

АМАНДА КУЛИК

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

ЛЮБОВ

ПРЕЛЪСТЯВАНЕ

АМАНДА КУИК ПРЕЛЪСТЯВАНЕ

Превод: Ана Василева

chitanka.info

Този роман просто не може да бъде подминат! Неподражаемо духовит и екстравагантен, искрящ от вълнуваща еротика и дълбоки възвишени чувства, размесени с щедра доза загадъчност, аристократизъм и великолепиe, той доставя невероятно удоволствие и докосва най-нежните струни в душата на човек. Това е история за невероятната и ексцентрична аристократка Софи Доринг, заела се да отмъсти за поруганата чест на прелъстената си и изоставена сестра. Несъзнателно тя успява да научи един силен и достоен мъж да обича истински отново.

ГЛАВА I

Джулиан Ричард Синклер, граф Рейвънуд, смаяно слушаше отказа на своето официално предложение за женитба. Изумлението му бе последвано от студен, овладян гняв. Какво си въобразяваше тази дама? За нещастие не можеше да я попита. Дамата бе предпочела да отсъства. Отказът на великодушното предложение на Джулиан бе поверен на нейния видимо притеснен дядо.

— По дяволите, Рейвънуд, на мен всичко това също не ми харесва. Та тя съвсем не е някое незряло хлапе, едва вчера излязло от класната стая — намръщено обясняваше лорд Доринг. — Винаги е била толкова мила. И винаги се е старала да не ни разочарова. Но вече е на двадесет и три и определено притежава собствена воля и характер. Понякога е доста досадно, но така стоят нещата. Не мога да ѝ нареждам каквото и да било.

— Зная на каква възраст е — изрече сухо Джулиан. — И точно затова бях склонен да вярвам, че е разумна и сговорчива жена.

— О, но тя е точно такава — запъна се от неудобство лорд Доринг. — Разбира се, че е. Не бива да намеквате нищо друго. Не е някоя побъркана млада глупачка, склонна към истерии и странни прояви. — Червендалестото му лице, обградено от плътни бакенбарди, изразяваше силна тревога. — Обикновено е много добродушна. И много мила. Самото възплъщение на... хм, женската скромност и изящество.

— На женската скромност и изящество — повтори бавно Джулиан.

Лицето на лорд Доринг просветна.

— Точно така, милорд, на женската скромност и изящество. Какво би правила без нея баба ѝ след смъртта на най-малкия ни син и съпругата му преди няколко години! Родителите на Софи загинаха при корабкрушение, когато тя бе на седемнадесет, както знаете. Тя и сестра ѝ дойдоха да живеят при нас. Вероятно си спомняте. — Лорд

Доринг се изкашля. — А може би не. По онова време вие, хм, бяхте зает с други неща.

Други неща бе учтив евфемизъм за състоянието на пълна обреченост, което по онова време изпитваше Джулиан, оплетен в мрежите на красивата вещица Елизабет.

— След като вашата внучка е образец на всички разумни добродетели, Доринг, какво пречи да я убедим да приеме моето предложение?

— Баба й твърди, че вината е изцяло моя. — Рунтавите вежди на лорд Доринг се склупиха в знак на упрек към самия него. — Боя се, че й разреших да чете прекалено много. И както ми казаха, все неподходящи неща. Но човек не може да нарежда на Софи какво да чете. Не вярвам някой да успее да го направи. Още вино, Рейвънуд?

— Благодаря. Ще си позволя още една чаша. — Джулиан погледна зачервения си домакин и си наложи да говори спокойно. — Признавам, че не ви разбирам напълно, Доринг. Какво общо има четенето на Софи с всичко това?

— За съжаление, невинаги успявах да контролирам какви книги попадат в ръцете й. — Лорд Доринг изгълта чашата си на големи глътки. — Младите жени са склонни да възприемат най-различни идеи. Но след смъртта на сестра й, преди три години, не исках да притеснявам Софи с каквото и да било. Баба й и аз сме много привързани към нея. Тя действително е разумно момиче. Нямам понятие защо ви отказва. Убеден съм, че ако й дадете още малко време, сигурно ще промени решението си.

— Време? — Рейвънуд дори не се опита да скрие сарказма в гласа си.

— Трябва да признаете, че действяхте малко прибързано. Дори жена ми го казва. Тук, в провинцията, тези неща не стават така изведнъж. Може в града сега модата да е друга. Но жените, и особено чувствителните жени, си имат своите романтични представи как би трябвало да се държи в подобен случай един мъж. — Лорд Доринг погледна с надежда своя гост. — Ако й позволите да обмисли предложението ви още няколко дни...

— Бих искал да говоря лично с госпожица Доринг.

— Мисля, че ви обясних. В момента не е вкъщи. Отиде на езда. Всяка сряда посещава старата Бес.

— Да, разбрах. Но сте я уведомил, че ще дойда днес в три часа, предполагам?

Лорд Доринг отново смутено се изкашля.

— Хм, да, мисля, че ѝ споменах. Забравила е, без съмнение. Знаете какви са младите жени. — Той хвърли поглед към часовника. — Сигурно ще се прибере към четири и половина.

— За съжаление не мога да чакам. — Джулиан остави чашата си и стана. — Уведомете внучката си, че не съм търпелив човек. Смятах днес да приключа тази история с женитбата.

— Мисля, че тя я счита за приключена, милорд — рече тъжно лорд Доринг.

— Съобщете ѝ, че аз не приемам решението ѝ за окончателно. Ще се отбия утре, по същото време. Много ще съм ви благодарен, Доринг, ако благоволите да ѝ напомните за тази уговорка. Настоявам лично да говоря с нея, преди да свърши всичко.

— Разбира се, при всички случаи, Рейвънуд, но трябва да ви предупредя, че Софи е пълна господарка на действията си. И, както вече ви споменах, понякога е доста своенравна.

— Тогава очаквам вие също да проявите известна настойчивост. Тя е ваша внучка. Ако трябва малко да ѝ се дръпнат юздите, ваш дълг е да го направите.

— Велики боже — измърмори прочувствено лорд Доринг. — Бих желал да е толкова лесно.

Джулиан тръгна към вратата на малката невзрачна библиотека и излезе в тесния сумрачен хол. Икономът, облечен по начин, напълно съответстваш на атмосферата на обедняващ аристократизъм в старинната господарска къща, му подаде цилиндъра и ръкавиците.

Джулиан кимна рязко и профуча покрай възрастния служител. Токовете на високите му, лъснати до блясък ботуши прокълтяха глухо по каменния под. Вече съжеляваше за времето, изгубено за да се облече официално за безплодната визита.

Дори бе наредил в чест на събитието да впрегнат една от каретите. Със същия успех би могъл да дойде и на кон до Чесли корт и да си спести усилието да придаде официален нюанс на посещението. Ако беше на кон, щеше да се отбие на връщане при някой от своите арендатори и да свърши нещо. Така поне нямаше да бъде загубен целият следобед.

— В имението — нареди той, когато вратата на екипажа се отвори. Кочияшът, облечен в ливреята в зелено и златно на Рейвънуд, докосна шапката си в знак, че е разбрал заповедта.

Миг след като вратичката се затръшна, един лек удар на камшика накара двойката великолепно сиви коне да се втурнат напред. Ясно бе, че графът на Рейвънуд този следобед не е в настроение да се разтакава по селските пътища.

Джулиан се облегна на възглавниците, протегна крака и скръсти ръце пред гърдите, опитвайки се да овладее нетърпението си. Но не бе никак лесно.

И през ум не му бе минавало, че предложението му може да бъде отхвърлено. Госпожица Софи Доринг нямаше абсолютно никакъв шанс някога да получи по-добро и това бе известно на всички. Без съмнение, баба ѝ и дядо ѝ напълно съзнаваха този неприятен факт.

Лорд Доринг и съпругата му едва не припаднаха от възмущение, когато преди няколко дни Джулиан помоли за ръката на внучката им. Според тях Софи отдавна бе минала възрастта, в която би могла да сключи толкова подходящ брак. Предложението бе истински дар на съдбата.

Джулиан иронично сви устни, представяйки си сцената, когато Софи е заявила, че тази възможност за женитба не я интересува. Лорд Доринг очевидно не е знаел как да се справи със ситуацията, а жена му с положителност е изпаднала в истерия. Внучката, с достойната за съжаление пристрастеност към книгите, лесно се е оказала победител.

Истинският въпрос обаче бе, защо тази глупава хлапачка си е поставила за цел да спечели битката. Та предложението на Джулиан би трябвало да я накара да подскочи от радост, тъй както и всички останали. В края на краищата, той имаше намерение да я настани в имението Рейвънуд като графиня Рейвънуд. Една двадесет и три годишна селска госпожица със съвсем скромно наследство, макар и с приятна външност, не би могла да претендира за повече. За момент Джулиан се зачуди какви ли книги чете Софи, но после отхвърли идеята, че точно те са повлияли на избора ѝ.

По-вероятно бе проблемът да е в крайно снизходителното отношение на дядото към осиротялата внучка. Жените винаги успяваха да се възползват от благосклонността на безхарактерните мъже.

Възрастта също имаше известно значение. В началото Джулиан считаше, че годините ѝ са предимство. Вече бе имал една млада и необузdana жена и това му стигаше. Докато бе жив щеше да помни сцените, избухванията и истериите на Елизабет. Предполагаше, че една по-зряла жена ще е по-уравновесена, без кой знае какви претенции, всъщност — *по-благодарна*.

Тук, в провинцията, момичето нямаше кой знае какъв избор. Реално погледнато, нещата нямаше да са много по-различни и в града. Тя определено не беше жена, способна да привлече вниманието на преситените столични мъже. Повечето от тях се считаха за любители на женската плът по същия начин, по който претендираха да са познавачи на породите коне, и едва ли някой би погледнал Софи втори път.

Външният ѝ вид бе далеч от модните крайности на демонично тъмно и ангелско русо. Светлокестенявите ѝ къдрици имаха много приятен оттенък, но изглеждаха някак прекалено буйни. Непокорни кичури коса винаги се подаваха изпод шапките ѝ или нарушаваха старателно оформената фризура. Тя не притежаваше модния сега в Лондон гръцки профил, но Джулиан си призна, че няма нищо против леко вирнатото ѝ носле, нежно оформената брадичка и топлата усмивка. Нямаше да е трудно да бъде достатъчно често в леглото с нея, за да си осигури наследник.

Склонен бе дори да признае, че Софи има чудесни очи. Те бяха с много особен син цвят, напръскани със златни точки. С учудване и удоволствие Джулиан забеляза, че тяхната собственичка няма ни най-малка представа как да ги използва за целите на флирта.

Вместо да наблюдава мъжете през спуснатите си мигли, Софи имаше смущаващия навик да ги гледа право в очите. В погледа ѝ се усещаше нещо прямо и открито, което убеди Джулиан, че за нея ще е доста трудно да усвои перфидното изкуство на лъжата. Този факт също бе много важен. Опитите да открие зрънцата истина сред камарите от лъжи, с които го затрупваше Елизабет, го бяха докарали почти до лудост.

Софи беше слаба. Популярните напоследък рокли с висока талия ѝ отиваха, но подчертаваха не особено пищните ѝ гърди. У нея обаче имаше нещо здраво и жизнено, което Джулиан високо ценеше. Не му

трябваше някое крехко и капризно създание. Такива жени раждаха трудно.

Рисувайки във въображението си портрета на жената, за която имаше намерение да се ожени, Джулиан изведнъж си даде сметка, че при цялата си прецизност в преценката на нейните физически качества очевидно изпускаше някои други страни на личността ѝ. Никога не би отгатнал например, че зад това мило и сериозно лице се таи толкова упорита гордост.

Вероятно именно гордостта на Софи ѝ бе попречила да изпита подобаващото чувство на благодарност. А своенравието ѝ се бе оказало по-дълбоко вкоренено, отколкото бе очаквал. Смутени и объркани, бабата и дядото са били напълно безпомощни пред неочакваната съпротива на внучката. Ако изобщо някой бе в състояние да спаси положението, това бе самият той.

Решението му бе взето, когато каретата с тласък спря пред двата великолепни герба, украсяващи внушителното стълбище пред входа на имението Рейвънуд. Той слезе от екипажа, изкачи с горда стъпка каменното стълбище и с нисък глас започна да дава нарежданията си, веднага щом вратата се отвори пред него.

— Изпратете някого до конюшните, Джесъп. Искам черният да е оседлан след двадесет минути.

— Да, милорд.

Икономът предаде заповедта на един слуга, докато Джулиан закричи по облицования с черен и бял мрамор под на предверието към застланото с пурпурен килим стълбище.

Великолепната обстановка очевидно не му правеше особено впечатление. Въпреки че бе отраснал тук, след женитбата си с Елизабет той не бе обръщал особено внимание на имението. А някога къщата го изпълваше със същата собственическа гордост, която изпитваше към плодородните земи, които я обграждаха. Днес обаче родният дом предизвикваше в душата му само неясно чувство на неприязън. Всеки път, когато обикаляше из стаите, се чудеше в коя ли от тях са се опитвали да му слагат рога.

Земята му бе нещо съвсем различно. Никоя жена не бе в състояние да опетни богатите поля на Рейвънуд или на някое от другите му имения. Един мъж можеше да разчита на земята си. Ако се грижеше за нея, тя щедро щеше да му се отблагодари. За да я запази за

бъдещите графове Рейвънуд, Джулиан бе готов и на тази изключителна жертва — да се ожени отново.

Надяваше се, че настаняването на една друга жена би заличило следите на Елизабет в имението, и особено потискащо претрупаната, екзотично-чувствена спалня, която някога тя бе превърнала в своя. Джулиан мразеше тази стая. Не бе стъпвал там след смъртта на съпругата си.

„Едно нещо е сигурно — мислеше си той, докато изкачваше стъпалата. — С новата си жена няма да повтора грешките от първия си брак. И никога вече няма да бъда в ролята на муха, оплетена в паяжина.“

Петнадесет минути по-късно Джулиан излезе пред входа, облечен за езда. Не се изненада, че черният жребец на име Ейнджъл, вече го очакваше. Знаеше, че когато се появи, конят ще е готов. Прислугата бе свикнала да изпълнява незабавно нарежданията на господаря на Рейвънуд. Никой не би поел риска да си навлече неговия демоничен гняв. Джулиан слезе по стълбите и се метна на седлото.

Конярят бързо отстъпи назад, защото жребецът тръсна глава и буйно затанцува. Силните мускули потрепваха под лъскавата му кожа, но Джулиан го овладя с твърда ръка. После даде знак и животното нетърпеливо се втурна напред.

Той прецени, че няма да е трудно да пресрещне госпожица Доринг при завръщането ѝ в Чесли корт. Познаваше всеки инч от имението си и знаеше кой път тя ще предпочете като най-кратък. Несъмнено щеше да мине по пътеката край езерото.

— Някой ден ще се пребие с този кон — рече слугата на коняря, който му беше братовчед.

Конярят плю върху калдъръма на двора.

— Негова светлост едва ли ще се прости с живота на кон. Язди като самия дявол. Колко време ще остане този път?

— В кухнята разправят, че е дошъл да си търси нова булка. Хвърлил бил око на внучката на лорд Доринг. Този път негова светлост искал някое тихо и скромно селско момиче. Някоя, която няма да му създава неприятности.

— Не го упреквам. И аз щях да мисля тъй, ако съм бил вързан за оная проклета дяволска котка, на която бе налетял първия път.

— Меги от кухнята казва, че първата му жена била вещица, която превърнала негова светлост в дявол.

— Права е. И все пак, малко ми е жал за госпожица Доринг. Толкова е добра. Помня как ни помогна през зимата с онези нейни билки, когато майка пипна лошата кашлица. Мама се кълне, че госпожица Доринг ѝ е спасила живота.

— Но госпожицата ще стане графиня — припомни слугата.

— Дори и така да е, ще ѝ се наложи да плати скъпо за привилегията да бъде съпруга на дявола.

Софи седеше на дървената пейка пред къщичката на старата Бес и внимателно сипваше изсушения синчец в малко пакетче. Тя го прибра във вързопчето с билки, които току-що си беше избрала. Запасите ѝ от такива основни неща като чесън, магарешки трън, куче грозде и мак напоследък бяха доста намалели.

— Това ще ми стигне за следващите няколко месеца, Бес — обяви тя, изтръска ръцете си и стана. Не обърна никакво внимание на зеленото петно, останало върху старата ѝ вълнена пола за езда.

— Внимавай, когато се наложи да правиш отвара от мак за ревматизма на лорд Доринг — предупреди я Бес. — Тази година макът е доста силен.

Софи кимна на сбръчканата старица, от която бе научила толкова много.

— Ще го премеря внимателно. А ти как си? Имаш ли нужда от нещо?

— От нищо нямам нужда, детето ми. — Докато си бършеше ръцете в престилката, Бес огледа с тъжни очи остарялата къщурка и градината с билките. — Имам всичко, което ми трябва.

— Винаги казваш така. Ти си от малкото хора, които са доволни от живота си, Бес.

— Човек винаги може да намери покой, ако наистина го търси.

Усмивката на Софи угасна.

— Може би. Но първо трябва да потърся някои други неща.

Бес я погледна съчувствено, избледнелите ѝ очи се изпълниха с разбиране.

— Мислех, че вече си се отказала да отмъщаваш, дъще. Тази история трябва да остане в миналото, където ѝ е мястото.

— Нещата се промениха, Бес. — Софи заобиколи малката къщичка със сламения покрив и се приближи към коня си. — Както изглежда, може да ми се удаде още една възможност за възмездие.

— Ако имаше малко здрав разум, щеше да ме послушаш и да забравиш всичко това, дете мое. Станалото станало. Сестра ти, мир на душата ѝ, вече я няма. С нищо не можеш да ѝ помогнеш. Ти трябва да живееш своя собствен живот. — Бес се усмихна с беззъбата си уста. — Чух, че тези дни ти се налага да обмислиш някои доста по-важни неща.

Софи погледна остро старата жена, правейки неуспешен опит да оправи шапката си за езда, наклонена под доста странен ъгъл.

— Както винаги, ти знаеш всички селски клюки. И си чула, че съм получила предложение за женитба от самия дявол.

— Хората, които наричат лорд Рейвънуд дявол, са същите, които се занимават с клюки. А мен ме интересува само истината. Вярно ли е?

— Кое? Че лордът е близък роднина на Луцифер? Да, Бес, почти съм сигурна, че е вярно. Никога по-рано не съм срещала толкова арогантен човек като негова светлост. Този вид високомерие с положителност идва от дявола.

Бес нетърпеливо поклати глава.

— Искях да кажа, вярно ли е, че ти е направил предложение?

— Да.

— Така ли? А ти кога ще му отговориш?

Софи сви рамене, отказвайки се повече да се занимава с шапката си. Шапките винаги ѝ създаваха проблеми.

— Дядо ще му даде отговор днес следобед. Графът изпрати съобщение, че ще пристигне в три часа.

Бес внезапно спря на каменната пътека. Сивите къдрици изскочиха изпод жълтото ѝ муселинено боне. На сбръчканото ѝ лице се изписа изумление.

— Този следобед? А ти си избираш билки от запасите ми, сякаш е най-обикновеният от всички дни! Какви са тия глупости, дъще? Сега трябваше да си в Чесли корт, облечена в най-хубавата си рокля!

— Защо? Дядо ще се оправи и без мен. Той е напълно способен да каже на дявола да върви по дяволите.

— Да каже на дявола да върви по дяволите? Софи, дъще, да не си заръчала на дядо си да откаже на лорда?

Софи се усмихна мрачно, заставайки до кафявия кон.

— Точно така, Бес. — Тя натъпка малките пакетчета с билки в джобовете на дрехата си.

— Глупости! — възкликна Бес. — Не мога да повярвам, че лорд Доринг е чак толкова оглупял. Той знае, че ти никога няма да получиш по-добро предложение, дори и да живееш още сто години.

— Не съм чак толкова сигурна — рече сухо Софи. — Естествено, зависи от това, какво ти разбираш под добро предложение.

Очите на Бес се свиха замислено.

— Да не би да правиш така, защото се страхуваш от графа, дъще? Това ли е причината? Мислех, че си достатъчно разумна, за да не вярваш на всички ония истории, които разправят долу, в селото.

— Не вярвам на всички — Софи се метна на седлото. — Само на половината. Това успокоява ли те, Бес? — Тя намести полите си върху коня. Яздеше по мъжки, макар че това не се считаше за съвсем подобаващо за жена с нейното положение. Но на село хората не обръщаха голямо внимание на такива неща. Във всеки случай, Софи считаше, че видът ѝ е достатъчно приличен. Когато полите ѝ бяха нагласени по такъв начин, отдолу се подаваха само светлокафявите ѝ ботинки.

Бес хвана юздата на коня и втренчено изгледа Софи.

— Слушай, момиче, наистина ли вярваш на всички ония приказки, че негова светлост е удавил първата си жена в езерото на Рейвънуд?

Софи въздъхна.

— Не, Бес, не вярвам. — Истината бе, че *не искаше* да вярва.

— Слава богу, макар да знам, че в цялата околност няма да се намери човек, който да го обвини, дори и да я беше убил — призна Бес.

— Точно така е.

— Защо тогава отказваш на негова светлост? Не ми харесва погледът ти, дъще. Виждала съм го и преди и зная, че не предвещава нищо добро. Какво си намислила този път?

— Сега ли? Защо? Просто смятам да се върна със стария Денсър в Чесли корт и да прибера билките, които ти бе толкова мила да ми

дадеш. Подаграта пак мъчи дядо, а аз бях свършила тревите за неговата любима отвара.

— Софи, мила, наистина ли ще откажеш на графа?

— Не — отвърна честно Софи. — Не се плаши чак толкова. Ако той продължи да настоява, в края на краищата ще ме има. Но условията ще поставя аз.

Очите на Бес се разшириха.

— А, сега вече ми е ясно. Напоследък пак си чела ония книги за правата на жените, нали? Не бъди глупачка, дъще. Послушай старата жена. Не се опитвай да си играеш с Рейвънуд. Той едва ли ще ти го позволи. Лорд Доринг можеш да водиш за носа, но графът е съвсем друг човек.

— По този въпрос съм напълно съгласна с теб, Бес. Графът е човек много по-различен от дядо. Но не се безпокой за мен. Зная какво правя. — Софи хвана юздите и пришпори Денсър.

— Не ти вярвам, дъще — викна след нея Бес. — Не може да дразниш дявола и да чакаш да се измъкнеш здрава и читава.

— Нали сама каза, че Рейвънуд не е дявол — викна през рамо Софи, а Денсър се понесе в тронав тръс.

Тя махна на Бес, когато конят се приближи до горичката. Денсър познаваше много добре пътя до Чесли корт и нямаше нужда да го направлява. През последните няколко години го бе минавал толкова пъти, че се оправяше безпогрешно с маршрута през земите на Рейвънуд.

Софи неволно пусна юздите, представяйки си сцената, която я очакваше в Чесли корт.

Баба й и дядо й със сигурност щяха да са много разстроени. Лейди Доринг още от сутринта бе поръчала да й занесат в леглото най-различни успокоителни. Лорд Доринг, комуто не оставаше нищо друго, освен да се срещне сам с Рейвънуд, сега вероятно се утешаваше с бутилка вино. Малобройната прислуга също нямаше да е особено радостна. Тя също бе заинтересована, Софи да сключи изгоден брак. Без сериозен брачен договор, който да понапълни изпразнената семейна каса, застаряващите слуги едва ли можеха да се надяват на прилична пенсия. Никой от домашните не би проумял твърдия отказ на Софи. Каквито и слухове, клюки и мрачни истории да се разказваха, човекът все пак беше граф, при това богат и влиятелен. Владееше по-

голямата част от околността тук, в Хемпшър, както и две по-малки имения в съседните области. Притежаваше и елегантна къща в Лондон.

Според местните хора Рейвънуд стопанисваше добре земите си и бе почтен с арендаторите и работниците. В провинцията единствено тези неща имаха значение. Онези, които зависеха от графа и не се опитваха да му противоречат, можеха да разчитат на благополучието си.

Рейвънуд си имаше своите грехове, признаваха всички, но се грижеше за земята и хората си. Дори и да беше убил жена си, той никога не бе стигнал дотам, че да направи нещо действително отвратително, като например да пропилее наследството си в някой от лондонските игрални домове.

„Местните хора могат да си позволят да бъдат снизходителни към Рейвънуд — мислеше си Софи. — На тях не им се налага да се женят за него.“

Както винаги на това място от пътя, очите ѝ се потопиха в студените и тъмни води на езерото, очертаващо се зад дърветата. Тук-там по повърхността му още плаваха ледени късове. Снегът наоколо почти се беше стопил, но във въздуха все още се чувстваше дъхът на зимата. Софи потръпна, а Денсър тревожно изцвили.

Тя се наведе напред, за да го потупа успокояващо, но ръката ѝ замръзна във въздуха. Леден вятър прошумоля в близките клони. Софи отново потръпна, но този път причината не бе в студа на ранната пролет. Изправи се на седлото, когато видя мъжа, идваш към нея през горичката на черен като нощта кон. Пулсът ѝ се ускори, както винаги в присъствието на Рейвънуд.

Софи със закъснение си каза, че трябваше да разпознае неясната тръпка на безпокойство, която я прониза само миг по-рано. Та тя се бе влюбила в този мъж още на осемнадесет години! Тогава за първи път я представиха на граф Рейвънуд. Той, естествено, едва ли си спомняше. По онова време имаше очи единствено за своята красива, омагьосваща, прокълната Елизабет.

Софи си даваше сметка, че някогашните ѝ чувства към богатия граф не са били нищо друго, освен моминското увлечение по първия мъж, завладял въображението ѝ. Но с времето това увлечение не беше отминало, както би могло да се предположи. Дори очевидният факт, че

няма никакъв шанс да привлече вниманието му, не промени нещата. С годините първоначалният импулс се превърна в дълбоко и трайно чувство.

Софи бе привлечена от стаената сила и вродената гордост и прямота, които усещаше в Рейвънуд. Дълбоко в сърцето си тя го считаше за благороден, но в един смисъл, който нямаше нищо общо с наследствената му титла.

Когато ослепителната Елизабет превърна обожанието, което Рейвънуд изпитваше към нея, в мъка и гняв, Софи искаше да му предложи утеха и разбиране. За съжаление това бе невъзможно. Графът реши да потърси забрава във войната на континента, под командването на Уелингтън.

Когато се върна, стана ясно, че всички негови чувства са прогонени в някакво студено и далечно място, погребани дълбоко в душата му. Последните отблясъци на някаква привързаност или топлинка бяха запазени единствено за земята му.

„Черният жребец много му подхожда“ — реши Софи. Чувала бе, че този кон се казва Ейнджъл^[1], и се възхити от великолепното чувство за ирония на Рейвънуд.

Ейнджъл бе творение на тъмнината и бе създаден за мъж, чиито живот е обвит в тайнственост. Човекът и животното изглеждаха като едно цяло. Рейвънуд имаше стройно и силно тяло. Природата го бе надарила с не по модата големи и силни ръце, които лесно биха удушили една блудна съпруга, точно както разправяха селяните, помисли си за миг Софи. Той нямаше нужда от подплънки, които да подчертават широчината на раменете му. Тесният панталон за езда прилепваше плътно към дългите му, мускулести бедра.

Еlegantната външност обаче ни най-малко не прикриваше силния гняв, изписан на лицето му.

Косата му бе черна като копринената козина на жребеца, очите — искрящо, *демонично* зелени, както понякога си мислеше Софи. Говореше се, че графовете на Рейвънуд се раждат със зелени очи, за да бъдат в тон с легендата за семейните смарагди.

За Софи погледът на Рейвънуд беше смущаващ не само заради цвета на очите, а и защото той гледаше хората така, сякаш в същия момент слагаше някаква цена на нещастните им души. Зачуди се какво ли ще направи негова светлост, когато научи нейната цена.

Тя дръпна поводите на Денсър, отметна назад перото на шапката си и се опита да изобрази нещо, което според нея трябваше да бъде прелестна усмивка.

— Добър ден, милорд. Каква изненада да ви срещна сред гората.

Черният жребец рязко спря. Няколко мига Рейвънуд мълчаливо наблюдава усмивката на Софи, без да отговори на поздрава ѝ.

— Какво точно ви учудва в тази среща, госпожице Доринг? В края на краищата земята е моя. Разбрах, че сте била при старата Бес и предположих, че ще се върнете в Чесли корт по този път.

— Колко разумно, милорд. Истински образец на дедуктивната логика. Аз съм голяма почитателка на подобни умозаклучения.

— Знаете много добре, че трябваше да свършим една работа. И ако действително сте толкова интелигентна, както твърди дядо ви, не сте забравила, че държах да я уредим днес следобед. Не, не вярвам, че срещата е изненада за вас. Дори мога да се обзаложа, че е предварително планирана.

Когато тихите му думи достигнаха до съзнанието ѝ, Софи конвулсивно стисна юздите. Ушите на Денсър щръкнаха недоволно и тя моментално отпусна хватката. Бес беше права. Рейвънуд не бе мъж, когото лесно можеш да водиш за носа. Софи реши да бъде изключително предпазлива.

— Честно казано, смятах, че дядо ми ще уреди тази работа, както му поръчах — рече тя. — Той не ви ли предаде отговора ми на вашето предложение?

— Предаде ми го. — Рейвънуд позволи на своя много напрегнат жребец да направи няколко подскока към Денсър. — Но аз реших да не го приемам, докато не обсъдя въпроса лично с вас.

— Но, милорд, това не е съвсем коректно. Или сега така се уреждат подобни неща в Лондон?

— Това е начинът, по който аз искам да ги уредя с вас. Вие не сте някоя малка капризна глупачка, госпожице Доринг. Моля ви, не се правете на такава. Вие можете да поемете отговорност за себе си. Кажете ми какъв е проблемът и аз ще се постарая да намеря решение.

— Проблемът ли, милорд?

Очите му потъмняха.

— Съветвам ви да не си играете с мен, госпожице. Не съм склонен да проявявам снизходителност към жени, които се опитват да

ме правят на глупак.

— Напълно ви разбирам, милорд. А и вие сигурно разбирате нежеланието ми да се обвързва с човек, който по принцип не е снизходителен към жените, още по-малко към онези, които се опитват да го правят на глупак.

Рейвънуд присви очи.

— Ще бъдете ли така любезна да обясните какво имате предвид.

Софи успя да свие небрежно рамене. При лекото движение шапката ѝ се наклони напред. Тя механично отметна назад падналото перо.

— Добре, милорд, вие ме принуждавате да говоря открито. Аз не вярвам, че споделяме една и съща представа за това, как би трябвало да изглежда нашият брак. Опитах се да поговоря лично с вас при трите ви визити в Чесли корт през изминалите няколко седмици, но вие явно не желаете да обсъждате въпроса с мен. Държахте се така, сякаш се касаеше за покупката на нов кон за конюшните ви. Признавам, че бях принудена да прибегна до една доста крайна тактика днес, за да привлека вниманието ви.

Рейвънуд я наблюдаваше с хладно раздражение.

— Значи съм бил прав в предположението си, че не сте изненадана да ме срещнете тук. Имате пълното ми внимание, госпожице Доринг. Какво желаете да ми кажете? Всичко това ми се струва малко неочаквано.

— Зная какво вие искате от мен — рече Софи. — То е повече от очевидно. Но не вярвам да имате и най-малко понятие какво аз искам от вас. Докато не разберете това и не се съгласите с моите желания, не може да става и дума за брак помежду ни.

— Да караме наред — каза Рейвънуд. — Какво смятате, че искам от вас?

— Наследник и никакви неприятности.

Той затвори очи с привидно отегчение. Твърдите му устни леко се свиха.

— Изразявате се доста лаконично.

— Но точно.

— Да — съгласи се той сухо. — Не е тайна, че искам да имам деца. Родът ми е владял Рейвънуд в продължение на три поколения. И не искам той да свърши със сегашното поколение.

— С други думи, гледате на мен като на неплодна кобила.

Кожата на седлото изскърца, докато Рейвънуд я изучава в продължение на един дълъг миг на заплашително мълчание.

— Боя се, че дядо ви е прав — каза той най-сетне. — Книгите, които четете, са лишили маниерите ви от известна деликатност, госпожице Доринг.

— О, аз мога да бъда още по-неделикатна, милорд. Например разбрах, че поддържате любовница в Лондон.

— Откъде, по дяволите, сте чула това? Не от лорд Доринг, обзалагам се.

— Така говорят наоколо.

— И вие вярвате на приказките на селяните, които никога не са се отдалечавали повече от няколко мили от домовете си? — В гласа му имаше неприкрита подигравка.

— Да не би приказките в града да са по-различни?

— Струва ми се, че нарочно се опитвате да ме оскърбите, госпожице Доринг.

— Не, милорд. Само проявявам обичайната предпазливост.

— Проявявате инак, а не предпазливост. Опитайте се да разсъдите трезво. Нима дядо ви и баба ви биха се съгласили на този брак, ако в моето поведение имаше нещо осъдително?

— Ако предложите достатъчно щедър брачен договор — да.

Рейвънуд леко се усмихна.

— Може и да сте права.

Софи се поколеба.

— Трябва ли да вярвам, че всичко, което съм чула е лъжа?

Той я погледна замислено.

— Какво още чухте?

Софи не бе предполагала, че този необичаен разговор ще стане толкова щекотлив.

— Искате да кажете — освен факта, че поддържате любовница?

— Ако и другите клюки са толкова глупави, би трябвало да се срамувате, госпожице Доринг.

— Уви, боя се, че не притежавам чак толкова изтънчено чувство за срам, милорд. Достоен за съжаление недостатък, който също би трябвало да имате пред вид. Клюките могат да бъдат доста забавни и признавам, че от време на време им давам ухо.

Графът присви устни.

— Действително, достоен за съжаление недостатък. И тъй, какво още чухте? — повтори той.

— Ами, освен пикантната история за любовницата ви и това, че веднъж сте се бил на дуел.

— Нима очаквате от мен да потвърдя тези глупости?

— Чух също, че предишната ви жена е била заточена на село, защото не е успяла да ви роди наследник — продължи бързо Софи.

— Не обсъждам с никого първата си жена. — Лицето на Рейвънуд придоби недостъпен и заплашителен израз. — Ако искате занапред да се разбираме, госпожице Доринг, съветвам ви никога вече да не я споменавате.

Софи пламна.

— Извинете, милорд. Нямам намерение да обсъждам нея, а навика ви да изоставяте жените си на село.

— За какво, по дяволите, говорите?

Необходима бе повече смелост, отколкото бе очаквала, за да продължи при този нетърпим тон.

— Онова, което бих искала да ви изясня, е, че не желая да бъда изоставяна в Рейвънуд или в някое от другите ви имения, докато вие прекарвате времето си в Лондон.

Той се намръщи.

— Имах впечатлението, че сте щастлива тук.

— Вярно е, че обичам живота на село и се чувствам добре тук, но не искам да се затварям в имението Рейвънуд. По-голямата част от дните си прекарах на село, милорд. И бих желала отново да видя Лондон.

— Отново? Разбрах, че не сте се забавлявала особено през вашия единствен сезон в Лондон.

За миг тя смутено отмести очи.

— Вероятно знаете, че първото ми излизане в обществото беше пълен провал. През целия този сезон не получих нито едно предложение.

— Започвам да разбирам защо така нещастно сте се провалила, госпожице Доринг — каза безсърдечно Рейвънуд. — Ако и с другите си обожатели сте била тъй рязка и груба както с мен днес, те без съмнение са побягнали ужасени.

— Нима успях да ви ужася, милорд?

— Уверявам ви, че започвам целият да треперя.

Софи неволно се усмихна.

— Добре скривате страха си, милорд. — Тя видя опасно пламъче в очите му и веднага потисна неуместното си чувство за хумор.

— Нека продължим нашия откровен разговор, госпожице. Разбрах, че не желаете да прекарвате цялото си време тук, в Рейвънуд. Има ли още нещо във вашия списък с изисквания?

Софи затаи дъх. Сега идваше най-опасното.

— Имам и някои други изисквания, милорд.

Той въздъхна.

— Да ги чуем.

— Дадохте ми да разбера достатъчно ясно, че главният ви интерес в този брак е осигуряването на наследник.

— Колкото и да сте изненадана, това се счита за законна и приемлива причина за един мъж да желае брак.

— Разбирам — каза тя, — но аз все още не съм готова да раждам дете, милорд.

— Не сте готова? Казаха ми, че сте на двадесет и три години. Според общоприетите представи вие сте повече от готова, скъпа.

— Зная, че ме смятат за стара мома, милорд. Няма нужда да ми навирате този факт в очите. Но колкото и да е странно, аз не се считам за престаряла. А сигурно и вие не мислите така, след като ме молите да ви стана жена.

Рейвънуд се усмихна, показвайки равните си бели зъби.

— Признавам, че когато човек е на тридесет и четири, двадесет и три не изглеждат кой знае колко. Но вие сте здрава и в отлична форма, госпожице Доринг. И чудесно ще се справите с изпитанията на раждането.

— Не знаех, че сте такъв експерт по въпроса.

— Пак се отклонихме от темата. Какво точно искахте да ми кажете?

Тя се овладя.

— Искях да ви кажа, че няма да се съглася да се омъжа за вас, докато не ми обещаете, че няма да ми се натрапвате без мое позволение.

Почувства, че бузите ѝ пламват под изумения му поглед. Ръцете ѝ, стиснали юздите на Денсър, се разтрепериха и старият кон се раздвижи неспокойно. Един нов порив на вятъра раздвижи клоните на дърветата и я прониза.

Студен гняв се надигна в зелените очи на Джулиан.

— Давам ви честната си дума, госпожице, че никога в живота си не съм се *натрапвал* на жена. Но ние говорим за женитба и аз не допускам да не съзнавате, че бракът включва определени права и задължения от страна на съпрузите.

Софи кимна бързо и малката ѝ шапчица се смъкна под някакъв странен ъгъл над очите. Този път тя не обърна внимание на падналото перо.

— Аз също така съзнавам, милорд, че някои мъже едва ли биха сметнали за нередно да настояват за правата си, независимо от желанието на другата страна. Вие също ли сте от тези мъже?

— Нима очаквате от мен да сключа брак, без да съм сигурен, че жена ми е готова да гарантира съпружеските ми права? — произнесе през зъби Рейвънуд.

— Не съм казала, че никога няма да съм готова да призная правата ви. Само ви моля да ми дадете достатъчно време да ви опозная и да свикна с новото си положение.

— Вие не молите, вие настоявате. И това вероятно е резултат от осъдителния ви навик да четете неподходящи книги.

— Както виждам, дядо ви е предупредил.

— Така е. Уверявам ви, че след като се оженим, аз лично ще се заема с избора на четивата ви, госпожице Доринг.

— А това, естествено, ми напомня за моето трето изискване. Аз трябва да имам свободата да купувам и чета всичко, което пожелаая.

Черният жребец тръсна глава, когато Рейвънуд полугласно изруга. Но се успокои, когато господарят му хвана поводите с опитна ръка.

— Да видим дали правилно съм схванал вашите изисквания — гласът на Рейвънуд бе натежал от сарказъм. — Не искате да бъдете изоставяна на село, няма да споделяте леглото ми, докато сама не решите, и ще четете каквото пожелаете, независимо от моите съвети и препоръки.

Софи си пое дъх.

— Мисля, че това обобщава списъка с изискванията ми, милорд.

— И вие очаквате да се съглася с този скандален списък?

— Малко вероятно е, милорд, и точно затова помолих дядо да ви откаже днес следобед. Смятах, че по този начин ще си спестим доста време.

— Простете, госпожице Доринг, но вече ми е ясно защо все още не сте омъжена. Никой нормален мъж не би се съгласил с подобни абсурдни изисквания. Нима истинското ви желание е на всяка цена да избегнете брака?

— В никакъв случай не горя от желание да се омъжа час по-скоро.

— Очевидно.

— Струва ми се, че все пак между нас има нещо общо — рече смело Софи. — Имам впечатлението, че вие искате да се ожените само от чувство за дълг. Толкова ли е трудно да разберете, че аз също не виждам никакви особени преимущества в брака?

— Изглежда пренебрегвате преимуществото на парите ми?

Очите на Софи се разшириха.

— Това наистина е сериозен мотив. И все пак за мен той няма толкова голямо значение. Може би никога няма да си позволя обшити с диаманти бални пантофки със скромното състояние, оставено от баща ми, но все пак ще живея в разумен комфорт. И което е още по-важно, ще харча парите си тъй, както желая. Ако се омъжа, ще изгубя тази свобода.

— А защо просто не прибавите към вашия списък от изисквания и това, че не желаете съпругът да ви наставлява по финансови и икономически въпроси?

— Отлична идея, милорд. Мисля, че ще направя точно така. Благодаря ви, че намерихте тъй лесно решение на проблема ми.

— За нещастие, дори и да намерите мъж, който да е дотолкова лишен от здрав разум, че да се съгласи с желанията ви, не разполагате с никакъв законен начин да го принудите да удържи на думата си и след сватбата. Така ли е?

Софи сведе поглед към ръцете си, съзнавайки, че е прав.

— Да, милорд. Аз ще бъда напълно зависима от чувството за чест на своя съпруг.

— Считайте се за предупреждена, госпожице Доринг. — В гласа му имаше стаена заплаха. — На чувството за чест на един мъж със сигурност може да се разчита, когато става дума за дългове на масата за хазарт или на спортното игрище, но то означава твърде малко в отношенията с жените.

Софи замръзна.

— Тогава нямам особен избор, нали? Никога няма да съм способна да поема риска на брака.

— Грешите, госпожице Доринг. Вие вече направихте своя избор и трябва да опитате шанса си. Казахте, че ще се омъжите за мен, ако приема изискванията ви. Добре, аз съм съгласен с тях.

Софи онемя от изненада. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Съгласен сте?

— Сделката е сключена. — Големите ръце на Рейвънуд леко стегнаха юздите и конят застана нащрек. — Ще се оженим възможно най-скоро. Дядо ви ме очаква утре в три. Предайте му, че бих искал тогава да уредим всичко. След като сключихме нашето лично споразумение, очаквам да намерите смелост да си бъдете вкъщи, когато дойда.

Софи бе смаяна.

— Не ви разбирам напълно, милорд. Сигурен ли сте, че желаете да се оженим според моите условия?

Рейвънуд се усмихна и смарагдовите му очи закачливо проблеснаха.

— Истинският въпрос, Софи, е колко време ти ще удържиш на изискванията си, след като се сблъскаш с реалността да бъдеш моя съпруга.

— Вашата дума, милорд — рече неспокойно Софи, — мога ли да разчитам на нея?

— Ако бяхте мъж, бих ви повикал на дуел само заради този въпрос. Имате думата ми, госпожице Доринг.

— Благодаря, милорд. Наистина ли нямате нищо против да харча парите си така, както искам?

— Софи, сумата, която ще ти предоставям всеки три месеца, ще бъде значително по-голяма от целия ти годишен доход — каза той грубо. — И докато плащаш сметките си от онова, което ти давам, няма да оспорвам разходите ти.

— О, разбирам. А... а книгите ми?

— Мисля, че и това ще се уреди, независимо какви вятърничави идеи ти идват от тях. Сигурно ще се дразня понякога, но пък ще имаме повод за интересни дискусии. Бог ми е свидетел, че в разговор повечето жени са отегчителни до смърт.

— Ще се постарая да не ви отегчавам, милорд. Но искам да съм сигурна, че сте ме разбрал правилно. Нали няма да ме карате да се погребвам на село през цялата година?

— Ще ви позволявам да ме придружавате в Лондон винаги, когато е удобно, ако това е желанието ви.

— Много сте мил. А... другото ми изискване?

— А, да. Обещавам ви, че, хм, няма да ви се натрапвам. Но нека поне уточним някакъв срок. Все пак моята главна цел е да си осигуря наследник.

Софи се разтревожи.

— Срок ли?

— Колко време смятате, че ще ви е нужно, за да свикнете с вида ми?

— Шест месеца? — рискува тя.

— Не ставайте глупачка, госпожице. Нямам намерение да чакам шест месеца, за да предявя правата си.

— Три месеца?

Той като че ли отново нямаше да се съгласи, но промени решението си в последната минута.

— Добре. Три месеца. Виждате ли колко съм отстъпчив?

— Заше метена съм от великодушието ви, милорд.

— И има защо. Съмнявам се, че ще намерите друг мъж, който да чака толкова време, за да предяви съпружеските си права.

— Напълно сте прав, милорд. Съмнявам се, че бих намерила друг мъж, който да е толкова сговорчив по въпросите на брака като вас. Простете любопитството ми, но защо се съгласихте?

— Защото, скъпа моя, в края на краищата аз ще получа от този брак всичко, което искам. Желая ви всичко хубаво. Ще се видим утре и три.

Ейнджъл моментално реагира на внезапния натиск на бедрата му. Жребецът направи малък кръг и се понесе в лек галон между дърветата.

Софи продължи да стои неподвижна, докато Денсър не наведе глава, за да опита тревата. Движението на коня я накара да се опомни.

— Да се връщаме, Денсър. Сигурна съм, че дядо и баба вече са в състояние на истерия или пълно отчаяние. Най-малкото, което мога да направя, е да им съобщя, че спасихме положението.

Но докато яздеше по обратния път към Чесли корт, неочаквано си спомни една поговорка — за онези, които седат на вечеря, след като са посъветвали дявола да си донесе дълга лъжица.

---

[1] Angel (англ.) — ангел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

Лейди Доринг, която следобед се бе оттеглила в леглото си в състояние на дълбоко униние, се съвзе напълно по време на вечерята, научавайки, че внучката ѝ най-сетне се е вразумила.

— Не зная какво те беше прихванало, Софи — каза тя, оглеждайки недоверчиво шотландския бульон, донесен от Хиндли, който изпълняваше едновременно длъжността на иконом и прислужник при хранене. — Пълна лудост бе да откажеш на графа. Слава богу, нещата са се наредили. Позволи ми да ти кажа, млада госпожице, че всички ние трябва да бъдем изключително благодарни на Рейвънуд, задето прояви такова търпение към крайно неприличното ти поведение.

— Човек има над какво да се замисли, нали? — промърмори Софи.

— Какво искаш да кажеш? — възкликна Доринг от челното място на масата.

— Просто се чудех, защо ли графът предложи женитба точно на мен?

— А защо, за бога, да не ти предложи? Ти си красива млада жена от добро и уважавано семейство! — не се сдържа лейди Доринг.

— Е, нали помниш моя сезон, бабо? Тогава видях колко ослепителни са градските красавици. Дори и преди пет години не можех да се сравнявам с тях, а какво остава сега. Нито пък имам някакво голямо богатство, което да послужи за примамка.

— Рейвънуд няма нужда да се жени за пари — заяви рязко лорд Доринг. — Брачният договор, който предложи, е изключително щедър. Изключително.

— Но той би могъл да се ожени за земя, за пари или за красота, ако е имал желание — рече търпеливо Софи. — Питам се защо не го е направил. Защо е избрал мен? Любопитен въпрос.

— Моля те, Софи — каза измъчено лейди Доринг. — Не задавай толкова глупави въпроси. Ти си очарователна и много представителна.

— Повечето млади жени в града също могат да бъдат описани като очарователни и много представителни, а освен това имат и преимуществото да са по-млади. Зная, че сигурно има нещо друго, което е привлякло вниманието на графа към мен. Опитах се да открия какво е то. Всъщност, не бе чак толкова трудно да се досетя.

Лорд Доринг я погледна с искрено любопитство, което не бе особено ласкателно.

— И защо смяташ, че той се спря на теб, момичето ми? Наистина, ти си нашата любимка и най-добрата внучка на света. Но, признавам, аз също се питах защо графът е загубил ума си точно по теб.

— Тео!

— Прощавай, скъпа, прощавай — заизвинява се бързо лорд Доринг на ядосаната си жена. — Просто бях любопитен.

— Както и аз — бързо каза Софи. — И мисля, че разгадах логиката на Рейвънуд. Знаете ли, аз притежавам три основни качества, които той счита, че са му необходими. Първо, подходяща съм, както баба спомена, защото произхождам от доста добро семейство. Вероятно той не иска да губи много време в търсене на нова жена. Имам впечатлението, че в момента го занимават по-важни неща.

— Какви например? — запита лорд Доринг.

— Ами, да си търси нова любовница, нов кон или нов парцел земя. За графа стотици други неща биха могли да бъдат по-важни от жена му.

— Софи!

— Боя се, че е вярно, бабо. Рейвънуд отдели възможно най-малко време, за да направи предложението си. Трябва да признаете, че не бях обградена с нищо, което поне малко да прилича на ухажване.

— Хайде, стига — прекъсна я нетърпеливо лорд Доринг. — Не бива му се сърдиш, че не ти е изпращал цветя или любовни стихове. Рейвънуд просто не е романтичен тип.

— Прав си, дядо. Рейвънуд изобщо не е романтичен. Той се отби тук, в Чесли корт, няколко пъти, а ние бяхме поканени в имението само два пъти.

— Казах ти, че той не е човек, който си губи времето с дреболии. — Лорд Доринг очевидно бе обхванат от чувство на мъжка

солидарност. — Трябва да се грижи за именията си, а чух, че участва и в някакъв строителен проект в Лондон. Зает човек е.

— Точно така, дядо — потисна усмивката си Софи. — Но да продължа. Втората причина, поради която графът ме намира за подходяща, е напредналата ми възраст. Той сигурно си мисли, че всяка жена, достигнала до тази възраст без да се омъжи, ще бъде вечно благодарна на мъжа, спасил я от опасността да остане стара мома. А благодарната жена ще бъде и една покорна жена.

— Едва ли е само това — рече замислено дядо й. — Може и да смята, че една жена на твоите години ще бъде по-разумна и уравновесена от някоя хлапачка, чиято глава е пълна с романтични глупости. Май че спомена нещо подобно днес следобед.

— Наистина, Тео... — Лейди Доринг хвърли заплашителен поглед към съпруга си.

— Може и да си прав — обърна се към дядо си Софи. — Допускам, че ме е смятал за по-уравновесена от някое седемнадесетгодишно момиче, което вчера е излязло от класната стая. Както и да е, явно възрастта ми също е повлияла на решението на графа. Но последната и най-важна причина, поради която се е спрял на мен, е, че по нищо не приличам на предишната му жена.

Лейди Доринг едва не се задави с току-що сервирания пред нея калкан.

— Какво общо има тя с всичко това?

— Графът е преситен от красиви жени, които не му носят нищо друго освен неприятности. Всички знаем, че лейди Рейвънуд е имала навика да води любовниците си в имението. Щом е стигнало чак до нас, едва ли е тайна и за негова светлост. Да не говорим за онова, което се е разнасяло из Лондон.

— Така е — промърмори лорд Доринг. — След като тя си е позволявала подобни неща тук, със сигурност е превръщала живота му там в истински ад. Чувах, че заради нея няколко пъти е рискувал живота си на дуел. Не бива да го обвиняваме, че си търси нова жена, която няма да побърква всички мъже наоколо. Не се обиждай, Софи, но ти едва ли ще му създаваш проблеми в това отношение и предполагам, че той го знае.

— Бих искала вие двамата да прекратите веднага този крайно неприличен разговор — заяви лейди Доринг. Но беше ясно, че едва ли

се надява да я послушат.

— Но, бабо, дядо е напълно прав. Аз съм идеалната нова графиня Рейвнуд. В края на краищата съм израсла на село и се очаква с удоволствие да прекарвам по-голямата част от времето си в имението. Също така няма да влача любовниците си навсякъде, където отида. Аз напълно се провалих по време на първия си сезон и вероятно провалът ми ще бъде още по-голям, ако се опитам пак да се появя в обществото. Лорд Рейвнуд чудесно е преценил, че няма да се налага да губи време, за да държи на разстояние обожателите ми. Защото няма да има такива.

— Софи — произнесе с достойнство лейди Доринг, — достатъчно. Повече не искам да слушам този нелеп разговор. Той не ни подобава.

— Да, бабо. Но не си ли забелязала, че неподобаващите разговори са винаги най-интересните?

— Нито дума повече, момичето ми. Същото се отнася и за теб, Тео.

— Да, скъпа.

— Не зная — заяви им тя заплашително — дали заключенията ви относно мотивите на лорд Рейвнуд са верни или не, но има един пункт, по който аз съм напълно съгласна с него. Ти, Софи, би трябвало да си му изключително благодарна.

— Веднъж вече имах повод да почувствувам благодарност към негова светлост — каза тъжно Софи. — През моя сезон, на един от баловете, той ме покани на танц. Спомням си случката много добре. Това бе единственият ми танц за цялата вечер. Съмнявам се дали той изобщо си спомня. И през цялото време гледаше над рамото ми, за да не пропусне с кого танцува неговата прекрасна Елизабет.

— Не се измъчвай заради бившата лейди Рейвнуд. Нея вече я няма — рече лорд Доринг с обичайната си прямота, когато станеше дума за подобни неща. — И приеми съвета ми, млада госпожице. Откажи се да дразниш Рейвнуд и ще живееш добре с него. Не очаквай повече, отколкото ти диктува здравият разум, и той ще ти бъде добър съпруг. Човекът се грижи за земята си и сигурно ще се грижи и за жена си. Защото и двете му принадлежат.

„Без съмнение дядо е прав“ — реши Софи, когато късно през нощта лежеше будна в леглото. В себе си тя бе сигурна, че ако не го провокира до крайност, Рейвънуд едва ли ще бъде по-лош от останалите съпрузи. Във всеки случай, тя нямаше да го вижда чак толкова често. Единственият ѝ сезон в града бе достатъчен, за да разбере, че обикновено в Лондон всеки от съпрузите си има свой собствен живот.

„А нали искам точно това!“ — каза си тя смело. Имаше си и свои собствени интереси. Като съпруга на Рейвънуд щеше да има време и възможности да направи проучванията, свързани с бедната Амелия. „Един ден — тържествено се закле тя — ще успея да открия мъжа, който прелъсти и изостави сестра ми.“

През изминалите три години Софи в голяма степен бе успяла да се придържа към съветите на старата Бес и да не мисли за смъртта на сестра си. Първоначалният ѝ гняв постепенно бе отстъпил на някакво мрачно примирение. В края на краищата, затворена тук, на село, тя нямаше никакъв шанс да открие и да изобличи въпросния мъж.

Но нещата щяха да се променят, ако се омъжеше за графа.

Софи неспокойно отметна завивките и стана от леглото. Мина боса по изтъркания килим и отвори малката кутия за бижута, сложена на тоалетката. Не беше трудно да открие вътре черния метален пръстен, дори и без помощта на свещ. Толкова често го бе държала в ръцете си, че го разпознаваше веднага щом го докоснеше. Конвулсивно го стисна с пръсти и го извади от кутията.

Студен и твърд, пръстенът лежеше в ръката ѝ. Върху дланта си чувствуваше отпечатъка на странния триъгълен знак, изобразен на повърхността му.

Софи мразеше пръстена. Намерила го бе в сгърчената ръка на сестра си през нощта, когато Амелия погълна огромната доза лауданум. Софи знаеше, че черният пръстен е принадлежал на мъжа, прелъстил нейната красива русокоса сестра, на мъжа, от когото тя тогава очакваше дете и чието име никога не пожела да назове. Единственото, до което Софи успя да се добере, бе, че той е един от любовниците на лейди Рейвънуд.

Също така бе почти сигурна, че сестра ѝ и непознатият са използвали развалините на един стар нормански замък в земите на Рейвънуд за своите тайни срещи. Софи обичаше да рисува старинните каменни стени, докато един ден не намери там кърпичката на Амелия. Това се случи няколко седмици след смъртта на сестра ѝ. След този съдбоносен ден Софи никога вече не се върна при живописната руина.

Каква по-добра възможност да открие човека, накарал Амелия да се самоубие, от тази да стане новата лейди Рейвънуд?

За миг тя стисна пръстена в ръката си, после отново го пусна в кутията с бижутата. Ето че имаше една разумна и логична причина да се омъжи за графа на Рейвънуд, защото другият ѝ подтик можеше да се окаже едно отчаяно и безплодно усилие.

Защото тя имаше намерение да научи дявола да обича отново.

Джулиан се протегна с небрежна грация в приятно подрусващата карета и хвърли критичен поглед към новата си графиня. През изминалите няколко седмици със Софи се виждаха твърде рядко. За себе си той бе решил, че не е необходимо непрекъснато да снове между Лондон и Хемпшър, тъй като сделките го задържаха в града. Сега използваше възможността да огледа отблизо жената, избрана да му осигури наследник.

Наблюдаваше невестата си, която бе станала графиня само преди няколко часа, с известна изненада. Както обикновено във вида ѝ имаше нещо хаотично. Няколко светлокестеняви къдрици вече бяха изскочили изпод новата ѝ сламена шапка. Перото върху шапката стоеше твърде особено. Джулиан погледна малко по-внимателно и забеляза, че в основата си е счупено. Погледът му се плъзна надолу и откри, че една от панделките, украсяващи дамската ѝ чантичка, се е развързала.

Върху подгъва на пътническата ѝ дреха личеше петно от кал. Софи без съмнение го бе постигнала, когато се наведе да вземе цветята от един доста мърляв селски момък. Цялото село се събра да я изпрати, когато се готвеха да потеглят с пътническата карета. Рейвънуд не бе предполагал, че жена му е чак толкова популярна сред местното население.

Почувствува значително облекчение, когато тя не възрази, че ще му се наложи да работи през медения месец. Неотдавна бе купил ново

имение в Норфолк и задължителното едномесечно сватбено пътешествие бе чудесна възможност да опознае по-добре новата си придобивка.

Длъжен бе също да признае, че лейди Доринг направи твърде много за подготовката на сватбата. Поканени бяха почти всички местни благородници. Джулиан обаче не си направи труда да покани никой от своите познати в Лондон. Мисълта да издържи втора брачна церемония пред същите лица, станали свидетели на някогашното му поражение, беше непоносима.

Когато съобщението за предстоящата му женитба излезе в „Морнинг поуст“, започнаха да го измъчват с въпроси, но той се справи с нахалните подпитвания по обичайния за него начин: не им обърна никакво внимание.

С едно или две изключения, подходът му се оказа удачен. Устните му се свиха, когато си спомни за едно от изключенията. Една дама на „Тревър скуеър“ не бе особено доволна да научи за брака на Джулиан. Но Мариан Харууд бе достатъчно хитра и прагматична, за да си позволи нещо повече от една малка сцена. В морето плуваха и други риби. Обиците, които Джулиан й остави при последното си посещение, успокоиха донякъде смръщеното лице на „ла бел Харууд“.

— Нещо не е наред ли, милорд? — наруши мислите му Софи.

Джулиан се върна в настоящето.

— Ни най-малко. Просто си спомних за една дребна работа, която трябваше да уредя миналата седмица.

— Сигурно е била доста неприятна. Изглеждахте някак притеснен. За момент си помислих дали не сте ял нещо развалено.

Той леко се усмихна.

— Случаят наистина бе от такова естество, че можеше да наруши храносмилането ми, но ви уверявам, че сега съм в отлична форма.

— Разбирам. — В продължение на един дълъг миг Софи го гледа със своя учудващо спокоен поглед, после кимна и се извърна към прозореца.

Джулиан се намръщи.

— Сега е мой ред да те попитам, дали нещо не е наред, Софи?

— Ни най-малко.

С ръце скръстени на гърдите, в продължение на няколко секунди Джулиан втренчено гледа пискюлите на високите си, лъснати до блясък ботуши. После вдигна очи и в тях проблесна иронично пламъче.

— Струва ми се, че ще е най-добре, ако се споразумеем за някои неща, госпожо съпруго.

— Да, милорд?

— Преди няколко седмици ти ми даде твоя списък с изисквания. Софи се намръщи.

— Така е, милорд.

— По онова време аз бях твърде зает и не успях да изготвя моя собствен списък.

— Зная вашите изисквания, милорд. Наследник и никакви неприятности.

— Бих искал да използвам случая и да бъда малко по-подробен.

— Искате да разширите списъка? Но това не е честно!

— Не казах, че искам да прибавя нещо, а само да поясня. — Джулиан замълча. Видя напрежение в тюркоазните ѝ очи и леко се усмихна. — Не се тревожи, скъпа. Първата точка от моя списък — наследникът — е достатъчно ясна. Бих искал да поясня втората част.

— Никакви неприятности. Но това също е ясно.

— Ще бъде, когато разберете какво точно имам пред вид.

— И то е?

— Например, би ни спестило доста неприятности, ако ти свикнеш никога да не ме лъжеш.

Очите ѝ се разшириха.

— Не съм и помисляла да правя нещо подобно, милорд.

— Отлично. Защото едва ли някога ще успееш. В очите ти има нещо, Софи, което винаги те издава. И винаги ще ми е много неприятно, когато открия лъжа в тях. Надявам се, че ме разбираш?

— Да, милорд.

— Тогава да се върнем на първия ми въпрос. Споменах, че нещо не е наред, а ти отрече. Но очите ти казват друго, скъпа.

Тя си играеше с развързаната панделка на чантичката.

— Нима не мога да запазвам някои мисли само за себе си?

Той се намръщи.

— Значи в този миг мислите ти бяха толкова лични, та предпочете да ги скриеш от съпруга си?

— Не. Просто предположих, че няма да ви е приятно, ако ги изрека на глас.

Въпреки че бе решил да сложи край на този разговор, Джулиан бе обхванат от любопитство.

— И все пак те моля да ги споделиш с мен.

— Добре. Направих малък опит в дедуктивната логика. Току-що ми бяхте казал, че въпросът, който е трябвало да уредите непосредствено преди сватбата ни, е бил доста неприятен. Опитах се да отгатна от какво естество е той.

— И до какво заключение те доведе дедуктивната логика?

— До заключението, че със сигурност сте имал неприятности, когато сте съобщил на последната си любовница, че ще се жените. Но едва ли трябва да обвинявате бедната жена. В края на краищата тя е изпълнявала всички задължения на съпруга, а за награда е трябвало да научи, че титлата ще бъде дадена на друга. На всичко отгоре и съвсем неопитна. Предполагам, че ви е направила сцена и това ви е ядосало. Кажете ми, актриса ли е или балерина?

В първия миг Джулиан изпита абсурдното желание да се разсмее. Но веднага го потисна, подчинявайки се на чувството си за дисциплина в брака.

— Преминавате всички граници, мадам — изрече той през зъби.

— Вие настоявахте да ви кажа всичко, за което си мисля. — Разхлабеното перо на шапката ѝ се залюля. — Сега съгласен ли сте, че всеки има право на лични разсъждения?

— Първо, изобщо не би трябвало да разсъждавате върху такива неща.

— Убедена съм, че сте прав, но за съжаление имам твърде ограничен контрол върху вътрешния поток на мислите си.

— Опитайте се все пак да установите известен контрол — предложи Джулиан.

— Няма да е лесно. — Тя неочаквано му се усмихна толкова топло, че той смутено примигна. — Кажете ми — продължи дяволито Софи, — вярно ли беше предположението ми?

— Онова, с което съм се занимавал, преди да напусна Лондон, не е твоя работа.

— Аха, сега вече ми е ясно. Аз нямам право дори на собствени разсъждения, а вие имате цялата свобода, която пожелаете. Никак не е честно, милорд. Във всеки случай, след като моите грешни мисли ви разстройват чак толкова, няма ли да бъде по-добре да ги запазвам за себе си?

Без всякакво предупреждение Джулиан се наведе напред и хвана брадичката ѝ. Кожата ѝ му се стори много мека и гладка.

— Нарочно ли ме дразниш, Софи?

Тя не се опита да отстрани ръката му.

— Признавам си, милорд. Вие сте така невероятно арогантен, че просто не устоявам на изкушението.

— Знам какво означава неустоймо изкушение. В момента и аз съм на път да се поддам на едно.

Джулиан се отпусна на седалката до нея и обгърна с ръце тънката ѝ талия. Повдигна я леко и я сложи на коленете си, забелязвайки с удоволствие, че очите ѝ тревожно се разшириха.

— Рейвънуд! — задъха се тя.

— Това ми припомня една друга точка от изискванията ми, която исках да поясня — промълви той. — А тя е, че когато те целувам, искам да ме наричаш с малкото ми име. Просто Джулиан. — Изведнъж съвсем осезателно усети приятно заоблените ѝ задни части, притиснати към него. Гънките на полата ѝ се разстлаха върху панталоните му.

Софи се подпря с две ръце на раменете му.

— Трябва ли толкова скоро да ви напомням, че обещахте да не... да не ми се натрапвате?

Тя трепереше. Джулиан почувствува страха ѝ и това го раздразни.

— Не ставай глупачка, Софи. Нямам намерение да ти се натрапвам, както се изразяваш. Само искам да те целуна. В договора ни нямаше нищо във връзка с целувките.

— Но вие обещахте, милорд...

Той обгърна врата ѝ с ръка, извърна я към себе си и покри устните ѝ със своите. При опита за протест устата ѝ се разтвори и в резултат на това целувката започна много по-интимно, отколкото Джулиан бе възнамерявал. Влажната ѝ топлина разпали в него неочаквано желание. Устните ѝ бяха нежни и с леко тръпчив вкус.

Софи се разтрепери и простена, когато ръцете му здраво се склучиха около нея. Опита се да го отблъсне, но съзнавайки, че няма да успее, притихна в прегръдката му.

Усещайки мълчаливото ѝ съгласие, Джулиан забави движенията си и целувката му стана още по-ласкава. *Господи, колко бе приятно да я докосва!* Не бе предполагал, че тя ще е толкова топла и толкова сладка. В нея имаше достатъчно женственост, за да го накара остро да почувствува своето мъжко превъзходство и това откритие му действа странно възбуждащо.

— Кажи името ми — прошепнаха устните му, съвсем близо до нейните.

— Джулиан — произнесе тя несигурно и все пак достатъчно ясно.

Дланта му се спусна по рамото и той вдъхна уханието на шията ѝ.

— Още веднъж.

— Дж... Джулиан, моля те престани. Ти отиде твърде далече. Нали ми обеща...

— Натрапвам ли ти се? — прошепна той, целувайки леко мястото под ухото ѝ. Ръката му жадно обгърна извивката на коляното. В момента не желаше нищо по-силно от това да разтвори бедрата ѝ и да я опознае напълно. Ако топлият мед между тях поне малко приличаше на онова, което обещаваха устните ѝ, можеше да бъде напълно доволен от избора си. — Софи, наистина ли наричаш това насилие?

— Не зная.

Джулиан се усмихна. Тя изглеждаше така ужасно несигурна.

— Позволи ми да ти кажа, че не това имах пред вид, когато обещах, че няма да ти се натрапвам.

— А какво тогава?

— Само искам да съм нежен с теб и да те любя. А това е нещо съвсем обичайно между съпрузите, не мислиш ли?

— Не е така — възрази му тя съвсем сериозно.

Сепнат, Джулиан потърси погледа ѝ.

— Не е ли?

— Разбира се, че не е. Как би могъл да ме любиш? Та ти не ме обичаш.

— Тогава го наречи прелъстяване. Един мъж вероятно има право да съблазни собствената си жена. Обещах да не ти се натрапвам, но никога не съм казал, че няма да се опитвам да те прелъстя.

„Няма да ми се наложи да спазвам глупавото споразумение“ — помисли си той доволно. Макар и несъзнателно, тя вече откликваше с толкова чувственост на всяко докосване.

Софи се отдръпна назад и сините ѝ очи гневно просветнаха.

— По мое мнение, прелъстяването е един друг вид натрапничество. По този начин мъжете само прикриват истинските си намерения.

Джулиан бе смаян от болката в гласа ѝ.

— Значи имаш известен опит в това отношение — установи той хладно.

— За жената резултатът от прелъстяването не е много различен от този при насилие, не е ли така?

Тя несръчно се смъкна от коленете му, при което вълнената ѝ пола невъзможно се усуква. Счупеното перо на шапката ѝ увисна още по-надолу и почти скри неспокойните ѝ очи. Софи го махна от шапката, но счупената му основа продължи да стърчи.

Джулиан я хвана за китката.

— Отговори ми, Софи! Случвало ли ти се е вече да те прелъстяват?

— Не мислиш ли, че вече е малко късно да ме питаш? Трябваше да се позаинтересуваш от тези неща преди да ми направиш предложение.

Изведнъж той разбра, че тя никога не е била в ръцете на мъж. Прочете в очите ѝ отговора, който търсеше. Но искаше да я принуди да признае истината. Трябваше да я убеди, че няма да търпи никакви недомлъвки, извъртания и полуистини или какъвто и да било друг вид женски лъжи.

— Ще ми отговориш ли, Софи?

— Ако го направя, ще отговориш ли и ти на всичките ми въпроси за предишните ти връзки?

— Разбира се, че не.

— Тогава играете твърде нечестно, милорд.

— Аз съм твой съпруг.

— И това ви дава право да бъдете непочтен?

— Дава ми правото и задължението да правя всичко, което е най-добро за теб. Няма никакъв смисъл да обсъждаме предишните ми връзки и ти напълно го съзнаваш.

— Не съм чак толкова сигурна. Би ми помогнало да разбера по-добре характера ти.

Джулиан избухна в смях.

— Мисля, че не се налага. И без това си достатъчно проникателна. А сега ми разкажи за личния си опит в изтънченото изкуство на прелъстяването. Да не би някой местен земевладелец да се е опитал да те повали в гората?

— И какво ще направиш, ако наистина е така?

— Ще се погрижа да си плати затова.

Тя го погледна смаяно.

— Ще го извикаш на дуел заради някаква минала авантюра?

— Отклоняваме се от темата, Софи. — Пръстите му здраво обгърнаха китката ѝ. Усети дребните ѝ деликатни кости и се постара да не я притиска прекалено силно.

Тя извърна очи.

— Успокойте се, няма да се наложи да отмъщавате за изгубената ми чест, милорд. Уверявам ви, че водех тих и спокоен живот. Доста отегчителен понякога, признавам.

— Така си и мислех. — Той пусна ръката ѝ и се облегна на възглавниците. — Каж ми тогава, защо сравняваш прелъстяването с насилието?

— Този разговор едва ли е най-подходящият в момента — рече тя потиснато.

— Имам чувството, че ние с теб често ще водим неподходящи разговори. Ти си доста странна жена, скъпа. — Той протегна ръка и махна остатъка от счупеното перо от шапката ѝ.

Тя го погледна измъчено.

— Трябвало е да си дадете сметка за моите странности, преди да ме помолите да стана ваша съпруга.

Джулиан въртеше остатъка от перото между пръстите си.

— Направих го. И те ми се сториха напълно поносими. Но не ме разсейвай, Софи. Каж ми, защо толкова много се боиш от прелъстяването?

— Това е нещо много лично, милорд. И не желая да го споделям.

— Моля те да ми кажеш. Настоявам. Все пак аз съм твой съпруг.

— Престанете да използвате този факт, за да оправдаете любопитството си — каза тя рязко.

Той ѝ хвърли преценяващ поглед и видя предизвикателно вирнатата ѝ брадичка.

— Обиждате ме, мадам.

Тя се раздвижи неспокойно, опитвайки се да оправи полите си.

— Много лесно се обиждате, милорд.

— А, да, моята крайна арогантност. Май че и двамата трябва да се примирим с нея, Софи. Също както и с моето необикновено любопитство. — Джулиан разглеждаше счупеното перо и продължаваше да чака.

В полюляващата се карета се възцари мълчание. Скърцането на колелата и кожената сбруя на конете, както и тропотът на копитата изведнъж прозвучаха много силно.

— Не беше нещо, което ме е засегнало лично — започна съвсем тихо Софи.

— Да? — Джулиан чакаше.

— Сестра ми бе тази, която стана жертва на прелъстяване. — Софи втренчено гледаше пейзажа навън. — Но за нея нямаше кой да отмъсти.

— Разбрах, че сестра ти е починала преди три години.

— Така е.

Нещо в прекършения глас на Софи го разтревожи.

— Да не би да искаш да кажеш, че смъртта ѝ има нещо общо с прелъстяването?

— Тя очакваше дете, милорд. А мъжът, който бе виновен за всичко, я отхвърли. Тя не можа да понесе срама от измамата. И погълна огромна доза лауданум. — Пръстите ѝ се вкопчиха в гънките на полата.

Джулиан въздъхна.

— Съжалявам, Софи.

— Нямаше нужда да стига чак до там — прошепна остро Софи. — Бес щеше да ѝ помогне.

— Старата Бес? Как? — намръщи се Джулиан.

— Има начини да се оправят такива ситуации. И Бес ги знае. Само ако сестра ми ми се беше доверила, щях да я заведа при Бес. И

никой никога нямаше да разбере.

Джулиан се приведе напред и отново хвана китката на жена си. Този път той съвсем съзнателно притисна силно дребните ѝ кости.

— Какво знаеш ти за тези начини? — настоя тихо той. *Елизабет ги знаеше тези неща.*

Софи примигна смутено, видимо объркана от неочаквания му студен гняв.

— Старата Бес познава свойствата на различните билки. Тя ме научи на много неща.

— И те е научила как да премахнеш едно нежелано дете? — настоя той меко.

Софи най-сетне почувствува, че е отишла твърде далече.

— Тя... тя ми е споменавала за някои билки, които една жена може да използва, когато смята, че е заченала — призна колебливо. — Но те могат да бъдат опасни и за майката и трябва много да се внимава. — Тя сведе поглед към ръцете си. — Не мисля, че притежавам необходимия опит.

— По дяволите. Не ти трябва да се усъвършенстваш в това отношение, Софи. И ти се заклевам, че ако старата Бес се занимава с аборти, незабавно ще я прогоня от земите си.

— Наистина ли, милорд? Нима вашите приятелки в Лондон са чак толкова целомъдрени? Не се ли е налагало понякога и на любовниците ви да прибегват до тези средства? И то по ваша вина?

— Не, не се е налагало — избухна Джулиан, вече напълно вбесен. — За ваша информация, мадам, съществуват някои техники, които могат да предотвратят проблема, също както и начини за предпазване от зарази, свързани с... няма значение.

— Техники ли, милорд? Какви техники? — Очите на Софи просветнаха с видим интерес.

— Велики боже, не допусках, че ще се наложи да обсъждаме подобни неща!

— Но вие пръв започнахте, милорд. Както разбирам, не възнамерявате да ме запознаете с тези техники за предотвратяване на... хм, проблема.

— Не, наистина не възнамерявам.

— Ах, значи това отново е някаква привилегирована информация, достъпна само за мъже.

— Ти не се нуждаеш от подобна информация, Софи. Ти не си от онзи род жени, на които се налага да знаят тези неща.

— И все пак има жени, които ги знаят, нали? — настояваше тя.

— Достатъчно, Софи.

— И вие познавате такива жени! Ще ме запознаете ли с някоя от тях? С удоволствие ще си побъбря с нея. Сигурно тя ще знае и други забавни неща. Интелектуалните ми интереси са доста широки, както знаете... Дори само от книгите може да се научи толкова много.

За миг Джулиан отново си помисли, че тя се опитва да го дразни, и бе на път напълно да излезе от себе си. Но почувства, че любопитството на Софи бе посвоему невинно и напълно искрено. Изпъшка и се отдръпна в ъгъла.

— Край на дискусиата.

— Говорите като баба ми. Наистина съм разочарована, Джулиан. Надявах се, че съм се омъжила за човек, който умее да води забавни разговори.

— Ще се постарая да ви развличам по друг начин, мадам. — Той притвори очи и облегна глава на възглавниците.

— Ако отново намекувате за прелъстяването, уверявам ви, че не го считам за особено забавно.

— Заради онова, което се е случило със сестра ти ли? Виждам, че тази история ти се е отразила много. Но трябва да разбереш, че отношенията между двама съпрузи са нещо много по-различно от безсъвестното прелъстяване, погубило сестра ти.

— Така ли, милорд? Къде един мъж се научава да прави тази толкова тънка разлика? В училище ли? А може би сте го научил при първия си брак или пък от опита с любовниците си?

Джулиан усети, че всеки миг ще загуби и последните остатъци самоконтрол. Не смееше нито да помръдне, нито да отвори очи.

— Обясних ти, че не желая да обсъждам първия си брак. Нито пък останалата част от въпроса ти. Ако си умна, ще го запомниш, Софи.

В съвсем тихо произнесените думи очевидно имаше нещо, което я порази. Тя не каза нищо повече.

Джулиан се овладя и след като вече бе сигурен, че е напълно спокоен, отвори очи и погледна новата си съпруга.

— Рано или късно ще свикнеш с мен, Софи.

— Обещахте ми три месеца, милорд.

— Дявол да го вземе! Няма да ти се натрапвам през следващите три месеца. Но не очаквай, че няма да правя опити да променя мнението ти по въпроса. Това наистина би било прекалено и излиза извън рамките на нашето смешно споразумение.

Тя гръсна глава.

— Това ли имахте пред вид, когато ме предупредихте, че на думата на един мъж не бива да се разчита особено, когато става въпрос за жени? Трябва ли да смятам, че не мога да разчитам на думата ви на джентълмен, милорд?

Оскърблението го прониза до мозъка на костите.

— Сред познатите ми няма нито един мъж, който би се осмелил да изрече това, мадам.

— Да не би да искате да ме извикате на дуел? — запита тя силно заинтригувана. — Дядо ме научи да боравя с пистолет. Смятат ме за доста добър стрелец.

Джулиан се зачуди дали честта му на джентълмен позволява да напердаши жена си в деня на сватбата. Кой знае защо, началото на брака му вече не му изглеждаше тъй гладко и безпроблемно, както си го бе представял.

Той погледна светлото любопитно лице пред себе си и затърси отговор на скандалното изявление на Софи. В този момент развързаната панделка от чантата ѝ най-сетне падна на пода.

Тя се намръщи и бързо се наведе да я вдигне. Джулиан направи същото движение и голямата му ръка докосна нейната.

— Позволете. — Той вдигна панделката и я пусна в дланта ѝ.

— Благодаря. — Беше леко смутена. Започна нервно да нанизва панделката на мястото ѝ върху чантата.

Джулиан се облегна назад, наблюдавайки очарован как една друга панделка започна да се изнизва. Пред очите му цялата изкусно изработена фигура от ленти започна да се разпада. След по-малко от пет минути Софи вече седеше пред една напълно съсипана чанта. Тя смутено вдигна поглед.

— Никога няма да разбера защо тези неща непрекъснато ми се случват.

Без да каже нито дума, Джулиан взе чантичката от полата ѝ, отвори я и напъха вътре всички разпилени панделки. Когато ѝ я върна,

кой знае защо изпита тревожното чувство, че току-що е отворил кутията на Пандора.

ГЛАВА III

Междувременно, през втората седмица на своя меден месец в имението на Джулиан в Норфолк, Софи започна да се бои, че се е омъжила за човек, който има сериозен проблем с алкохола след вечеря.

До този момент тя почти се бе радвала на своето сватбено пътешествие. „Елсингтън парк“ бе разположен на фона на мрачни гористи хълмове, прорязани от тучни пасища. Самата къща, построена в характерния за епохата класически стил, бе солидна и изпълнена с достойнство.

В интериора имаше нещо тежко и старомодно, но Софи реши, че все пак има някаква надежда за добре разпределените помещения с високи прозорци. С нетърпение чакаше да ѝ се удаде възможност да ги обзаведе отново.

Тя придружаваше Джулиан при обиколките му на кон из околните гори, ливади и плодородни земи, които неотдавна бе купил. Той я запозна със своя току-що назначен управител Джон Флеминг и изглеждаше особено благодарен, задето тя не се дразнеше, че обсъжда часове наред бъдещето на имението със сериозния млад човек.

Джулиан си направи труда също така да запознае Софи с всички арендатори на имота. Изглеждаше доволен от интереса, който тя прояви към отглеждането на овцете и към другите земеделски дейности, които ѝ бяха добре познати. „Има и някои преимущества в това да си израсла на село“, реши в себе си Софи. Най-малкото, такава жена можеше да каже нещо уместно на съпруга си, който очевидно обичаше земята.

Неведнъж тя се питаше дали той би могъл да обича по същия начин и съпругата си.

Арендаторите и съседите очакваха с напрежение пристигането на новия собственик. Но когато Джулиан придружи няколко от фермерите до оборите им, без да се смуцава, че ще изцапа лъскавите си ботуши, се заговори, че новият господар на Елсингтън знае какво е земеделие и отглеждане на коне.

Софи бе радушно приета, след като погука на няколко здрави и пухкави бебета, намръщи се с дълбока загриженост на няколко болни и проведе компетентни дискусии за местните билки и домашните лекове. Нерядко на Джулиан му се налагаше търпеливо да чака, докато жена му си разменяше рецепти за сироп за кашлица или за подпомагане на храносмилането с жените на фермерите.

Изглежда му доставяше удоволствие да маха сламките от косата ѝ, когато тя се измъкнеше от теснотията на някоя селска колиба.

— Мисля, че ти ще ми бъдеш чудесна съпруга, Софи — отбеляза доволно той на третия ден от обиколката им. — Този път направих добър избор.

Софи се опита да не показва радостта си от тези думи и само леко се усмихна.

— Искате да кажете, предполагам, че бих станала добра жена на фермер?

— В края на краищата аз съм точно това — един фермер. — Той огледа околността с гордостта на човек, съзнаващ, че всичко, което вижда, е негово. — И една добра фермерска жена много би ми подходдала.

— Говориш така, сякаш ще стане някой ден. Трябва ли да ти напомням, че вече съм твоя жена.

Той и хвърли своята дяволска усмивка.

— Не, все още не си, мила, но скоро ще станеш. Много по-скоро, отколкото предполагаш.

Прислугата в „Елсингтън парк“ бе отлично обучена и похвално усърдна, въпреки че в себе си Софи често потръпваше, когато слугите неочаквано изникваха зад нея, стараяйки се да отгатнат желанията ѝ. Очевидно все още бяха нащрек със своя нов господар, но в същото време изпитваха гордост, че служат на толкова известен човек.

Чули бяха слуховете за неговия избухлив и безжалостен характер от кочияша, коняря, камериера и прислужничката на госпожата, които придружаваха лорд и лейди Рейвънуд в Елсингтън, и не искаха да рискуват.

Като цяло меденият месец вървеше добре. Що се отнася до Софи, единственото нещо, което донякъде помрачаваше престоя им в Норфолк, бе деликатният, но все пак твърде осезателен натиск, който Джулиан упражняваше вечер. А това я правеше доста нервна.

Явно той нямаше никакво намерение да стои настрана от леглото ѝ през следващите три месеца. И изглеждаше напълно сигурен, че ще успее да я съблазни много преди уговорения срок.

До момента, в който забеляза нарастващата му пристрастеност към портвайна след вечеря, Софи смяташе, че владее положението. Достатъчно бе само да контролира своите собствени реакции на все по-интимните му целувки за лека нощ. Успее ли, тя вярваше, че Джулиан ще спази поне буквата, ако не и духа на споразумението им. Инстинктивно чувствуваше, че гордостта няма да му позволи да се принизи дотам, че да употреби сила, за да получи достъп до леглото ѝ.

Но нарастващата консумация на алкохол я разтревожи. И по това напрегнатата ситуация се усложни с още един опасен елемент. Софи твърде добре си спомняше нощта, когато сестра ѝ се върна от една от тайните си срещи и обляна в сълзи ѝ каза, че пияните господа са склонни към насилие и се държат като животни. През онази нощ нежните бели ръце на Амелия бяха белязани от синини и драскотини.

Софи побесня и още веднъж направи всичко възможно, за да научи името на любовника ѝ. Но тя предпочете да го премълчи.

— *Ти каза ли на твоя прекрасен възлюбен, че фамилиите Доринг и Рейвънуд са съседни вече от няколко поколения? Ако дядо разбере какво става, той ще отиде право при лорд Рейвънуд и ще се погрижи да сложи край на това безумие.*

Амелия преглътна сълзите си.

— *Точно поради тази причина моят любим никога няма да научи истинското ми име. О, Софи, нима не разбираш? Боя се, ако той разбере, че съм Доринг и че сме толкова близки с Рейвънуд, никога няма да посмее да ме срещне отново.*

— *И ще позволиш на любовника си да те малтретира, само и само да не му кажеш коя си? — попита невярващо Софи.*

— *Ти не знаеш какво е любов — прошепна Амелия и малко покъсно заспа, хълцайки.*

Софи знаеше, че Амелия не бе права. Тя знаеше какво е любов, но се опитваше да се справи с опасното чувство по по-интелигентен начин от бедната си сестра. Не искаше да повтаря грешките на Амелия.

Софи мълчаливо издържа нарастващото напрежение, породено от пристрастеността на Джулиан към портвайна през няколко

потискащи вечери, преди да си позволи да засегне въпроса.

— Да не би да не можете да спите, милорд? — запита тя най-сетне през втората седмица от брака им. Двамата седяха пред камината на потъналия в пурпур хол. Джулиан току-що си бе налял следващата голяма чаша.

Той я погледна с помътнели очи.

— Защо питаш?

— Извинявайте, но не мога да не забележа засиленото ви предпочитание към портвайна вечер. Хората често използват шери, портвайн или вино, за да заспят. Винаги ли се наливате толкова много вечер?

Пръстите му забарабаниха по облегалката на стола и той дълго я наблюдава мълчаливо.

— Не — отговори Джулиан най-сетне и изпи половината от чашата си на един дъх. — Пречи ли ти?

Софи се съсредоточи върху бродерията си.

— Ако имате проблеми със съня, има и по-ефикасни средства. Бес ме запозна с много от тях.

— Да не искаш да ме приспиваш с лауданум?

— Не. Лауданумът има силен ефект, но не бих прибегнала до него, преди да опитам някои билки. Ако искате, мога да ви приготвя един специален чай. Донесох домашната си аптечка с мен.

— Благодаря, Софи. Но мисля, че ще продължа да разчитам на портвайна. Аз го разбирам и той ме разбира.

Софи любопитно вдигна вежди.

— Какво има да се разбира, милорд?

— Искате ли да бъда откровен, госпожо съпруго?

— Разбира се. — Въпросът я изненада. — Знаете, че предпочитам ясните и открити разговори помежду ни. Вие сте този, който понякога изпитва притеснение да обсъжда някои неща, не аз.

— Предупреждавам ви, че едва ли ще пожелаете да дискутирате тази тема.

— Глупости. Ако имате проблеми със съня, сигурна съм, че има и по-добър лек от портвайна.

— Съгласен съм. Но въпросът е, скъпа, дали ти ще се согласиш да проведеш лечението.

Ленивият, ироничен оттенък в гласа му я накара бързо да вдигне глава. В същия миг се оказа прикована от искрящите му зелени очи. И тогава разбра.

— Разбирам — успя да произнесе тя спокойно. — Но не знаех, че нашето споразумение ще ви причини такъв физически дискомфорт, милорд.

— А сега, когато вече знаеш, ще благоволиш ли да ме освободиш от обета, който ти дадох?

Кълбото за бродерията се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода. Софи проследи с поглед разпилените конци.

— Смятах, че всичко между нас върви много добре, милорд — рече тя сдържано.

— Вярвам ти. На теб ти хареса тук, в „Елсингтън парк“, нали, Софи?

— Много, милорд.

— Както и на мен. В някои отношения. Но в някои други отношения намирам този меден месец за крайно отегчителен. — Той глътна остатъка от портвайна. — Факт е, че положението ни не е най-естествено, Софи.

Тя въздъхна с дълбоко съжаление.

— Предполагам, това означава, че бихте искал да съкратим медения си месец?

Празната кристална чаша се строши между пръстите му. Джулиан изруга и изтръска стъкълцата от ръката си.

— Това означава — заяви ядосано той, — че бих искал да превърна това в един нормален брак. Мой дълг и мое удоволствие е да настоявам да бъде така.

— Толкова ли сте нетърпелив да създадете вашия наследник?

— В момента изобщо не мисля за наследника си. Мисля за сегашния граф Рейвънуд. Както и за сегашната графиня Рейвънуд. Главната причина да не страдаш колкото мен, Софи, е, че просто не знаеш какво пропусках.

Софи пламна.

— Няма нужда да бъдете така противно снизходителен, милорд. Не забравяйте, че аз съм селско момиче. В двора ни винаги е имало доста животни, а и вече ме викаха да помагам при раждането на едно или две бебета в селото. Знам много добре какво се случва между

съпруга и съпругата и, честно казано, не смятам, че пропускам нещо особено възвишено.

— Това не е интелектуално усилие, мадам, а физическо занимание.

— Като язденето на кон ли? Ако ми позволите да се изразя така, изглежда ми дори доста по-безсмислено. Когато язди кон, човек поне върши нещо полезно, като това да достигне до известно предназначение.

— Може би вече е време да научиш какво е твоето предназначение в спалнята, скъпа.

Преди Софи да разбере какво става, Джулиан скочи и се приближи до нея. Дръпна бродерията и я хвърли настрана. После ръцете му я обгърнаха и той я притисна силно към себе си. Когато вдигна поглед към напрегнатото му лице, Софи разбра, че това няма да е още една от ласкавите, омайващи целувки за лека нощ, които бе получавала напоследък. Разтревожена, тя опря ръце в раменете му.

— Спри, Джулиан. Казах ти, че не искам да бъда прелъстявана.

— Започвам да мисля, че мой дълг е именно да те прелъстя. Това проклето споразумение ми дойде твърде много, мъничката ми. Имай милост към бедния си съпруг. Ти просто ще ме съсипеш, ако ме накараш да чакам още три месеца.

— Джулиан, моля те...

— Тихо, мила. — Палецът му докосна ъгълчето на меките устни и очерта контура им. — Обещах, че няма да те насилвам и ще удържа на думата си, дори и това да ме убие. Но имам право да се опитвам да променя решението ти и бог ми е свидетел, че точно това ще направя. Дадох ти десет дни, за да свикнеш с мисълта, че си моя жена. Това са девет дни повече, отколкото всеки друг мъж би позволил в подобна ситуация.

Устните му се приближиха, нетърпеливи и жадни. Предчувствието на Софи се оказа вярно. Това не бе поредната нежна атака върху сетивата ѝ, която бе свикнала да очаква вечер. Целувката бе гореща и преднамерено властна. Усети как езикът на Джулиан смело се плъзна между устните ѝ. За миг я заля тежка, омайна топлина. Но после дъхът на портвайна мобилизира съпротивата ѝ.

— Успокой се — промълви Джулиан. Едрата му длан милваше гърба ѝ с бавни, ласкави движения. — Стой спокойно и ми позволи да

те целуна. В момента не искам нищо друго. Само да прогоня някои от глупавите ти страхове.

— Не се боя от теб — опита се да протестира тя, чувствайки осезателно силата на ръцете му. — Но не държа уединението на спалнята ми да бъде нарушено от човек който все още ми е доста чужд.

— Вече не сме чужди един на друг, Софи. Ние сме мъж и жена и е време да станем любовници.

Устните му отново се склочиха върху нейните и прекратиха протестите ѝ. Джулиан я целуна дълбоко и страстно сякаш искаше завинаги да остави отпечатък върху нея, докато тя неволно откликна. Както всеки път, в прегръдката му тя се чувствуваше останала без дъх и учудващо слаба. Ръцете му се спуснаха надолу, обгърнаха я и я притиснаха към тялото му. Тя усети силната му възбуда и потръпна.

— Джулиан? — Гледаше го с широко разтворени очи.

— А ти какво очакваше? — усмихна се дяволито той. — Мъжът не е много по-различен от другите домашни животни. Нали си специалист по въпроса?

— Милорд, не мислите ли, че случаят е малко по-различен от това да се затворят овца и овен в една кошара?

— Радвам се, че откриваш известна разлика.

Но той все още отказваше да я пусне. Вместо това притисна още по-силно ханша ѝ към втвърдените си от напрежение бедра.

На Софи ѝ се зави свят, когато усети натиска на завладяващата му мъжественост. Полите ѝ се усукаха около краката му. Той промени стойката си и тя изведнъж се оказа приклещена между неговите бедра.

— Софи, мъничката ми, сладката ми, нека да те любя. Нима нищо по-редно от това. — Настоячивата молба бе придружена от кратки целувки, които очертаха линията на брадичката и се спуснаха надолу към шията и голите рамене.

Софи не намери сили да му отговори. Чувстваше се повлечена от някаква могъща, властно надигаща се вълна. Обичаше Джулиан толкова отдавна. Изкушението да се поддаде на чувствената топлина, струяща от него, бе почти неустойимо. Ръцете ѝ несъзнателно обгърнаха врата му и устните ѝ приканващо се разтвориха. През изминалите няколко дни той бе успял да я научи да се целува.

Джулиан не се нуждаеше от втора покана. Тих стон на задоволство се изтръгна от него, когато пое устните ѝ. Този път ръката му се спусна под гърдта ѝ, обхвана я нежно, а палецът му затърси връхчето под муселиновия корсаж.

Софи не чу кога вратата на хола се отвори зад нея, но долови ясно тревожното извинение и бързото затваряне. Джулиан вдигна глава, за да погледне над къдриците ѝ, и магията бе разрушена.

Софи се изчерви при мисълта, че някой от слугите е станал свидетел на страстната им целувка, и бързо отстъпи назад. Джулиан не я задържа, а само се усмихна на леко раздърпания ѝ вид. Тя опипа прическата си и откри, че е в много по-голям безпорядък от обичайния. Няколко къдрици висяха съвсем произволно около ушите ѝ, а панделката, оформена с такова старание от камериерката преди вечеря, се бе развързала и се спускаше надолу по врата ѝ.

— Аз... Извинете, милорд. Трябва да се кача горе. Всичко се развърза. — Тя се завъртя и побягна към вратата.

— Софи. — Чу се звън на стъкло.

— Да, милорд. — Тя спря с ръка на бравата и неспокойно извърна поглед.

Джулиан стоеше до камината, небрежно облегат на мраморния плот. В ръката му имаше нова чаша портвайн. Софи се разтревожи повече от всякога, виждайки израза на мъжко задоволство в очите му. Усмивката му бе нежна, но не успяваше да заличи познатото усещане за арогантност, излъчвано от него. Сега вече той бе напълно сигурен в себе си.

— В края на краищата прелъстяването не се оказва нещо чак толкова ужасно, нали, миличка? Много ще ти хареса и мисля, че имаше достатъчно време, за да го разбереш.

Дали и с бедната Амелия е било същото? Такова тотално опустошение на сетивата?

Софи несъзнателно докосна с пръст долната си устна.

— Нима тези целувки са вашата представа за прелъстяването, милорд?

Той наклони глава, очите му проблеснаха развеселено.

— Дано да са ти харесали, Софи, защото ти обещавам още много такива целувки. Ще започнем още тази вечер. Върви да си лягаш, скъпа. След малко ще дойда. Искам да те съблазня и да си позволим

една истинска сватбена нощ. Повярвай ми, любов моя, утре заран ще ми благодариш, задето съм сложил край на тази крайно неестествена ситуация. И ще ми е много приятно да приема благодарността ти.

Гневът, надигнал се в Софи, се смеси с шеметните чувства, които я разтърсваха. За миг тя буквално онемя от ярост. После рязко отвори тежката махагонова врата и се втурна през преддверието към стълбите. Минута по-късно влетя в стаята си и стресна камериерката, която оправяше леглото.

— Милейди! Случило ли се е нещо?

Софи овладя гнева и замаяните си сетива. Но все още дишаше твърде учестено.

— Не, не, Мери. Всичко е наред. Просто изкачих стъпалата прекалено бързо. Моля те, помогни ми да оправя роклята си.

— Разбира се, мадам. — Мери, светлооко младо момиче, което още нямаше двадесет години, бе разтърсено от неотдавнашното си повишение в лична камериерка на графинята.

С благоговейни движения тя докосваше бродирания муселин на роклята на господарката си, докато ѝ помагаше да се съблече.

— Бих искала чаша чай преди да си легна, Мери. Изпрати някой да ми донесе.

— Веднага, милейди.

— А, и поръчай да сложат две чаши на подноса, Мери — Софи дълбоко си пое дъх. — Графът ще ми прави компания.

Очите на Мери се разшириха одобрително, но тя мъдро запази мълчание и само помогна на Софи да облече един кретонен халат.

— Ще изпратя чая веднага, мадам. А, тъкмо се сетих. Едно от момичетата се оплаква, че го боли стомах. Мисли, че е яла нещо развалено. Помоли ме да ви попитам какво да прави.

— Какво? Да, разбира се. — Софи се извърна към своята билкова аптечка и напълни едно пликче със смес от сладък пирен и ревен.

— Занеси ѝ го и кажи да слага по две щипки на чаша чай. Това ще успокои стомаха ѝ. Ако не се справи до сутринта, непременно ми съобщи.

— Благодаря, мадам. Алис ще ви бъде вечно благодарна. Тя много страда от нервен стомах. Между другото, лакеят Алън помоли да ви предам, че гърлото вече не го боли толкова, след като е изпил сиропа от бренди и мед, приготвен му от готвача по ваше нареждане.

— Чудесно, радвам се да го чуя — рече нетърпеливо Софи. Болното гърло на лакея Алън бе последното нещо, което бе в състояние да обсъжда тази вечер. — Мери, хайде побързай с чая, моля те.

— Да, госпожо — Мери изприпка навън.

Софи закрачи из стаята, меките ѝ пантофи безшумно докоснаха тъмните фигури на дебелия килим. Тя едва ли забелязваше парчето дантела, което се бе откачило от гарнитурата на халата ѝ и се люлееше над едната ѝ гръд.

Невъобразимо арогантният мъж, за когото се бе омъжила, си мислеше, че е достатъчно само да я докосне, за да отстъпи пред неговата опитност. Той щеше да я ухажва и преследва по всякакви начини и нямаше да я остави на мира, докато не постигне своето. Вече го знаеше. Очевидно за него бе въпрос на мъжка чест да я повали в леглото.

Софи постепенно започваше да разбира, че няма да намери покой, докато Джулиан не се убеди, че е неин господар и в уединението на съпружеската спалня. Шансовете ѝ да изгради хармоничната връзка, за която бе мечтала, бяха твърде малки, докато Джулиан бе съсредоточен единствено върху прелъстяването ѝ.

Тя внезапно спря, питайки се дали графът на Рейвънуд би се задоволил само с една-единствена победна нощ. В края на краищата той не бе влюбен в нея. Но в момента тя представляваше голямо предизвикателство, тъй като бе негова съпруга, а му отказваше привилегиите, които по право му принадлежаха. Но ако в един момент той докажеше на себе си и на нея, че най-после е успял да я прелъсти, може би поне за известно време щеше да я остави на мира.

Софи бързо се приближи до украсеното с красива резба медицинско сандъче и се загледа в редиците дървени кутийки и чекмедженца. Разтърсваха я гняв, възмущение и някакво друго чувство, което сега не желаше да анализира. Не разполагаше с много време. След няколко минути Джулиан щеше да отвори вратата, свързваща спалнята ѝ с неговата. А после да я вземе в прегръдките си и да я докосва по същия начин, както е докосвал своята актриса, балерина или каквато и да е била там.

Мери отвори вратата и влезе в стаята с един сребърен поднос.

— Чаят ви, мадам. Желаете ли още нещо?

— Не, благодаря ти, Мери. Можеш да си вървиш. — Софи изобрази нещо, което трябваше да е обичайната усмивка при сбогуване, но очите на Мери блестяха повече от всякога, когато направи лек реверанс и излезе от стаята. Софи бе сигурна, че чу зад вратата приглушен кикот.

„Слугите изглежда знаят всичко, което става в голяма къща като тази“ — помисли си тя с негодувание. Вероятно за камериерката ѝ не бе тайна, че Джулиан не е прекарал нито една нощ в леглото на жена си. Кой знае защо, тази мисъл ѝ се стори крайно унижителна.

За миг се запита дали част от раздразнението на съпруга ѝ не е породено и от факта, че цялата прислуга умува защо той не посещава новата си жена в спалнята.

Софи събра кураж. Не, тя нямаше да се откаже от целите си само заради мъжката гордост на Джулиан. И без друго той прекалено демонстрираше това свое качество. Протегна ръка към билките и взе щипка лайка и щипка от нещо много по-силно. После сръчно ги разбърка в каната с горещия чай.

След това седна и зачака. Трябваше да седне. Трепереше толкова силно, че едва можеше да се държи на крака.

Не ѝ се наложи да стои дълго в предчувствие на неизбежното. Междинната врата тихо се отвори и тя се стресна. Вдигна очи. Джулиан стоеше на прага в черен копринен халат, избродиран с герба на Рейвънуд. Гледаше я с леко иронична усмивка.

— Толкова си нервна, мъничката ми — каза той нежно, когато затвори вратата зад себе си. — Така става, когато нещата се отлагат прекалено дълго. В съзнанието ти всичко се е разраснало до ужасяващи размери. Утре заран тези неща ще ти изглеждат съвсем различно.

— Джулиан, за последен път искам да те помоля да не продължаваш по този начин. Чувствам, че нарушаваш духа, ако не и буквата на нашето споразумение.

Усмивката му изчезна и погледът му се втвърди. Той мушна ръце в джобовете на халата и закрочи из стаята.

— Няма отново да обсъждаме моето чувство за чест. Уверявам те, че за мен то е много важно и никога не бих направил нещо, което да го опетни.

— Изглежда имате своя собствена дефиниция за почтеност?

Той я погледна ядосано.

— Наистина мога да го определя далеч по-добре от теб, Софи.

— А аз не съм в състояние само защото съм жена, нали?

Той се отпусна, по надменно свитите му устни отново заигра усмивка.

— Ти не само си жена, любов моя. Ти си едно изключително интересно създание, повярвай ми. Когато поисках ръката ти, не съм и помислял, че ще получа такъв главозамайващ коктейл. Знаеш ли, че една дантела се е откачила от халата ти?

Софи неспокойно сведе очи и с огорчение забеляза парчето, увиснало на гърдите ѝ. Направи няколко безплодни опита да го закрепил на мястото му и най-сетне се отказа. Вдигна глава, но се наложи да погледне Джулиан през някакъв кичур коса, който току-що се бе изплъзнал от фибите ѝ. Тя нервно го отметна зад ухото си. После се изправи гордо.

— Желаете ли чаша чай, милорд?

Джулиан ѝ се усмихна великодушно и очите му станаха още по-зелени.

— Благодаря, Софи. След всичкия портвайн, който си позволих след вечеря, чаша чай ще бъде добре дошла. Не бих искал да заспя в някой неподходящ момент. Това сигурно би те разочаровало.

„Той е самата арогантност“ — мислеше си тя, докато наливаше напитката с треперещи пръсти. Усещаше, че Джулиан тълкува поканата ѝ за чай като знак на подчинение. Миг по-късно, когато му подаде чашата, той я прие така, както един пълководец би приел меч на победения противник.

— Какъв особен аромат! Твоя ли е рецептата, Софи? — Джулиан отпи една глътка и отново закрачи из стаята.

— Да. — Думата заглъхна някъде в гърлото ѝ. Тя гледаше като замаяна как той отпи още една глътка. — Лайка и... някои други растения. Има успокояващ ефект върху нервите при прекомерна възбуда.

Джулиан кимна разсеяно.

— Отлично. — Той се спря пред малката етажерка от розово дърво, където тя грижливо бе подредила книгите си. — А, ето твърде съмнителните книги, които четете моята еманципирана жена. Нека видим дали вкусът ти е наистина толкова лош. — Той заизважда един

след друг подвързаните с кожа томове. Отпи още една глътка, докато изучаваше гравираните върху кожата заглавия. — Хм, преводи на Вергилий и Аристотел. Малко тежичко за обикновения читател, но не е чак толкова ужасно. И аз съм чел тези неща.

— Радвам се, че ги одобрявате, милорд — изрече сковано Софи.

Той я погледна развеселен.

— Мислиш ли, че съм достатъчно толерантен, Софи?

— Много.

— Не исках да бъда. Но съм толкова любопитен да разбера каква си. — Той остави класиците и извади друг един том.

— Я да видим какво още има тук? „Природознание“ на Уесли. Малко остаряла история, не мислиш ли?

— Но все пак е чудесна книга, милорд. С много подробности за билките в Англия. Дядо ми я подари.

— А, да. Билките. — Той остави книгата и взе друга. Усмихна се снизходително. — Както виждам, романтичните глупости на лорд Байрон са стигнали и до провинцията. Хареса ли ти „Чайлд Харолд“, Софи?

— Стори ми се много забавна, милорд. А на вас?

Той се ухили безочливо на откритото предизвикателство.

— Ще ти призная, че съм го чел и ще призная, че разбира от мелодрама, но смятам, че той е само един от дългата редица мелодраматични глупаци. Боя се, че ще има още много да слушаме за меланхоличните герои на Байрон.

— Но поне не е скучен. Чух, че лорд Байрон сега е на мода в Лондон — каза предпазливо Софи, чудейки се дали случайно не се е натъкнала на една точка на общ интелектуален интерес.

— Ако имаш предвид това, че жените масово се хвърлят на врата му, така е. Всеки мъж се излага на опасността да бъде стъпкан от множество хубави малки крачета, ако е имал глупостта да попадне в навалищата около Байрон. — Джулиан го каза без каквато и да било завист. Явно феноменът Байрон му изглеждаше забавен, но нищо повече. — Какво още има тук? Някой много учен трактат по математика, предполагам?

Софи се сепна, когато позна книгата в ръцете му.

— Не точно, милорд.

Снизходителното изражение изчезна от лицето на Джулиан, когато прочете гласно заглавието.

— „Защита на правата на жените“ на Улстоункрафт?

— Точно така, милорд.

Очите му блестяха, когато вдигна поглед от книгата в ръцете си.

— Значи такива неща четеш? Тези абсурдни глупости, писани от една жена с твърде съмнителна репутация?

— Нищо подобно — избухна Софи. — Госпожица Улстоункрафт е била жена със свободен дух и изключителни интелектуални способности.

— Била е уличница. Живеела е открито с много мъже, без благословията на брака.

— Тя е чувствала, че бракът не е нищо друго освен затвор за жената. Омъжената жена зависи напълно от съпруга си и няма никакви собствени права. Госпожица Улстоункрафт се е отнасяла с дълбоко разбиране към положението на жените и е знаела, че нещо в него трябва да се промени. В това отношение съм напълно съгласна с нея. Казвате, че искате да ме опознаете по-добре, милорд. Е, бихте научил някои неща за моите интереси, ако прочетете тази книга.

— Нямам намерение да чета подобни идиотщини — Джулиан небрежно захвърли томчето настрана. — И няма да позволя да си тровиш мозъка с писанията на някаква жена, мястото на която е или в лудницата „Бедлам“, или при професионалните куртизанки на „Тревър скуеър“.

Софи едва се въздържа да не хвърли чашата чай по него.

— Имахме някакво споразумение по отношение на моите четива, милорд. Да не би да искате да елиминирате и него?

Джулиан допи чая си на големи глътки и остави чашата. Студенина и гняв бяха изписани на лицето му, когато бавно тръгна към нея.

— Опитайте се да хвърлите само още едно обвинение срещу чувството ми за чест, мадам, и вече не отговарям за последствията. Дойде ми до гуша от този фарс, който вие наричате меден месец. Не постигнахме нищо полезно. Време е вече нещата да станат нормални. Бях прекалено снизходителен към теб, Софи. Отсега нататък ти ще ми бъдеш истинска жена както в спалнята, така и извън нея. И ще

уважавах мнението ми по всички въпроси, включително и по отношение на книгите, които четеш.

Чашата и чинийката на Софи тревожно издрънчаха, когато тя скочи на крака. Къдрицата, която преди малко бе сложила зад ухото си, отново падна напред. Тя отстъпи назад и петата на пантофа ѝ закачи подгъва на халата. Чу се остър звук и тънкият плат се раздра.

— Видяхте ли какво направихте! — изплака тя, гледайки към провисналия подгъв.

— Все още нищо не съм направил. — Джулиан спря пред нея, наблюдавайки нервното ѝ, разбунтувано лице. Погледът му се смекчи. — Успокой се. Дори не съм те докоснал, а ти вече изглеждаш така, сякаш трябва да се бориш за криворазбраната си женска чест. — Той вдигна ръка и леко докосна падналия върху лицето ѝ кичур. — Как успяваш винаги да го постигнеш, Софи? — запита той нежно.

— Да постигна какво, милорд?

— Никоя друга от познатите ми жени не се появява в такъв сладък безпорядък. От роклите ти винаги виси по някоя панделка, а косата ти никога не е там, където би трябвало да бъде.

— Нима не знаехте, че не съм от жриците на модата, когато поискахте ръката ми, милорд? — изрече притеснено тя.

— Знаех. Но не го казах като упрек. Просто се чудех как постигаш този ефект. Правиш го така непринудено. — Той пусна къдрицата и силните му пръсти се заровиха в косата ѝ, тъй че от нея паднаха още няколко фиби.

Софи се вцепени, когато другата му ръка обгърна талията ѝ и той я притисна към себе си. Отчаяно се питаше колко ли още ще трае, докато чаят упражни неизбежното си въздействие. Той изобщо не изглеждаше сънен.

— Джулиан, моля те...

— Отпусни се, любов моя. Искам да те направя щастлива тази нощ. Позволи ми да ти покажа, че съвсем не е толкова ужасно да бъдеш съпруга.

— Но нашето споразумение... — Тя се опита да спори, но бе толкова нервна, че едва се държеше на крака. Подпря се на раменете му, за да запази равновесие, като се питаше какво ще прави, ако без да иска е пуснала някакви други билки в чая.

— След тази нощ ти вече никога няма да споменеш това глупаво споразумение. — Устните на Джулиан жадно поеха нейните и ги замилваха бавно и упойващо. Ръцете му намериха връзките на халата ѝ.

Софи подскочи, когато дрехата бавно се свлече от раменете ѝ. Вдигна очи и се опита да открие някаква замаяност в искрящия му поглед.

— Джулиан, остави ми още няколко минути. Не съм довършила чая си. Би ли желал още една чаша?

— Не говори с такава отчаяна надежда, скъпа. Само се опитваш да отложиш неизбежното, но аз те уверявам, че неизбежното ще бъде твърде приятно и за двамата ни. — Дланите му нежно обгърнаха талията ѝ, после изпънаха финото ленено платно на нощницата по бедрата. — Много приятно — прошепна той, а гласът му стана дрезгав, докато леко притискаше задните ѝ части.

Софи почувствува, че пламва под съсредоточения му поглед. Желанието му бе хипнотизиращо. Никога мъж не я беше гледал по този начин. С цялото си същество усещаше топлината и силата, които идваха от него. Съзнанието ѝ се замъгли, сякаш също бе пила от упойващия чай.

— Целуни ме, Софи. — Джулиан леко повдигна брадичката ѝ.

Тя покорно вдигна глава и застана на пръсти, за да достигне устните му със своите. Той бе горещ и твърд и някак странно настойчив. Би могла цяла нощ да стои така притисната до него, но знаеше, че той няма да се задоволи само с целувки.

— Така е по-добре, сладка моя. — Гласът му бе изтънял, но не бе ясно дали от чая или от пронизващото го желание. — Когато започнем да се разбираме един друг, сигурен съм, че всичко между нас ще бъде много хубаво, Софи.

— Така ли постъпвахте и с любовниците си? — запита тя дръзко. Изражението му се втвърди.

— Предупредих те неведнъж да не говориш за тези неща!

— Ти непрекъснато ми отправяш предупреждения, Джулиан. Вече започна да ми омръзва.

— Така ли? Тогава е време да разбереш, че съм способен не само на думи, но и на дела.

Той я вдигна на ръце, отнесе я до вече готовото легло и нежно я отпусна върху чаршафите. Когато тя изплашено се дръпна назад, тънката ленена нощница успя по необясним начин да се запретне чак до бедрата ѝ. Софи вдигна очи. Джулиан бе приковал поглед върху гърдите ѝ. Тя знаеше, че връхчета им се очертават достатъчно ясно под тънката материя.

Той се измъкна от халата си, поглъщайки с поглед тялото ѝ и голите ѝ бедра.

— Имаш толкова хубави крака. Сигурен съм, че и всичко друго у теб е също така прекрасно.

Но Софи не го слушаше. Тя смаяно гледаше голото му тяло. Никога преди не беше виждала гол мъж, още повече напълно възбуден, и гледката беше зашеметяваща. Смяташе се за зряла и добре информирана жена, а не за наивно момиченце, което лесно може да бъде шокирано. В края на краищата, както често бе повтаряла, тя бе селско момиче.

Но половият орган на Джулиан се стори огромен на замаяните ѝ сетива. Той стърчеше агресивно от снопчето къдрави черни косми. Силните мускули изпъкваха под гладката кожа на корема и широките му окосмени гърди. Софи си даде сметка, че едва ли ще е в състояние да му се съпротивлява.

На светлината на свещите Джулиан изглеждаше безкрайно мъжествен и безкрайно опасен, но в силата му имаше нещо необичайно властно, което я разтревожи повече от всичко.

— Не, Джулиан — промълви тя. — Моля те, не го прави. Ти ми обеща.

Страстта в очите му бързо премина в гняв, но вече заваляше думите.

— По дяволите, Софи. Проявих повече търпение от всеки друг мъж. Не споменавай повече нашето така наречено споразумение. Нямам намерение да го нарушавам.

Той се отпусна на леглото до нея и силната му ръка обгърни рамото ѝ. Софи видя, че се унася, но вместо очакваното облекчение изпита истински шок при мисълта, че той всеки момент може да заспи.

— Софи? — Името ѝ бе само един сънлив въпрос. — Толкова си мека, толкова си сладка. Ти знаеш, че ми принадлежиш. — Дългите тъмни мигли бавно се сведоха надолу, скривайки изумлението в очите

му. — Аз ще се грижа за теб. Нима позволя да станеш като оная вещица Елизабет. По-скоро бих те удушил.

Джулиан сведе глава, за да я целуне. Софи се вцепени, но той дори не успя да докосне устните ѝ. Простена и се срина върху възглавниците. Силните му пръсти продължиха да стискат ръката ѝ още няколко секунди, после безводно я пуснаха.

Пулсът ѝ бе неестествено ускорен, когато се отпусна на леглото до него. В продължение на няколко секунди не посмя да помръдне. Когато се увери, че няма опасност той да се събуди, сърцето ѝ се успокои. Билките и изпитото преди това вино щяха да го накарат да спи непробудно до сутринта.

Софи бавно се смъкна от леглото, без да откъсва поглед от великолепно изпружените му форми. Върху белите чаршафи той изглеждаше някак особено свиреп и първичен.

Какво бе сторила!

Застанала до леглото, тя се опита да се овладее и да мисли разумно.

Не бе сигурна какво точно ще си спомня Джулиан, когато се събуди. Ако някога разбереше, че е бил упоен, гневът му щеше да е страховит и изцяло насочен към нея. Трябваше да го накара да повярва, че е постигнал целта си. Софи бързо се приближи до медицинското си сандъче. Някога Бес ѝ бе споменала, че когато жената се люби за първи път, има някакво кървене, особено ако мъжът е невнимателен и не особено нежен. Нямахше представа дали Джулиан очаква да открие кръв върху чаршафите сутринта. Но ако я имаше, това само щеше да затвърди увереността му, че е изпълнил своя съпружески дълг.

Софи забърка един червеникав разтвор, като използва подходяща билка и остатъка от чая. После недоверчиво погледна в чашата. Цветът беше този, ала течността бе прекалено рядка. Но може би това нямаше да има значение, след като попие в чаршафа.

Приближи се до леглото и изля малко от фалшивата кръв върху мястото, където бе лежала преди малко. Тя бързо попи, оставяйки малко червеникаво кръгче. Софи се запита колко ли кръв очаква да намери върху чаршафа един мъж, който се е любил с девственица.

Намръщи се съсредоточено и най-накрая реши, че количеството червеникавокафява течност е твърде малко, за да привлече нечие

внимание, и добави още. Когато се наведе, ръката ѝ трепна нервно и течността се разплиска от чашата.

Сепната, Софи се отдръпна, при което разля още малко. Сега вече мокрото петно върху чаршафа бе наистина много голямо. Почти бе сигурна, че е прекалила.

Бързо изля остатъка от разтвора в каната. Духна свещите и пъргаво се мушна в леглото до Джулиан, внимавайки да не се допира до тежкото му мускулесто бедро.

Нямаше спасение. Щеше да ѝ се наложи да спи поне върху част от широкото мокро петно.

ГЛАВА IV

Джулиан чу, че вратата на спалнята се отвори, после прозвучаха приглушени женски гласове. Вратата отново се затвори и той долови веселото подрънкване на приборите върху подноса със закуската, сложен върху една близка масичка.

Раздвижи се бавно, чувствайки някаква необичайна отпадналост. Имаше отвратителен вкус в устата. Мръщейки се, той опита да си спомни точно колко портвайн бе изпил предната вечер.

Отвори очи с огромно усилие. В първия момент се почувства напълно объркан. През нощта стените на спалнята му очевидно бяха сменили цвета си. Един дълъг миг той втренчено гледа непознатия китайски тапет, докато паметта му бавно започна да се възвръща.

Намираще се в леглото на Софи.

Джулиан бавно се надигна и се подпря на възглавниците, очаквайки в съзнанието му да се появи останалата част от един много приятен спомен. Но не се появи нищо освен слабо, дразнещо главоболие. Той се намръщи отново и разтърка слепоочията си.

Не бе възможно да е забравил как се е любил с новата си жена. Очакването на този момент го бе държало в болезнена възбуда твърде дълго. Цели десет дни той се бе измъчвал от странната ситуация, в която се бе оказал. И несъмнено развързката би трябвало да остави изключително приятен спомен.

Огледа стаята и видя Софи, която стоеше до гардероба. Тя носеше същия халат, както и предишната вечер. Стоеше с гръб към него и той леко се усмихна, когато забеляза обърнатия набор на яката ѝ. Испита спонтанно желание да отиде при нея и да оправи парчето дантела. После реши, че ще е по-добре да свали целия халат и да я донесе обратно в леглото.

Опита се да си спомни как изглеждаха малките ѝ, нежни гърди на светлината на свещите, но единственото, което се появи пред очите му, бяха тъмните твърди зърна, които изпъваха тънката материя на ленената нощница.

Съзнателно продължи да рови из паметта си, но установи, че не си спомня нищо освен неясната картина на жена си върху леглото, с нощница вдигната до над коленете. Голите ѝ крака бяха грациозни и елегантни и той си припомни вълнението, с което пожела да се обвият около него.

Спомняше си също как свали халата ѝ, когато в тялото му пламна опустошително желание. В погледа на Софи прочете уплаха и несигурност и това го ядоса. Отпусна се до нея, решен да я успокои и да я накара да го приеме. Тя беше нащрек и много нервна, но той знаеше, че ще я успокои и ще се любят. Вече му бе дала да разбере, че откликва на ласките му.

Протегна ръка към нея и...

Джулиан тръсна глава, опитвайки се да отстрани паяжините, обвили съзнанието му. Не допускаше да се е унижил дотам, че да не успее да изпълни съпружеския си дълг. До такава степен бе погълнат от желанието да направи Софи своя, че не бе възможно да е заспал по средата на процедурата, независимо колко портвайн бе погълнал преди това.

Смаян от невероятния срыв в паметта си, Джулиан бавно започна да отмества завивките. Кракът му неочаквано докосна някакво твърдо място върху чаршафа — мокро петно, което бе изсъхнало през нощта. Когато погледна надолу, той се усмихна с облекчение и задоволство. Знаеше си, че ще го открие и то ще потвърди, че в края на краищата не се е унижил.

Но само миг по-късно чувството на задоволство се превърна в тревожно недоумение. Червеникавокафявото петно върху чаршафа бе прекалено голямо.

Невъзможно голямо.

Чудовищно голямо.

Какво бе сторил на своята нежна, деликатна жена?

Единственият случай, когато Джулиан бе имал работа с девственица, бе брачната му нощ с Елизабет, но горчивият опит от последвалите няколко години го караше да се съмнява, че и тогава нещата са били тъй, както трябва.

Той бе чувал обичайните мъжки хвалби и знаеше, че съвсем не е нормално жената да кърви като заклано теле. А понякога жените изобщо не кървели.

Един мъж трябваше буквално да заколи жена си, за да причини такъв кръвоизлив. Само тежки наранявания можеха да докарат нещата чак дотам.

Джулиан усети, че му се повдига при вида на ужасяващото доказателство за бруталната му непохватност. Спомни си собствените си думи: „Ти ще ми благодариш на сутринта“.

Велики боже, никоя жена, която е страдала колкото Софи през тази нощ, не би имала желание да благодари на мъжа, който така безжалостно я е наранил. Сега тя сигурно го мразеше. Джулиан притвори очи, опитвайки се отчаяно да си спомни какво точно ѝ бе сторил. В замъгления му мозък не се появи никаква изобличаваща сцена. И все пак не можеше да пренебрегне доказателството. Той отвори очи.

— Софи? — гласът му прозвуча грубо дори в собствените му уши.

Тя подскочи, сякаш я бе ударил с камшик. Извърна се, за да го погледне, а изражението ѝ го накара да изскърца със зъби.

— Добро... добро утро, милорд. — Очите ѝ се разшириха, изпълнени с женско неспокойство.

— Имам чувството, че точно това утро би могло да бъде много по-добро, отколкото е. И аз съм виновен. — Той седна на ръба на леглото и посегна към халата си. Облече го бавно, опитвайки се да намери някакъв изход. Тя едва ли бе в настроение да слуша успокоителни думи. Господи, поне главата да не го болеше толкова.

— Камериерът е готов с нещата ви за бръснене, милорд.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Добре ли си? — Гласът му бе съвсем тих. Тръгна към нея, но спря, тъй като тя веднага се дръпна назад. Подпря се на гардероба и нямаше накъде да отстъпва повече, макар че желанието бе изписано съвсем ясно на лицето ѝ. Стоеше, вкопчила ръце в бродирания муселин на дрехата си, и го гледаше разтревожено.

— Добре съм, милорд.

Джулиан едва си пое дъх.

— О, Софи, мъничката ми, какво ти направих? Наистина ли бях такова чудовище миналата нощ?

— Водата ви за бръснене ще изстине, милорд.

— Софи, не се безпокоя за температурата на водата за бръснене. Безпокоя се за теб.

— Казах, че съм добре. Джулиан, моля те, трябва да се облека.

Той простена и се приближи към нея, пренебрегвайки опита ѝ да се отдръпне. Хвана я нежно за раменете и сведе поглед към тревожните ѝ очи.

— Трябва да поговорим.

Тя нервно прехапа устни.

— Не сте ли доволен, милорд? Надявах се, че ще бъдете.

— Велики боже — той нежно притисна главата ѝ към рамото си. — Единственото, което виждам, е отчаяната ти надежда, че най-сетне съм доволен. Но съм сигурен, че не искаш и да помислиш за втора подобна нощ.

— Не, милорд. Не бих искала тази нощ да се повтаря докато съм жива. — Гласът ѝ бе приглушен, тъй както бе притисната до халата му, но той ясно усети колко отчаяно е желанието ѝ.

Вината го разтърси. Загали гърба ѝ успокоително и нежно.

— Ще помогне ли, ако се закълна в честта си, че никога вече няма да бъде толкова груб?

— Вашата честна дума, милорд?

Той яростно се прокле и притисна още по-силно лицето ѝ към рамото си. Усещаше напрежението ѝ, но нямаше никаква представа как да се пребори с него.

— Зная, че тази сутрин честната ми дума едва ли означава много за теб, но ти обещавам, че следващия път, когато се любим, ти няма да страдаш.

— Бих предпочела да не мисля за следващия път, Джулиан.

Той изпъшка.

— Мога да те разбера. — Почувствува, че тя иска да се освободи от ръцете му, но не можеше да я пусне просто така. Трябваше по някакъв начин да я увери, че не е чудовището, което бе открила в него миналата нощ. — Съжалявам, мъничката ми. Не знам какво ме прихвана. Няма да повярваш, но не мога да си спомня какво точно стана. Никога не съм искал да ти причиня болка.

Тя се раздвижи и леко го отблъсна от себе си.

— Предпочитам да не го обсъждаме.

— Но се налага, иначе нещата ще ти се сторят още по-лоши, отколкото са. Погледни ме, Софи.

Тя бавно вдигна глава. Колебаеше се, после му хвърли кратък изпитателен поглед и бързо отвърна очи.

— Какво искате от мен, милорд?

За миг той стисна ръцете ѝ в своите, после си наложи да се успокои.

— Бих искал да кажеш, че ми прощаваш и че няма да използваш действията ми от миналата нощ срещу мен. Но предполагам, че искам прекалено много тази сутрин.

Тя прехапа устни.

— Задоволена ли е гордостта ви, милорд?

— Остави моята гордост. Опитвам се да намеря начин да ти се извиня и да те накарам да повярваш, че никога вече няма да бъде толкова... неприятно за теб. — Дявол да го вземе, *неприятно* сигурно бе смешно слаба дума за онова, което е изпитала, докато е беснял между бедрата ѝ. — Любовта между съпрузите трябва да бъде радостно преживяване. Трябваше да ти е приятно миналата нощ. Аз исках да ти бъде приятно. Не знам какво стана. Сигурно съм загубил всякакъв контрол върху себе си. По дяволите, напълно трябва да съм обезумял.

— Моля ви, милорд. Всичко това е толкова смущаващо. Трябва ли да го обсъждаме?

— Не разбираш ли, че не можем да оставим нещата така!

Мина известно време, преди тя предпазливо да попита:

— И защо не?

— Софи, мила, бъди разумна. Та ние сме женени. И често ще се любим. Не искам да се страхуваш от това.

— Бих искала да не говорите за любов, защото това няма нищо общо с нея — рече тя рязко.

Джулиан затвори очи и се опита да се овладее. Най-малкото, което сега дължеше на новата си жена, бе известно търпение. За съжаление търпението не бе сред основните му качества.

— Софи, кажи ми поне едно нещо. Мразиш ли ме тази сутрин?

Тя преглътна конвулсивно, без да отмества поглед от прозореца.

— Не, милорд.

— Е, това все пак е нещо. Макар и не много. По дяволите, Софи, какво ти направих миналата нощ? Сигурно съм се хвърлил върху теб, но кълна ти се, че нищо не помня.

— Действително не мога да говоря за това, милорд.

— Предполагам, че е така. — Джулиан прокара пръсти през косата си. Как можеше да очаква от нея подробно описание на действията си? Той самият не би издържал такъв смразяващ разказ. Но изпитваше отчаяна нужда да узнае какво точно ѝ е направил. Трябваше да разбере до каква степен действително се е превърнал в дявол. Вече го измъчваха ужасни видения.

— Джулиан?

— Зная, че не е никакво извинение, скъпа, но снощи явно прекалих с пиенето. Никога вече няма да дойда в леглото ти в подобно възмутително състояние. Непростимо е. Моля те да приемеш извиненията ми и повярвай, че следващият път ще бъде много по-различно.

Софи се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Що се касае за следващия път...

Той махна с ръка.

— Зная, че не гориш от нетърпение и ти давам дума, че няма да те притеснявам. Но трябва да разбереш, че в края на краищата все някой ден ще се любим отново. Софи, този първи път за теб е като падане от кон. Ако не се качиш отново, никога няма да се научиш да яздиш.

— Е, не смятам, че това е чак толкова ужасно — промърмори тя.

— *Софи!*

— Да, разбира се. Съществува малкият проблем с вашия наследник. Простете ми, милорд, но за момент го бях забравила.

Той се потърси от отвращение към самия себе си.

— Не мислех за наследника си. Мислех за теб.

— Споразумяхме се за три месеца — напомни му тя тихо. — Мислите ли, че можем да се върнем към старата си уговорка?

Джулиан сподавено изруга.

— Едва ли е най-добрата идея да чакаме толкова дълго. Твоето естествено безпокойство ще се разрасне до чудовищни размери, ако цели три месеца разсъждаваш над това, което се е случило тази нощ,

Софи. Обясних ти, че най-лошото вече е минало. И няма нужда да се криеш зад това споразумение, за което толкова настояваш.

— Предполагам, че е така. Особено след като ми изяснихте, че разполагам с твърде малко средства, за да ви принудя да го спазвате. — Тя се изтръгна от ръцете му и се приближи към прозореца. — Напълно бяхте прав, милорд, когато ме предупредихте, че една жена разполага с много малко власт в брака. Единственото, на което може да се надява, е честната дума на съпруга ѝ като джентълмен.

Чувството за вина отново се надигна у него, заплашвайки да го задуши. Когато се овладя, бе готов по-скоро да срещне самия дявол, отколкото Софи. Тогава поне би могъл да отвърне на удара.

Положението беше непоносимо. Разтърсващо ясно бе, че единственият почтен изход е да се съгласи, макар и да знаеше, че нещата ще станат още по-трудни за нея.

— Ще можеш ли още веднъж да ми повярваш, ако се върнем към нашето тримесечно споразумение? — запита сурово Джулиан.

Тя му хвърли бърз поглед през рамо.

— Да, мисля, че този път ще ви повярвам. Ако се съгласите да не ме прелъстявате и да не ме насилвате.

— Миналата нощ ти обещах прелъстяване, а всъщност съм упражнил насилие. И разбирам защо разширяваш обхвата на първоначалното ни споразумение. — Джулиан се поклони официално. — Добре, Софи, макар ѝ да съм сигурен, че не това е начинът да се оправят нещата. Но ти имаш право да настояваш, след всичко, което се е случило.

Тя сведе глава, ръцете ѝ бяха нервно вкопчени една в друга.

— Благодаря, милорд.

— Недей да ми благодариш. Убеден съм, че правя сериозна грешка. Нещо тук изобщо не е наред. — Той тръсна глава, опитвайки се да призове спомените от изминалата нощ. Но отново се сблъска с познатата бяла стена. Да не би да обезумяваше? — Имаш думата ми, че няма да се опитвам да те прелъстя през останалото време на споразумението ни. От само себе си е ясно и че няма да ти се натрапвам по никой друг начин. — Той понечи спонтанно да я притисне към себе си, но не посмя да я докосне. — Моля те да ми простиш.

Напусна спалнята ѝ, чувствайки, че едва ли може да падне пониско в очите ѝ, отколкото бе паднал в своите.

Следващите два дни можеха да бъдат най-щастливите в живота на Софи. Меденият месец най-сетне се превърна в онова, което отдавна бе нейна тайна мечта. Джулиан бе мил, внимателен и безкрайно нежен. Отнасяше се към нея тъй, сякаш бе рядко и безценно порцеланово украсение. Мълчаливата, нежна, чувствена заплаха, която я бе измъчвала дни наред, най-сетне бе отстранена.

Не че желанието бе изчезнало от очите му. То все още бе там, но пламъците му бяха грижливо прикрити и тя вече не се боеше, че ще излязат извън контрол. Най-сетне бе извоювала за себе си онова свободно пространство, за което толкова настояваше преди женитбата.

Но вместо да се отпусне и да се наслаждава на времето, което си бе откупила, Софи се чувствуваше нещастна. В продължение на два дни тя се бори с чувството за вина, като непрекъснато си повтаряше, че е направила единственото правилно и възможно нещо при създадите се обстоятелства. Жената имаше толкова малко власт в брака, че всички средства ѝ се струаха оправдани.

Но подобни разумни доводи съвсем не бяха достатъчни, за да успокоят собственото ѝ чувство за почтеност.

На третата сутрин след фалшивата си брачна нощ Софи се събуди с убеждението, че не е в състояние да продължава играта нито ден повече, камо ли до края на трите месеца.

Никога в живота си не се бе чувствала толкова ужасно. Носеше цялата отговорност за терзанията на Джулиан. Той очевидно жестоко се измъчваше заради онова, което мислеше, че ѝ е причинил, фактът, че изобщо не ѝ бе сторил нищо я караше да изпитва още по-голяма вина.

Тя изпи чая, донесен ѝ от камериерката, сложи шумно чашката върху чинийката и отметна завивките.

— Какъв хубав ден, госпожо. Ще яздите ли след закуска?

— Да, Мери. Моля те, изпрати някой да попита лорд Рейвънуд дали има желание да се присъедини към мен.

— О, изобщо не се съмнявам, че негова светлост ще се присъедини — рече Мери с хитра усмивчица. — Той би приел от вас

дори покана да отидете в Америка, ако го помолите. Целият персонал толкова се радва на гледката.

— На коя гледка?

— Ами на това, че той просто ще си счупи врата, само и само да ви угоди. Никога не сме го виждали такъв. Негова светлост сигурно е много щастлив, че си е намерил жена, толкова различна от предишната.

— Мери!

— Съжалявам, госпожо. Но и вие много добре знаете какво се говореше за нея в селото. Не е тайна, нали? Много луда е била, много луда. Кафявият или синият костюм?

— Мисля, че ще облека новия кафяв костюм, Мери. И стига сме обсъждали първата лейди Рейвънуд. — Софи се надяваше, че думите ѝ са прозвучали с подобаваща твърдост. Точно днес не ѝ се слушаше за нейната предшественичка. Терзаейки се, тя се питаше дали след като Джулиан узнае истината, няма да реши, че тя е същата интригантка като първата му съпруга.

Един час по-късно тя видя, че Джулиан я чака в голямото предверие. Изглеждаше съвсем спокоен в елегантните си дрехи за езда. Тесните светли панталони, високите до коленете ботуши и прибраната горна дреха подчертаваха скритата сила на тялото му.

Той се усмихна, когато Софи слезе по стълбите. Показа ѝ една малка кошница.

— Накарах готвача да ни приготви обяд за пикник. Можем да разгледаме онези старинни руини, които забелязахме на хълма над реката. Какво ще кажете, мадам? — Той се приближи и взе ръката ѝ.

— Много мило от твоя страна, Джулиан — рече скромно Софи, опитвайки се да се усмихне. Усилията му на всяка цена да ѝ достави удоволствие бяха трогателни, но само я караха да се чувства още по-нещастна.

— Помоли момичето да се качи горе и да донесе някоя от твоите странни книги. Мога да понеса всичко освен Улстоункрафт. Аз също си взех нещо от библиотеката. Кой знае. Ако слънцето се задържи, ще прекараме следобеда в четене под някое дърво.

Сърцето ѝ подскочи.

— Звучи прекрасно, милорд. — Но после се върна в действителността. Джулиан едва ли щеше да има желание да чете с нея

на някоя горска поляна, ако знаеше ужасната истина.

Той я изведе навън в яркото слънце на пролетния ден. Чакаха ги два оседлани коня — една червеникава дореста кобила и Ейнджъл. Конярите стояха до тях. Джулиан се вгледа внимателно в лицето на Софи, когато сложи ръце около талията ѝ и я вдигна на седлото. Изглеждаше облекчен от факта, че тя не потръпна от докосването му.

— Радвам се, че имаш настроение за езда днес. — Той се метна на седлото и взе поводите. — Нашите утринни разходки ми липсваха през изминалите два дни. — Хвърли ѝ бърз изпитателен поглед. — Сигурна ли си, че се чувстваш... хм... удобно?

Тя силно се изчерви и пришпори коня си.

— Съвсем удобно, Джулиан. — „Докато събера смелост да ти кажа цялата истина, и тогава ще се чувствам абсолютно ужасно“. Тя потиснато се запита дали щеше да я набие.

Час по-късно спряха до развалините на стар нормански замък, който някога се бе извисявал над реката. Джулиан слезе и се приближи до коня ѝ. Повдигна я внимателно от седлото. Когато краката ѝ докоснаха земята, той не побърза да я пусне.

— Какво има, милорд?

— Нищо. — Усмивката му бе някак особена. Ръцете му бавно освободиха талията ѝ и той грижливо оправи перото, паднало напред върху периферията на малката кафява шапка. Перото се люлееше под типичния чудноват ъгъл.

Софи въздъхна.

— И това бе една от причините за провала ми при първия ми сезон в Лондон. Независимо от усилията на камериерката да подреди косата и тоалета ми, винаги пристигах на бала или в театъра в такъв вид, сякаш току-що ме е блъснала карета. Бих искала да живея в някакво друго време, когато хората не е трябвало да се грижат за толкова много дрехи.

— Не бих имал нищо против да живея с теб в това време. — Джулиан се усмихна още по-широко, докато я оглеждаше. В яркозелените му очи имаше смях. — Щяхте да изглеждате чудесно, ако се разхождахте в доста по-оскъдно облекло, мадам.

Тя усети, че кръвта отново изби в бузите ѝ. Извърна се бързо и закрачи към запустялата купчина камъни, която представляваха останките на стария замък. По всяко друго време Софи би решила, че

руината е очарователно живописна. Но днес тя изобщо не бе в състояние да задържи вниманието ѝ.

— Прекрасна гледка, нали? Напомня ми за един стар замък в земите на Рейвънуд. Трябваше да донеса скицника си.

— Не исках да те смутя, Софи — рече тихо Джулиан, пристъпвайки зад нея. — Нито пък да те изплаша, припомняйки ти онази нощ. Само се опитах да се пошегувам. — Той докосна рамото ѝ. — Извини ме за липсата на деликатност.

Софи притвори очи.

— Не си ме изплашил, Джулиан.

— Всеки път, когато се отдалечаваш по този начин, се тревожа, че отново съм ти дал повод да се боиш от мен — увери я нежно той. — Напълно съзнавам, че ще мине много време, преди да успея да се реабилитирам пред теб.

— О, Джулиан, ако кажеш само още една дума за извинение, ще започна да крещя. — Тя отстъпи встрани, без да смее да го погледне.

— Софи? Какво има пък сега, по дяволите? Съжалявам, че не те интересуват извиненията ми, но не ми остава нищо друго, освен да се опитвам да те убедя, че са напълно искрени.

Тя всеки миг щеше да се разплаче.

— Ти не разбираш — произнесе нещастно Софи. — Причината, че не искам да слушам повече извинения е, че те са... те са напълно *ненужни*.

Няколко мига изминаха в мълчание, преди Джулиан да каже тихо:

— Не се опитвай да правиш нещата по-лесни за мен.

Тя конвулсивно стисна малкия си камшик за езда.

— Не се опитвам да правя нещата по-лесни. Искам да ти изясня някои обстоятелства, по отношение на които аз... аз съзнателно те подведох.

Отново настана мълчание.

— Не те разбирам. Какво искаш да кажеш, Софи? Че не съм те любил така грубо, както си мисля? Моля те, не си прави труда. И двамата знаем истината.

— Не, Джулиан, ти не знаеш истината. Само аз я знам. Трябва да ви направя едно признание, милорд, и мисля, че то много ще ви разгневи.

— Не и щом и свързано с теб, Софи. В никакъв случай.

— Запомнете думите си, милорд, но здравият разум ми казва, че едва ли ще успеете.

Тя събра цялата си смелост, но все още не смееше да се извърне към него.

— Причината, поради която няма нужда да се извинявате за онова, което сте направил онази нощ, е, че не направихте нищо.

— *Какво?*

Софи закри очи с ръка. При това неволно закачи шапката си и перото отново увисна напред.

— Искам да кажа, че не направихте онова, което смятате, че сте направил.

Тишината, последвала думите ѝ, ѝ се стори оглушителна, преди Джулиан да заговори отново.

— А кръвта, Софи? Имаше толкова много кръв?

Тя заговори бързо, плашейки се, че смелостта всеки миг може да я напусне.

— За свое оправдание съм длъжна да изтъкна, че вие бяхте на път да нарушите нашето споразумение. Бях нервна и много, много ядосана. Надявам се, че ще го имате предвид, милорд. Вие повече от всеки друг знаете какво означава да имаш буен характер.

— Софи, за какво говориш, по дяволите? — Гласът му вече бе прекалено тих.

— Опитвам се да обясня, милорд, че през онази нощ вие не упражнихте насилие. Вие, така да се каже, просто заспахте. — Софи най-сетне се извърна бавно към него. Той стоеше недалеч от нея, ръката му, отпусната до бедрото, стискаше камшика за езда. Смарагдовият поглед бе по-студен от водите на Хадес.

— Заспал съм?

Софи кимна и се загледа съсредоточено над рамото му.

— Сложих едни билки в чая ви. Спомняте ли си, споменах ви, че имам нещо по-добро от портвайна за сън.

— Спомням си — изрече той с някакво ужасяващо спокойствие. — Но ти също пи от чая.

Тя поклати глава.

— Само се престорих, че пия. Вие бяхте толкова погълнат от упреците си към госпожица Улстоункрафт, че изобщо не забелязахте

какво правя.

Той направи крачка към нея. Камшикът нервно потупваше бедрото му.

— Кръвта? Тя беше навсякъде по чаршафа.

— Пак билки, милорд. След като заспахте, ги смесих с чая и направих едно червеникаво петно. Само че не знаех колко да излея, бях нервна и петното стана по-голямо, отколкото си мислех.

— Ти си разляла чай? — повтори той бавно.

— Да, милорд.

— Достатъчно, за да си мисля, че съм те разкъсал по най-свиреп начин?

— Да, милорд.

— И ми казваш, че нищо не се е случило през онази нощ? Абсолютно нищо?

Силният дух на Софи се събуди отново.

— Ами нали вие казахте, че ще ме съблазните, макар и да ви заявих изрично, че не го желая. Дойдохте в стаята ми въпреки възраженията ми и аз действително се почувствувах измамена. Тъй че, не че нищо нямаше да се случи, ако разбирате какво искам да кажа. А нищо не се случи, защото взех някои мерки да го предотвратя. Не само вие имате характер, милорд.

— Ти си ме упоила? — Недоверие и гняв се промъкваха в гласа му.

— Бе обикновен чай за сън, милорд.

Камшикът на Джулиан шибна силно ботуша му, слагайки край на обясненията й. Очите му горяха с ослепителен зелен блясък.

— Ти си ме упоила с някоя от твоите проклети билки, а после си нагласила нещата, за да помисля, че съм те изнасилил?!

Тази брутална констатация наистина не търпеше възражения. Софи сведе глава. Перото отново падна над очите й.

— Сигурно за вас изглежда по този начин, милорд. Но никога не съм имала намерение да ви карам да мислите, че сте... че сте ме наранил. Само исках да повярвате, че сте изпълнил онова, което наричате съпружески дълг. Изглеждахте така нетърпелив да предявите правата си.

— И си решила, че ако съм се възползувал от тези си права, ще те оставя на мира през следващите няколко месеца?

— Струваше ми се, че поне за известно време щяхте да се успокоите. И ще склоните отново да се върнем към нашето споразумение.

— Софи, ако още веднъж споменеш това проклето споразумение, със сигурност ще те удуша. Или най-малко ще изпробвам камшика си върху задните ти части.

Тя храбро вирна глава.

— Очаквах да проявите насилие, милорд. Всички знаят, че имате демоничен характер.

— Така ли? В такъв случай съм много изненадан, че сама ме доведе тук, за да направиш своята велика изповед. Никой наоколо няма да чуе виковете ти за помощ, ако реша още сега да те накажа.

— Не исках да намесвам прислугата — прошепна Софи.

— Колко благородно, скъпа. Ще ми простиш, ако все пак се усъмня, че жена, способна да упои съпруга си, би се тревожила за мнението на слугите. — Очите му се присвиха. — Господи, какво ли са си помислили, когато са сменяли чаршафите сутринта!

— Обясних на Мери, че съм разляла чая си в леглото.

— С други думи, аз съм единственият, който е повярвал в бруталното изнасилване. Е, все пак и това е нещо.

— Съжалявам, Джулиан. Наистина съжалявам. Единственото, което мога да кажа в своя защита, е, че бях много уплашена и ядосана. Мислех, че се разбираме толкова добре, че започваме да свикваме един с друг, и тогава ти изведнъж ме заплаши.

— Възможно ли е мисълта, че ще се любим, толкова да те плаши, че да стигнеш до подобни крайности? По дяволите, Софи, та ти не си някое зелено хлапе! Ти си зряла жена и знаеш много добре защо се ожених за теб.

— Вече ви обясних, милорд. Не се боя от акта като такъв — изрече вбесено тя. — Но ми е необходимо време, за да ви опозная. Исках да свикнем един с друг като мъж и жена. Не желая заради вашия интерес да се превърна в разплодна кобила, която, след като е изпълнила предназначението си, отново ще бъде върната по селските пасища. Признайте, че точно така си представяхте нещата, когато се оженихте за мен.

— Нищо няма да призная. — Камшикът още веднъж шибна ботуша му. — От моя гледна точка ти си тази, която наруши нашето

основно брачно споразумение. Моите изисквания бяха твърде малко. Ако си спомняш, едното от тях бе никога да не ме лъжеш.

— Джулиан, аз не съм те лъгала. Може би те подведох, но ти разбираш, че...

— Ти ме излъга — срязва я той грубо. — И ако през изминалите два дни аз не се задушавих от собствената си вина, сигурно щях много бързо да го усетя. Всички признаци бяха на лице. Ти нито веднъж не ме погледна в очите. Ако не смятах, че го правиш, защото не можеш да понесеш вида ми, веднага щях да разбера, че ме мамиш.

— Съжалявам, Джулиан.

— Когато приключим с всичко това, ще съжалявате още повече, мадам. Аз не съм склонен да проявявам глупавата снизходителност на вашия дядо и вие скоро ще се убедите в това. Мислех, че вече сте го проумяла, но очевидно урокът трябва да бъде по-ясен.

— Джулиан!

— Качвай се на коня.

Софи се колебаеше.

— Какво смятате да правите, милорд?

— Ще ти съобщя, когато реша. А междуременно ще те подложат на крайно мъчителното изпитание да се тревожиш по въпроса.

Тя тръгна бавно към коня си.

— Знам, че си разгневен, Джулиан. И може би го заслужавам. Но бих желала да ми кажеш как смяташ да ме накажеш. Не мога да живея в такава тревога.

Ръцете му хванаха талията ѝ тъй неочаквано, че тя подскочи. Той я сложи на седлото, видимо едва владеейки се. После за миг я погледна отдолу със студена ярост.

— След като си позволявате да погаждате номера на съпруга си, мадам, ще трябва да се научите и да живеете с тревогата за неговото отмъщение. А аз ще си отмъстя, Софи. Изобщо не се съмнявай. Нямам никакво намерение да ти позволя да се превърнеш в същата неконтролируема мръсница, каквато беше първата ми жена.

Преди тя да успее да отговори, той се отдалечи и се метна върху жребеца си. Без нито дума повече го пришпори в галоп към къщи, оставяйки Софи да го последва.

Тя пристигна половин час по-късно и с тревога установи, че обичайното весело оживление на прислугата е изчезнало. „Елсингтън

парк“ се бе превърнал в мрачно и неприветливо място.

Икономът я погледна с тъга, когато тя унило влезе в хола.

— Тревожехме се за вас, милейди — рече той мило.

— Благодаря, Тайсън. Но както виждате, всичко е наред. Къде е лорд Рейвънуд?

— В библиотеката, милейди. Нареди никой да не го безпокои.

— Разбирам. — Софи бавно тръгна към стълбите, поглеждайки заплашително затворената врата на библиотеката. За момент се поколеба. После прибра полата си за езда и се затича нагоре, без да обръща внимание на угрижените погледи на слугите.

Джулиан се появи на вечеря, за да обяви своето отмъщение. Когато седна на масата с израз на неумолима твърдост в очите, Софи разбра, че го е замислил не без помощта на бутилка вино.

Над трапезарията се спусна потискащо мълчание. Стори й се, че всички фигури от фреските по тавана я гледат обвиняващо.

Тя направи всичко възможно да изяде рибата си, преди Джулиан да отпрати иконом и лакея с едно кратко кимване. Софи затаи дъх.

— Утре заран заминавам за Лондон — бяха първите думи на Джулиан.

Отчаяна надежда обзе Софи.

— Ще заминем за Лондон?

— Не, Софи. Не *ние* ще заминем за Лондон. Аз ще замина. А моята скъпа малка съпруга-интригантка ще остане тук, в „Елсингтън парк“. Ще изпълня твоето най-съкровено желание. Можеш да прекараш остатъка от твоите прекрасни три месеца в пълно спокойствие. Обещавам ти най-тържествено, че няма да ти досаждам.

Най-сетне тя разбра, че Джулиан смята да я изостави тук, в дивотията на Норфолк. Преглътна шокирана.

— Ще се чувствам самотна, милорд.

Той се усмихна с жестока изтънченост.

— Доста самотна, като се има предвид, че ще се лишиш от компанията на един удушен от чувство на вина съпруг. Все пак ще имаш на разположение отлично обучена прислуга. Сигурно ще ти е забавно да лекуваш болните им гърла и възпалените им жлъчки.

— Джулиан, моля те, предпочитам да ме набиеш и да приключим с всичко това.

— Не ме изкушавай — посъветва я той сухо.

— Но аз не искам да стоя тук сама. В споразумението ни бе включено и това, да не ме заточваш в провинцията, когато ходиш в Лондон.

— И смееш да споменаващ за това налудничаво споразумение след всичко, което направи!

— Съжалявам, че не ви е приятно, милорд, но вие ми обещахте някои неща, преди да се оженим. Според мен веднъж вече бяхте на път да нарушите клетвата си, а сега отново искате да го направите. Не е... не е честно от ваша страна.

— Само не ми говори за честност, Софи! Ти си жена и знаеш твърде малко по въпроса! — изрева той.

Тя го погледна смаяно.

— Но уча доста бързо.

Джулиан изруга през зъби и хвърли салфетката си.

— Не ме гледайте така, сякаш съм опетнил честта си, мадам. Уверявам ви, че не нарушавам клетвата. Все някога и вие ще дойдете в Лондон, но не и преди да изпълните дълга си на съпруга.

— Моят дълг?

— В края на вашите прекрасни три месеца аз ще се върна в „Елсингтън парк“ и ще обсъдим въпроса. Вярвам, дотогава ще сте решила, че можете да понасяте моето докосване. По един или друг начин, мадам, аз ще получа от този брак онова, което искам.

— Наследник и никакви неприятности.

Той ядосано сви устни.

— Вече ми създаде достатъчно неприятности, Софи. Дано да си доволна, защото няма да ти позволя повече да ми тровиш живота.

Софи стоеше отчаяна сред мраморните статуи в преддверието и с храбро вдигната глава наблюдаваше Джулиан, който се готвеше да отпътува. Когато камериерът му започна да товари багажа в каретата, негова светлост се сбогува с новата си съпруга с хладна официалност.

— Бих желал да сте доволна от брака си през следващите два месеца и половина, мадам.

Той понечи да се обърне, но се спря и презрително изруга, виждайки развързаната панделка в косата ѝ. Приблужи се, върза я с

нервно, нетърпеливо движение, после тръгна. Ехото на подкованите му ботуши еча дълго в мраморното преддверие.

Софи изтърпя една седмица на унизително заточение, преди силният ѝ дух отново да се пробуди. Тя реши, че не само е страдала достатъчно, за да изкупи провинението си, но и че е направила сериозна тактическа грешка в отношенията със своя съпруг.

В момента, когато реши да последва Джулиан в Лондон, светът ѝ се стори много по-хубав.

Ако наистина се налагаше да научи някои неща, за да се справи със съпруга си, то Джулиан също трябваше да понаучи това-онова, за да се справи с жена си. Софи реши да започне брака си отначало.

ГЛАВА V

Джулиан забеляза потиснатото настроение в своя клуб, още щом прекрачи прага.

— Тук е мрачно като на погребение — обърна се той към приятеля си Майлс Търгуд. — Или като на бойно поле — прибави след минута размисъл.

— А ти какво очакваше? — Върху красивото младо лице на Майлс бе изписано същото строго изражение, както и на останалите мъжки лица в помещението. Но в живите му сини очи просветваше познатото иронично пламъче. — Така е във всички клубове в Сейнт Джеймс и навсякъде другаде тази вечер. Мрак и печал се спуснаха над целия град.

— Предполагам, че днес е излязла първата част от скандалните „Мемоари“ на Федърстоун.

— Точно както бе обещал издателят. Съвсем навреме. И както разбрах, са се разпродали за не повече от час.

— Съдейки по мъртвешкия израз на всички лица, допускам, че великата Федърстоун е изпълнила заплахата си да назове имена.

— И тези на Гластънбъри и Плимптън, между другото. — Майлс кимна към другия край на салона. Повече от ясно бе, че двамата лордове на средна възраст, седнали там пред бутилка портвайн, са потънали в дълбоко униние.

— Ще има и други в следващото издание, както се говори. — Устните на Джулиан изтъняха, докато той сядаше, вземайки един брой на „Газет“. — Само една жена може да разтревожи духовете повече, отколкото новината за избухването на нова война.

Той прегледа заглавията, търсейки обичайните съобщения за изхода на битките и списъка на убитите в изглежда безкрайната война на полуострова.

Майлс леко се усмихна.

— Лесно ти е на теб да говориш така спокойно за „Мемоарите“ на Федърстоун. Новата ти жена не е в града, за да види вестниците.

Гластънбъри и Плимптън нямаха това късмет. Говори се, че лейди Гластънбъри наредила на иконома да не пуска бедния лорд в собствената му къща, а съпругата на Плимптън вдигнала такъв скандал, че и покривът затреперил.

— И сега двамата се крият тук, в клуба.

— А къде другаде да идат? Това е последното им убежище.

— Те са просто двама глупаци — заяви Джулиан и за момент замълча, за да прочете някакво телеграфно съобщение за войната.

— Глупаци, а? — Майлс се отпусна в креслото и погледна своя приятел със смесица от ирония и респект. — Може би ти ще им дадеш някой мъдър съвет как да се справят с една ядосана съпруга? Не всеки е в състояние да убеди жена си да се оттегли в провинцията.

Джулиан не се поддаде на провокацията. Знаеше, че Майлс и всичките му приятели изгарят от любопитство да научат нещо за новата му жена.

— Гластънбъри и Плимптън е трябвало да се погрижат „Мемоарите“ да не попаднат никога в ръцете на съпругите им.

— И как би могло да се осъществи това? Лейди Гластънбъри и лейди Плимптън сигурно са изпратили слугите си да чакат заедно с всички останали пред издателството днес следобед.

— След като Гластънбъри и Плимптън не са в състояние да се справят с жените си, те напълно си заслужават съдбата — каза безсърдечно Джулиан. — Един мъж трябва да е способен да въведе ред в дома си.

Майлс се наведе напред и сниши глас.

— Говори се, че Гластънбъри и Плимптън са имали възможност да се спасят, но не са се възползвали от нея. Великата Федърстоун е решила, че изобличаването им ще послужи за урок на останалите и те ще бъдат по-податливи на внушенията ѝ.

Джулиан вдигна поглед.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Не си ли чувал за писмата, които Шарлот изпраща на бившите си любовници? — изрече един дълбок ленив глас.

Джулиан вдигна вежди, когато новодошлият се отпусна в креслото срещу него с демонстративно отегчение.

— Какви са тия писма, Даргейт?

Майлс кимна.

— Кажи му за писмата.

Гидиън Ксавие Даргейт, единствен племенник и наследник на стария ерген и безпътен разсипник граф Даргейт, се усмихна със своята малко жестока усмивка. Орловите черти на лицето му в този миг напомняха на хищна птица. Студените сребристосиви очи засилваха това впечатление.

— Е, какво, това са някакви малки бележчици, които великата Федърстоун изпраща на ръка до всички потенциални жертви. Изглежда, срещу определена сума един мъж може да си спести споменаването в „Мемоарите“.

— Изнудване — отбеляза гневно Джулиан.

— Несъмнено — промърмори Даргейт с привидно безразличие.

— Един мъж не бива да се поддава на изнудване. Така само би поощрил и по-нататъшни искания.

— Гластънбъри и Плимптън вероятно са си казали същото — продължи Даргейт. — И в резултат на това не само са били обрисувани в „Мемоарите“, но и са били малтретирани върху хартията. Явно великата Федърстоун не е била особено впечатлена от тяхната мъжественост в будоара ѝ.

Майлс изпъшка.

— Чак толкова подробни ли са „Мемоарите“?

— Боя се, че е така — каза сухо Даргейт. — Пълни са с всевъзможни незначителни подробности, които само една жена би запомнила. Например дали някой мъж се е къпал и е сменил бельото си, преди да я посети. Какво има, Майлс? Вие никога не сте бил сред покровителите на Шарлот, нали?

— Не, но Джулиан за кратко време беше — ухили се безочливо Майлс.

Джулиан махна с ръка.

— Бог да ми е на помощ, но това бе много отдавна. Сигурен съм, че Шарлот вече ме е забравила.

— Не бих разчитал на това — предупреди го Даргейт. — Такива жени имат добра памет.

— Не се измъчвай, Джулиан — добави Майлс съчувствено, — с малко късмет жена ти никога няма да научи за „Мемоарите“.

Джулиан изръмжа нещо и се върна към вестника си. Проклет да бе, ако позволеше това да стане.

— Кажи ни, Рейвънуд — намеси се мазно Даргейт, — кога смяташ да въведеш новата графиня в обществото? Знаеш, че всички са крайно нетърпеливи да я видят. Не може вечно да я криеш.

— Вниманието на обществото сега е достатъчно ангажирано с маневрите на Уелингтън в Испания и „Мемоарите“ на Федърстоун — отвърна спокойно Джулиан.

Търгуд и Даргейт понечиха едновременно да протестират, но студеното и недостъпно изражение на Джулиан ги накара бързо да променят намерението си.

— Мисля, че може да поръчаме още една бутилка вино — каза любезно Даргейт. — Ожаднях доста след цяла вечер на игралната маса. Ще ми правите ли компания?

— С удоволствие. — Джулиан остави вестника настрана.

— Смятате ли да се отбиете на вечеринката у лейди Ийстуел тази вечер? — осведоми се Майлс. — Сигурно ще е интересно. Според клюките днес лорд Ийстуел е получил една от изнудваческите бележчици на Шарлот. Всички се питат дали лейди Ийстуел вече знае.

— Аз много уважавам Ийстуел — каза Джулиан. — Виждам съм го по време на боевете на континента. Както и ти, Даргейт. Този човек е достатъчно силен, за да даде отпор на враговете си. И сигурно ще успее да се справи и с жена си.

Даргейт се ухили със своята невесела усмивка.

— Хайде, Рейвънуд, и двамата знаем, че да се биеш с Наполеон е нищо в сравнение с това да застанеш срещу една разгневена жена.

Майлс кимна убедено, макар всички да знаеха, че никога не се е женил и не е имал сериозни връзки.

— Постъпил си много мъдро, като си оставил жена си в провинцията, Рейвънуд. Много мъдро, наистина. Тук можеше да ти създаде неприятности.

През цялата седмица, прекарана в Лондон, Джулиан се бе опитвал да се убеди именно в това. Но и тази вечер, както и всяка друга, не бе съвсем сигурен, че е взел правилно решение.

Истината бе, че Софи му липсваше. Това бе тъжно, необяснимо и крайно мъчително чувство. И в никакъв случай не можеше да бъде

пренебрегнато. Какъв глупак бе, че я остави на село. Със сигурност имаше и друг начин да уреди отношенията си с нея.

За нещастие, когато тръгна, не бе в състояние да разсъждава разумно.

Потиснато мислеше за всичко това, когато напусна клуба си късно вечерта. Качи се в чакащата го карета и мрачно се вгледа в нощните улици, когато кочияшът шибна конете.

Да, той все още пламваше от гняв, когато си спомняше за номера, погоден му от Софи през онази съдбоносна нощ. По няколко пъти на ден си повтаряше колко важно е да ѝ даде сериозен урок сега, в началото на брака им, докато тя все още бе относително наивна и покорна. Софи в никакъв случай не биваше да заживява с мисълта, че може да го манипулира.

Но колкото и често да си припомняше нейната нечестност и необходимостта подобни прояви да се пресичат още в зародиша, в паметта му непрекъснато изникваха и съвсем други представи, свързани със Софи. Липсваха му утринните им разходки, интеллигентните разговори за стопанисването на земята и играта на шах вечер.

Липсваше му нейното съблазнително женствено ухание, начинът, по който вирваше брадичка, когато се готвеше да го предизвика, нежната невинност, струяща от тюркоазните ѝ очи. Непрекъснато се улавяше, че копнее за щастливата ѝ закачлива усмивка, спомняше си дори нейната загриженост за здравето на слугите и арендаторите.

Много пъти през изминалата седмица си бе задавал въпроса коя ли част от тоалета ѝ точно в този момент не е както трябва. Достатъчно бе само да притвори очи, за да види пред себе си чудновато килнатата ѝ шапка за езда или скъсания подгъв на полата. Със сигурност на камериерката ѝ никак не ѝ бе лесно.

Софи бе твърде различна от първата му жена.

Елизабет се обличаше безупречно — всяка къдрица на мястото, всяко дълбоко изрязано деколте идеално оформено, за да разкрие по най-вълнуващ начин прелестите ѝ. Първата графиня Рейвънуд запазваше своето елегантно съвършенство дори в спалнята. Тя бе красива богиня на съблазънта в изкусно скроените си нощници, създадена да влудява мъжете и да ги погубва. На Джулиан и до днес му

призляваше при мисълта колко дълбоко бе оплетен в копринените паяжини на тази вещица.

Той решително прогони старите спомени. Бе избрал Софи за своя жена именно заради разликата между нея и Елизабет и щеше да направи всичко, за да останат нещата така и занапред. Каквото и да му костваше, нямаше да позволи на Софи да поеме същия ослепителен и гибелен път като Елизабет.

Но колкото и да бе сигурен в целта си, той далеч не бе убеден, че е намерил най-удачните средства за нейното постигане. Да остави Софи на село като че ли бе грешка. Не само че така тя нямаше подходяща опека, но и самият той бе обречен на скука и безделие в Лондон.

Каретата спря пред внушителната градска къща на Джулиан. Той хвърли навъсен поглед към входната врата, представяйки си самотното легло, което го очакваше. Ако бе в настроение, щеше да нареди на кочияша да обърне и да тръгне към „Тревър скуеър“. Мариан Харууд щеше да е повече от готова да го приеме.

Но дори представата за жизнерадостната и чувствена „ла бел Харууд“ не бе в състояние да го изтръгне от самоналоженого му отшелничество.

Два дни след като пристигна в Лондон, Джулиан ясно си даде сметка, че единствената жена, с която болезнено копнее да бъде в леглото, е собствената му съпруга.

Страстта му по нея бе естественият резултат от факта, че онова, което по право му принадлежеше, му бе отказано, реши той, докато слизаше от каретата и се изкачваше по стълбите. Но бе сигурен поне в едно: следващият път, когато отведеше Софи в леглото, и двамата щяха да си спомнят случая много ясно.

— Добър вечер, Гупи — поздрави Джулиан иконома, посрещнал го на вратата. — Защо не спите? Казах да не ме чакате.

— Добър вечер, милорд. — Гупи смутено се изкашля застанал встрани от господаря си. — Създаде се известно объркване тази вечер и все още никой не си е легнал.

Джулиан, който се бе запътил към библиотеката, спря и се обърна, леко намръщен. Гупи бе на петдесет и пет, човек с достатъчно опит и съвсем не склонен да драматизира нещата.

— Объркване?

Изражението на иконома бе подобаващо любезно, но в очите му се четеше едва прикрито вълнение.

— Графинята на Рейвънуд пристигна и се настани, милорд. Моля за извинение, но прислугата би могла да ѝ устрои далеч по-подобаващ прием, ако знаехме за пристигането ѝ. Боя се, че бяхме малко изненадани. Но все пак се справихме.

Джулиан се вцепени. За момент изобщо престана да мисли. *Софи е тук*. Сякаш всичките му мрачни мисли по пътя тази вечер като с магическа пръчка бяха предизвикали появата на жена му.

— Разбира се, че сте се справили, Гупи — рече той механично. — Никога не съм се съмнявал в твоите способности, както и в тези на прислугата. Къде е сега лейди Рейвънуд?

— Оттегли се преди малко, милорд. Мадам е, ако ми позволите да се изразя така, извънредно мила. Госпожа Пийбоди я настани в стаята, свързана с вашата, естествено.

— Естествено. — Джулиан забрави за намерението си да се приспи с една последна чаша портвайн. Мисълта, че Софи е горе, в леглото, го разтърси. Той тръгна към стълбите.

— Лека нощ, Гупи.

— Лека нощ, милорд.

Гупи си позволи една съвсем дискретна усмивчица, докато заключваше вратата.

Софи е тук. Топла вълна се разля във вените на Джулиан. Но той моментално се опита да я заглуши, напомняйки си, че с идването си в Лондон новата му съпруга открито се изправя срещу него. Неговата послушна, малка селска женичка ставаше все по-непокорна.

Закрачи из хола, разкъсван между гнева и неуместната радост, че отново ще я види. Главата му се замая от обърканите и противоречиви чувства, които го разтърсваха. Отвори рязко вратата на спалнята си и смаяно се вгледа в собствения си камериер, дълбоко заспал в едно червено кадифено кресло.

— Здравей, Кнептън. Събудих ли те?

— Милорд! — Кнептън се разсъни бързо при вида на ядосания си господар, застанал на вратата. — Съжалявам, милорд. Просто седнах тук да ви почакам. И без да искам съм задрямал.

— Няма нищо. — Джулиан кимна към вратата. — И без това нямам нужда от помощта ти.

— Да, милорд. Сигурен ли сте, че не мога да ви бъда полезен? —
Кнептън тръгна към вратата.

— Кнептън.

— Да, милорд. — Камериерът спря и неспокойно се обърна.

— Както разбрах, лейди Рейвънуд е пристигнала тази вечер.

Напрегнатото изражение върху лицето на камериера се смекчи.

— Само преди няколко часа, милорд. Цялата къща бе вдигната на крак, но сега всичко е наред. Лейди Рейвънуд умее да се справя с прислугата.

— Лейди Рейвънуд умее да се справя с всекиго — промърмори Джулиан, когато Кнептън излезе от стаята.

Изчака вратата плътно да се затвори, после свали ботушите и вечерните си дрехи и посегна към халата. Върза копринения колан и за миг остана неподвижен, питайки се как най-добре да се справи с вироглавата си съпруга. В кръвта му ядът все още се бореше с желанието. В еднаква степен му се искаше да излее гнева си върху нея и да я люби. А може би трябваше да направи и двете.

Но едно бе сигурно. Нямахше да пренебрегне пристигането ѝ тази вечер и утре заран да я поздрави на закуска, сякаш нищо не се е случило.

Нито пък щеше да си позволи да стои тук, обзет от колебания, като млад офицер пред първата си битка. Това бе неговият дом и той бе господар в него.

Джулиан си пое дълбоко дъх, изруга тихо и тръгна към вратата, водеща към спалнята на Софи. Грабна една свещ и вдигна ръка, за да почука. Но в последния момент промени решението си. Сега не бе време за любезности.

Посегна към бравата, очаквайки вратата да е заключена отвътре. За негова изненада не се оказа така. Вратата към потъналата в тъмнина спалня на Софи леко се отвори. В първия момент той не можа да я открие сред сенките на елегантното помещение. После съзря очертанятия на крехката ѝ фигура под завивките на голямото легло. Долната част на тялото му болезнено се напрегна. „Това е моята жена и тя най-сетне е в спалнята, където е мястото и.“

Софи неспокойно се раздвижи, носена на вълната на някакъв изплъзващ се сън. Бавно се разбуди, гледайки учудено непознатата стая. Очите ѝ се заковаха в пламъка на свещта, приближаваща се безшумно в тъмното. Обхвана я паника, но в следващия миг с облекчение разпозна тъмната фигура, идваща към нея. Изправи се в леглото, притискайки чаршафа под брадичката си.

— Джулиан! Изплашихте ме, милорд. Пристъпвате като призрак.

— Добър вечер, мадам. — Поздравът бе хладен и равнодушен. И бе произнесен с оня много тих и много опасен глас, който никога не предвещаваше добро. — Надявам се, ще ми простите, че не бях вкъщи при вашето пристигане. Както знаете, не ви очаквах.

— Не се безпокойте, милорд. Напълно съзнавам, че пристигането ми е изненада за вас. — Софи отчаяно се опитваше да овладее треперенето на тялото си. Знаеше, че трябва да издържи този сблъсък още от момента, когато реши да напусне „Елсингтън парк“. Прекарала бе часове наред в люлеещата се карета, представяйки си как ще застане лице в лице с гнева на Джулиан.

— Изненада? Думата е твърде слаба.

— Няма нужда да бъдете саркастичен, милорд. Знам много добре, че сте ядосан.

— Колко сте досетлива.

Софи храбро преглътна. По-трудно бе, отколкото си го представяше. Изминалата седмица не бе смекчила отношението му към нея.

— Може би ще е по-добре, ако обсъдим това утре заран.

— Ще го обсъдим сега. Сутринта няма да имаме време, защото ще си заета да опаковаш багажа си за „Елсингтън Парк“.

— Не! Опитай се да разбереш, Джулиан. Не мога да ти позволя да ме отпратиш. — Тя стисна чаршафа още по-здраво. Зарекла се бе да не му се моли. Искаше да бъде спокойна и разумна. В края на краищата той също бе разумен човек. През по-голямата част от времето. — Опитвам се да поправя нещата между нас. Направих ужасна грешка по отношение на теб. Не бях права и сега го разбирам много добре. Дойдох в Лондон, защото реших да ти бъда истинска жена.

— Истинска жена? Софи, зная, че това ще те учуди, но обикновено жените се подчиняват на съпрузите си. Не се опитват да ги

мамят и да ги карат да вярват, че са чудовища. И не им отказват правата в спалнята. Както и не се появяват изневиделица в града, след като изрично им е наредено да стоят на село.

— Да, добре, напълно съзнавам, че съм далеч от твоя образец за съпруга. Но, честно казано, Джулиан, твоите изисквания са прекалено строги.

— Строги? Мадам, та аз не съм искал от вас нищо, освен известна степен на...

— Джулиан, моля те, не искам да споря с теб. Опитвам се да поправа нещата. Бракът ни започна лошо и признавам, че вината е най-вече моя. Поне ми дай възможност да ти покажа, че съм готова да бъда по-добра.

Последва дълго мълчание. Джулиан стоеше неподвижен, разглеждайки безцеремонно разтревоженото ѝ лице на светлината на свещта. Върху неговото собствено лице бе изписано демонично спокойствие. На Софи ѝ се стори, че никога не е приличал повече на дявол.

— Искам да бъда напълно сигурен, че те разбирам. Значи, смяташ за възможно да превърнем това в един нормален брак?

— Да, Джулиан.

— И вече ще имам достъп до леглото ти?

Тя бързо кимна, пуснатите коси се разпиляха по раменете ѝ.

— Да — повтори тя. — Знаеш ли, Джулиан, с помощта на дедуктивната логика стигнах до заключението, че си прав. Бихме се разбирали далеч по-добре, ако нещата между нас са нормални.

— С други думи, опитваш се да ме подкупиш, за да ти позволя да останеш в Лондон — обобщил той с копринен глас.

— Не, не е вярно. — Софи отметна завивките и скочи разтревожено от леглото. Със закъснение се сети, че платът на нощницата ѝ е съвсем ефирен. Грабна халата и го притисна към гърдите си. Джулиан дръпна дрехата от ръката ѝ и я хвърли настрана.

— Този жест е излишен, скъпа! Забрави ли, че си решила да ме съблазниш? Време е да усвоиш това високо изкуство.

Софи безпомощно погледна халата на пода. В полупрозрачната нощница се чувствуваше съвсем разголена и ужасно уязвима. Сълзи на безсилие изпълниха очите ѝ. За миг се изплаши, че ще се заплаче.

— Моля те, Джулиан — повтори тя тихо. — Дай ми възможност. Ще направя всичко, за да успее бракът ни.

Той вдигна свещта, за да види по-добре лицето ѝ. После мъчително дълго мълча.

— Знаеш ли, мила — каза най-сетне. — Вярвам, че ще ми станеш добра жена. След като те накарам да разбереш, че не съм марионетка, която танцува по твое желание.

— Никога не съм искала нещо подобно, милорд. — Софи прехапа устни, разтърсена от силата на гнева му. — Съжалявам искрено за онова, което се случи в „Елсингтън парк“. Знаете, че нямам никакъв опит като съпруга. И само се опитах да се защитя.

Той преглътна една ругатня.

— Мълчи, Софи. Всеки път, щом заговориш, звучиш все по-малко и по-малко като примерна съпруга.

Софи не обърна внимание на съвета му. Знаеше, че в този момент думите са единственото полезно оръжие в оскъдния ѝ арсенал. Нерешително докосна ръкава на копринения му халат.

— Нека остана в града, Джулиан. Действително имам намерение да поправам брака ни. Кълна ти се, ще положя всички усилия.

— Наистина ли? — Той я наблюдаваше със студени искрящи очи.

Софи почувствува, че нещо в нея започва бавно да се свива и умира. Бе толкова сигурна, че ще успее да го убеди да ѝ даде още един шанс. През краткия меден месец в „Елсингтън парк“ ѝ се стори, че вече познава добре този мъж. Той не бе склонен да проявява преднамерена жестокост и непочтеност към хората. И тя разчиташе, че тези принципи важат и за отношенията му с жените.

— Сигурно съм се лъгала — каза тя. — Надявах се, че ще ми дадете още една възможност, както на арендаторите, неуспели да се издължат навреме.

В един миг той изглеждаше напълно объркан.

— И ти се приравняваш с някой от моите арендатори?

— Мислех, че сравнението е подходящо.

— Сравнението е абсолютно идиотско.

— Е, тогава няма никаква надежда да оправим нещата между нас.

— Грешиш, Софи. Казах ти, че един ден ще ми станеш добра жена и наистина го мисля. Въпросът е как действително да го постигнем. Ти имаш да учиш толкова много.

„Както и ти — помисли си Софи. — И кой би могъл да те научи по-добре от съпругата ти?“ Но тя не биваше да забравя, че е изненадала Джулиан през нощта, а мъжете не обичат особено изненадите. Съпругът ѝ се нуждаеше от време, за да приеме факта, че тя е под неговия покрив и смята да остане.

— Обещавам да не ви създавам никакви неприятности, ако ми позволите да остана в Лондон, милорд.

— Хм, значи никакви неприятности. — За секунда пламъкът на свещта разкри нещо като закачлива искрица в студения му поглед. — Не можеш да си представиш колко това ме успокоява, Софи. Сега лягай да спиш. Утре заран ще ти съобщя решението си.

Вълната на облекчение едва не я повали. Бе спечелила първия рунд. Той нямаше да я отпрати незабавно. Софи се усмихна с треперещи устни.

— Благодаря, Джулиан.

— Все още няма причина да ми благодарите, мадам. Предстои да уредим доста неща помежду ни.

— Разбирам. Но ние сме интелигентни хора, които по силата на обстоятелствата са вързани един за друг. И трябва да проявяваме известен здрав разум, ако искаме съвместният ни живот да бъде поносим, съгласен ли сте?

— Така ли изглеждат нещата за теб, Софи? Смяташ, че сме вързани един за друг?

— Зная, че бихте предпочел някой по-романтичен израз, милорд. Но аз се опитвам да погледна реалистично на брака ни.

— С други думи, да се опитаме да се справим с положението по най-добрия начин?

Тя засия.

— Точно така, милорд. Също като два коня, принудени да влачат един и същ хомот. Които освен това трябва да споделят една и съща конюшня, да пият от едно и също ведро и да ядат от една и съща купчина сено.

— Софи — прекъсна я Джулиан. — Моля те да престанеш с аграрните сравнения, защото те ми пречат да мисля.

— Съжалявам, милорд.

— Колко мило от твоя страна. Ще се видим утре заран в единадесет, в библиотеката. — Той се обърна и тръгна към вратата, отнасяйки свещта със себе си.

Софи остана сама в тъмнината. Но духът ѝ се рееше някъде, когато отново се върна в голямото легло. Първото препятствие бе преодоляно. Усети все пак, че на Джулиан не му е неприятно да е тук. Ако успееше да се сдържи и да не го провокира сутринта, той щеше да ѝ позволи да остане.

Тя си каза щастливо, че не е грешила по отношение на характера му. Джулиан бе корав и студен човек в много отношения, но беше почтен. И щеше да бъде честен с нея.

Софи три пъти променя решението си какво да облече за разговора с Джулиан на другата сутрин. Сама се упрекваше, че се престараваше, сякаш се гласи за бал, а не за обикновена среща със съпруга си. Или за предстояща битка — може би сравнението бе далеч по-подходящо.

Най-сетне избра една лека жълта рокля, украсена с бяло, и помоли камериерката да вдигне косата ѝ на модерен кок.

Когато най-сетне прецени, че е готова, ѝ оставаха само пет минути, за да слезе по стълбите. Забърза през големия хол и спря пред вратата на библиотеката, останала без дъх. Лакеят услужливо я отвори пред нея и тя влезе с лице, озарено от бодра усмивка.

Джулиан бавно се надигна от мястото си и я поздрави с официален поклон.

— Нямаше нужда да бързаш толкова, Софи.

— Всичко е наред — увери го тя, пристъпвайки бързо напред. — Не исках да ви карам да чакате.

— Пословичен е навикът на съпругите да карат мъжете си да чакат.

— О! — Тя не знаеше как точно да приеме сухата забележка. — Е, някой друг път и аз ще го направя. — Огледа се и забележа едно зелено копринено кресло. — Тази сутрин съм нетърпелива да чуя решението ви относно моето бъдеще.

Насочи се към зеленото кресло, но моментално се спъна. Успя да запази равновесие и погледна надолу, за да види каква е причината. Джулиан проследи погледа ѝ.

— Май че панделката на пантофката ти се е развързала — забеляза учтиво той.

Софи се изчерви от смущение и бързо седна.

— Така изглежда. — Наведе се и бързо завърза изобличаващото парче панделка. Когато се изправи, видя, че Джулиан отново е седнал и я наблюдава със странно примирено изражение.

— Какво има, милорд?

— Нищо. Всичко е съвсем нормално. А сега за твоето желание да останеш в Лондон.

— Да, милорд? — Тя чакаше като в агония да разбере дали изконното ѝ чувство за почтена игра не я е излъгало.

Облегнат на стола, Джулиан се колебаеше, намръщено наблюдавайки лицето ѝ.

— Реших да изпълня молбата ти.

Софи почувствува, че ѝ се завива свят. Усмихна се ослепително, очите ѝ искряха от облекчение и щастие.

— О, Джулиан, благодаря ти! Обещавам ти, че няма да съжаляваш за решението си. Може и да не заслужавам твоята благосклонност, но те уверявам, че ще живея изцяло според твоите представи за съпруга.

— Е, ако не друго, поне ще бъде интересно.

— Джулиан, моля те, говоря съвсем сериозно.

За миг усмивката му просветна.

— Зная. Чета намеренията ти в очите ти. И точно затова ти давам още един шанс, скъпа. И преди ти казах, че очите ти разкриват всичко.

— Кълна ти се, ще бъда образцова съпруга. Толкова благородно е от твоя страна да ми простиш за случая в „Елсингтън парк“.

— Предлагам никога вече да не го споменаваме.

— Чудесна идея! — съгласи се тя въодушевено.

— Е, с това въпросът е уреден. И можем най-сетне да опитаме оная работа като мъж и жена.

Очите на Софи тревожно се разшириха, а дланите ѝ внезапно овлажняха. Не бе очаквала той да прояви чак толкова неприлично

нетърпение по отношение на интимната страна на брака им. В края на краищата, беше само единадесет часа сутринта.

— Тук ли, милорд? — запита едва чуто, хвърляйки поглед към мебелите в библиотеката. — Сега?

— Разбира се, че тук и сега. — Джулиан сякаш не забелязваше смаяното ѝ изражение. Той ровеше в едно от чекмеджетата на бюрото си. — А, ето ги. — Измъкна купчина писма и картички и ѝ ги подаде.

— Какво е това?

— Покани. За приеми, тържества, вечеринки и балове, както знаеш. Все неща от този род. Трябва да им се отговори. Аз мразя да отговарям на покани, а секретарят ми е зает с по-важни неща. Избери си някои, които ти се струват интересни, и изрази съжаленията си на другите.

Софи озадачено разглеждаше купчината картички в ръката си.

— И това ли ще е първото ми задължение като съпруга, милорд?

— Точно така.

Един миг тя стоя неподвижно, чудейки се дали онова, което изпитва, е облекчение или разочарование. Би трябвало да е облекчение.

— Ще съм щастлива да се погрижа, Джулиан, но ти знаеш по-добре от всеки, че имам твърде малък светски опит.

— Това, Софи, е едно от най-похвалните ти качества.

— Благодаря, милорд. Сигурна бях, че все пак притежавам някои.

Той ѝ хвърли недоверчив поглед, но предпочете да не коментира забележката ѝ.

— За щастие имам решение на проблема с твоята неопитност. Ще ти осигуря професионален водач, който да те преведе през дебрите на светското общество тук.

— Водач?

— Леля ми, лейди Френсис Синклер. Можеш спокойно да я наричаш Фани. Всички я наричат така, дори и Принцът. Мисля, че ще ти се стори интересна. Тя самата се смята за доста еманципирана. Всяка сряда следобед с приятелката си събират един малък салон дами с интелектуални наклонности. Сигурно ще те покани да се присъединиш към нейния малък клуб.

Софи долови ироничната снизходителност в гласа му и тъжно се усмихна.

— Нима нейният клуб е също като клубовете на джентълмените място, където можеш да пиеш, да залагаш и да се забавляваш до сутринта?

Джулиан ѝ хвърли гневен поглед.

— Разбира се, че не.

— Колко жалко. Но независимо от това мисля, че ще харесам леля ти.

— Скоро ще разбереш дали е така. — Джулиан погледна часовника в библиотеката. — Тя ще пристигне всеки момент.

Софи бе смаяна.

— Тя ще ни посети тази сутрин?

— А защо не? Преди час получих съобщение, че има намерение да ни дойде на гости. Сигурно ще я придружава приятелката ѝ Хариет Ратънбъри. Двете са неразделни. — Джулиан леко присви устни. — Леля ми е много нетърпелива да те види.

— Но как е разбрала, че съм в града?

— Това е едно от нещата, които ще трябва да научиш, Софи. Тук клюките се разнасят от само себе си по въздуха. Запомни го добре, защото последното нещо, което желая да чуя, са клюки по отношение на жена ми. Ясно ли е?

— Да, Джулиан.

ГЛАВА VI

— Съжалявам, че закъснях, но знам, че всички вие ще ми простите, защото успях да се добера до втората част. Ето я, прясно отпечатана и все още с мирис на мастило. Буквално трябваше да рискувам живота си, за да я получа. Не съм виждала такава навалица от последните фойерверки в Ковънт гардън.

Софи и другите десет гостенки в обзаведения в египетски стил салон в бяло и златно се извърнаха към младата червенокоса жена, току-що нахлула през вратата. Тя стискаше в ръка тънка неподвързана книжка и очите ѝ светеха от вълнение.

— Моля те, седни, Ан. Знаеш много добре, че всички изгаряме от любопитство. — Лейди Френсис Синклер, кацнала грациозно върху тапицираното в бяло и златно и украсено с малки резбовани сфинксове канапе, кимна на закъснялата гостенка. — Но първо ми позволи да ти представя съпругата на моя племенник, лейди Рейвънуд. Тя пристигна в града само преди седмица и прояви интерес към нашите сбирки. Софи, това е госпожица Ан Силвърторн. Вие двете сигурно ще се срещнете и довечера на бала у Илвъртън.

Софи се усмихна топло на новодошлата. Тя се забавляваше отлично, откак Фани Синклер и Хариет Ратънбъри я въведоха в своята компания миналата седмица.

Джулиан бе прав по отношение на своята леля и нейната приятелка. Те наистина бяха неразделни, макар че в първия момент човек бе поразен не толкова от сходството, колкото от различията между двете жени.

Фани бе висока, с патрициански черти, надарена с черна коса и смарагдовозелени очи, които изглежда бяха отличителният знак на клана Синклер. Тя бе в началото на петдесетте, жизнерадостно, очарователно създание, което се чувстваше като риба във вода сред градската суета.

Притежаваше също непоколебим оптимизъм, жив интерес към всичко наоколо, както и забележително свободомислие. Бе източник на

всевъзможни кроежи и планове и се въодушевяваше неимоверно от всяка нова идея, изпречила се на пътя ѝ. Екзотичният египетски стил на градската ѝ къща извънредно много ѝ подходеше. Дори странните тапети, украсени с малки мумии и сфинксове, изглеждаха добър фон за лейди Фани.

Колкото и оригинални да бяха египетските мотиви в дома ѝ, Софи с облекчение установи, че по отношение на облеклото лелята на Джулиан притежава вродено и безпогрешно чувство за стил. И през миналата седмица тя го бе използвала неведнъж в нейна услуга. Гардеробът ѝ вече бе пълен с изящни произведения на последната мода, а и още доста рокли все още не бяха готови. Когато Софи събра кураж, за да изрази безпокойството си по отношение на значителните разходи, Фани весело се засмя и само махна с ръка.

— Джулиан може да си позволи да облича стилно жена си и дори е длъжен да го прави, ако изобщо трябва да обсъждаме този въпрос. Не се тревожи за сметките, мила. Достатъчно е да ги плащаш от твоите пари, а ако не ти стигнат, не се стеснявай да поискаш още от Джулиан.

Софи бе ужасена.

— Но как да му искам още? Та той и бездруго е изключително щедър.

— Глупости. Ще ти кажа една тайна за моя племенник. По природа той не е свидлив и стиснат, но за нещастие няма интерес да харчи пари за друго освен за подобряване на земята, овце и коне. От време на време трябва да му напомняш, че и една жена има някои нужди.

„Също както трябва да му напомня, че има и жена“ — каза си Софи. Напоследък тя почти не виждаше съпруга си.

Хари, както наричаха приятелката на Фани, бе нейна пълна противоположност, макар и да бе горе-долу на същата възраст. Тя бе нисичка и закръглена и притежаваше непоклатимо спокойствие, което нищо не можеше да наруши. Нейната сдържаност бе идеалният фон за непресекващото въодушевление на лейди Фани. Носеше импозантни тюрбани и монокъл на черна панделка, предпочиташе аления цвят, защото смяташе, че той най-добре подхожда на очите ѝ. Досега Софи не бе виждала Хариет Ратънбъри облечена в някакъв друг цвят. Ексцентричността ѝ отиваше по някакъв неопределим начин.

За щастие Софи хареса двете жени още от пръв поглед и в това отношение имаше късмет, защото Джулиан я бе оставил повече или по-малко на тяхната компания. Виждаше твърде рядко съпруга си през изминалата седмица, а в спалнята ѝ той изобщо не се бе появявал. Не бе съвсем сигурна как точно да си обясни ситуацията, но благодарение на новите си приятелки нямаше много време да умува по въпроса.

— Е, тогава — обърна се Фани към Ан, която вече разрязваше страниците на малката книжка — не е нужно да ни държиш в очакване повече от необходимото. Започвай веднага да четеш.

Софи хвърли поглед към домакията.

— Нима тези „Мемоари“ наистина са писани от някаква куртизанка?

— Не от някаква, а от най-голямата — увери я Фани. — Шарлот Федърстоун бе кралицата на лондонските куртизанки през последните десет години. Мъже от най-висок ранг са се били на дуел за честта да бъдат нейни покровители. Тя се оттегля на върха на кариерата си и е решила да взриви общественото мнение със своите „Мемоари“.

— Първата част излезе преди една седмица и ние всички с нетърпение очаквахме втората — заяви весело една от останалите дами. — Възложихме на Ан задачата да ни я достави.

— Това внася известно разнообразие в темите, които дискутираме в сряда следобед, нали — забеляза иронично Хариет. — Понякога е доста уморително да се бориш със странните поеми на Блейк, а трябва и да призная, че не лесно да се разграничат поетическите видения на Колридж от онези, предизвикани от опиума.

— Да се върнем на въпроса — подкани я Фани. — Кого е назовала този път великата Федърстоун?

Погледът на Ан вече пробягваше по разтворените страници.

— Виждам имената на лордовете Морган и Крандън и, о Боже, един от херцозите на кралството!

— Един от херцозите? Тази госпожица Федърстоун изглежда има доста изискан вкус — забеляза заинтригувана Софи.

— Така е — съгласи се Джейн Морланд, тъмнокоса млада жена със сериозно изражение, която седеше до нея. — Само като си помисля, че като една от модните развратници тя е имала достъп до хора, които аз не мога и да мечтая да видя. Срещала се е с мъже от най-висшите кръгове на обществото.

— И не само се е срещала, ако питаш мен — промърмори Хариет, намествайки монокъла си.

— Но коя е тя? Откъде идва? — настояваше Софи.

— Чувала съм, че не е нищо друго, освен незаконна дъщеря на някаква уличница — забеляза презрително една по-възрастна жена.

— Някоя обикновена уличница не е в състояние да прикове вниманието на цял Лондон — заяви категорично Джейн. — Обожателите ѝ съставляват по-голямата част от перовете на кралството. Във всички случаи тя поне с нещо е по-различна от другите.

Софи бавно кимна.

— Представете си само през какво е трябвало да мине в живота си, за да достигне до сегашното си положение.

— Сегашното ѝ положение е най-вече по гръб — рече Фани.

— Но тя е трябвало да развие у себе си много интелигентност и стил, за да привлече толкова влиятелни любовници — продължаваше да се удивява Софи.

— Убедена съм в това — съгласи се Джейн Морланд. — Интересно е да се види как някои хора, притежаващи единствено известен нюх и находчивост, успяват да убедят останалите в собственото си социално превъзходство. Като Бръмъл или приятелят на Байрон Скроун Дейвис, например.

— Госпожица Федърстоун сигурно е много красива, щом е успяла дотолкова да успее в избраната от нея... професия — каза замислено Ан.

— Не, всъщност тя не е чак такава красавица — заяви Фани.

Останалите жени я погледнаха изненадано. Фани се усмихна.

— Така е. Много пъти съм я виждала. От разстояние разбира се. Оня ден с Хариет я забелязахме да пазарува на „Бонд стрийт“, нали, Хари?

— О, боже, да. Всъщност едва я зърнахме...

— Возеше се в някакъв невероятен кабриолет — продължи да обяснява Фани на внимателните си слушатели. — Носеше тъмносиня рокля и всичките ѝ пръсти бяха обсипани с диаманти. Зашеметяваща гледка. Руса е и с приятна външност, от която със сигурност успява да се възползува по най-добрия начин, но ви уверявам, че в града има далеч по-красиви жени.

— Защо тогава джентълмените толкова губят ума си по нея? — запита Софи.

— Джентълмените са доста ограничени същества — обясни спокойно Хариет, вдигайки чашата с чай към устните си — И е съвсем лесно да бъдат подведени от нещо, което считат за ново, както и от очакването за необикновено романтично приключение. Вярвам, че великата Федърстоун успява да ги накара да очакват от нея и двете.

— Много бих искала да узная методите, с които поставя мъжете на колене — въздъхна една матрона на средна възраст.

Фани поклати глава.

— Никога не забравяйте, че при всичката си слава и блясък тя е прикована в своя свят, така както и ние в нашия. Колкото и да е търсена от мъжете в града, тя няма как трайно да задържи вниманието им и никога не бива да го забравя. Още повече, че не може да се надява да се омъжи за никого от своите високопоставени обожатели и по този начин да се придвижи в един по-сигурен свят.

— Така е — съгласи се Хариет, свивайки устни. — Колкото и да е увлечен, колкото и скъпи огърлици да ѝ подарява, никой благородник не би ѝ предложил брак, ако не е загубил ума си. Но дори и да се е забравил чак дотам, семейството му сигурно ще се постарее да му попречи.

— Права си, Фани — каза замислено Софи. — Госпожица Федърстоун е хваната в капана на своя свят. А ние сме вързани в нашия. И все пак, за да се издигне от тинята до нивото, на което е днес, тя сигурно е доста проницателна жена. Мисля, че би допринесла с нещо интересно за тези наши сбирки следобед, нали, Фани?

Тръпка на шок премина през компанията. Но Фани се изкиска.

— Много интересно, без съмнение.

— Знаеш ли какво — продължи импулсивно Софи. — Мисля, че бих искала да се запозная с нея.

Всички очи се насочиха смаяно към нея.

— Да се запознаеш с нея? — възкликна Джейн едновременно скандализирана и очарована. — Смяташ да се представиш на жена от този род?

Ан Силвърторн се усмихна неохотно.

— Не мислиш ли, че ще е доста забавно?

— Я млъквайте, вие трите — сряза ги една по-възрастна дама. — Да се представяте на някаква професионална куртизанка! Нима сте загубили всяко чувство за приличие? С всички тези шури идеи!

Фани погледна Софи развеселена.

— Ако Джулиан дори само заподозре, че такива мисли ти минават през главата, ще те изпрати на село в разстояние на двадесет и четири часа.

— Мислиш ли, че Джулиан я е срещал някога? — запита Софи.

Фани се задави с чая си и бързо сложи чашката върху чинийката.

— Извинете ме — закашля се тя, докато Хариет безцеремонно я тупаше по гърба. — Моля да ме извините.

— Добре ли си, скъпа? — запита загрижено Хариет, когато Фани най-сетне се успокои.

— Да, да, чудесно, благодаря, Хари. — Жизнерадостната усмивка на Фани обиколи кръга от разтревожени лица. — Вече съм напълно добре. Моля всички ви за извинение. И тъй, докъде бяхме стигнали? А, да, ти щеше да ни четеш, Ан. Започвай.

Ан нетърпеливо се гмурна в изненадващо живо написаната проза и прикова вниманието на жените в стаята. „Мемоарите“ на Шарлот Федърстоун бяха с добър стил, забавни и приятно скандализиращи.

— Лорд Ашфорд е дал на Федърстоун огърлица за пет хиляди лири? — възкликна в един момент ужасена една от присъстващите. — Почакайте само жена му да научи. Със сигурност зная, че лейди Ашфорд е била принудена да живее в най-строги ограничения години наред. Ашфорд непрекъснато ѝ е повтарял, че не може да си позволи нови тоалети и бижута.

— Казвал ѝ е истината. Вероятно не е могъл да си ги позволи за жена си, след като ги е купувал за Шарлот Федърстоун — забеляза Фани.

— Има и още нещо за Ашфорд — засмя се злорадо Ан. — Чуйте го:

„След като лорд Ашфорд си тръгна тази вечер, казах на камериерката си, че лейди Ашфорд би трябвало да ми е много задължена. В края на краищата, ако не бях аз, Ашфорд би прекарал много повече вечери вкъщи,

отегчавайки бедната си жена с отчайващо лишения си от въображение начин на правене на любов. Помислете само от какво тежко бреме съм спасила тази дама.“

— Бих казала, че добре са ѝ заплатили за усилията — заяви Хариет, наливайки чай от сребърния джорджиански чайник.

— Лейди Ашфорд ще побеснее, когато чуе това — отбеляза някой.

— И с пълно основание — рече яростно Софи. — Нейният лорд се е държал крайно непочтено. Дори и да ни изглежда забавно, не може да не си дадем сметка, че публично е унижил жена си. Представете си само как би реагирал той в подобна ситуация, ако лейди Ашфорд бе предизвикала подобни клюки.

— Съвсем логично — каза Джейн. — Обзалагам се, че повечето мъже биха извикали на дуел всеки, който посмее да напише нещо подобно за жените им.

„Джулиан със сигурност би пролял кръв при такъв скандал“ — помисли си Софи не без известно удовлетворение, но и с известен трепет. При подобни обстоятелства гневът му действително би бил страховит и свирепата му гордост би жадувала отмъщение.

— Лейди Ашфорд едва ли има възможност да извика на дуел Шарлот Федърстоун — рече сухо една от жените. — Така, както стоят нещата, бедната жена просто ще е принудена да се оттегли в провинцията за известно време, докато приказките поутихнат.

Една друга жена в противоположния край на стаята се усмихна многозначително.

— Значи, лорд Ашфорд е скучен до смърт в леглото. Колко интересно.

— Според Федърстоун повечето мъже са доста скучни в леглото — рече Фани. — Досега тя не е казала и една добра дума за някой от своите обожатели.

— Може би по-интересните любовници са платили цената, която според слуховете струва услугата да бъдеш пропуснат в „Мемоарите“ — предположи една млада матрона.

— А може би мъжете като цяло не са особено интересни любовници — забеляза спокойно Хариет. — Искате ли още някой чай?

Улицата пред голямата градска къща на Илвъртън бе препълнена от елегантни карети. Джулиан слезе от своята в полунощ и си проправи път към стълбите през тълпата чакащи кочияши, коняри и слуги.

Буквално му бяха наредили да се появи тази вечер. Фани му даде ясно да разбере, че това е първият голям бал на Софи и че присъствието му ще бъде оценено много високо. Макар и през голямата част от времето да имаше пълната свобода да се движи по свои пътища, все пак имаше случаи, когато се налагаше да бъде до жена си. И този бе един от тях.

Джулиан, който през цялата седмица ставаше безбожно рано и си лягаше прекалено късно, само и само да избегне срещите с нея, се почувства като хванат в капан, когато Фани му намекна съвсем недвусмислено, че очаква той да се появи по някое време тази вечер. Примирил се бе с мисълта, че ще се наложи поне веднъж да танцува с жена си.

А това бе равносилно на мъчение. Няколкото минути, през които щеше да я държи в обятията си в балната зала, щяха да бъдат за него далеч по-трудни, отколкото Софи би могла да предположи.

Ако времето, прекарано далеч от нея, не беше лесно, то седмицата, през която двамата живееха под един покрив, бе истински ад. През нощта, когато се бе върнал вкъщи, за да открие, че тя е дошла да се извини и да остане в града, отначало бе обхванат от огромно облекчение, а после от чувство за предпазливост.

Успя да убеди себе си, че най-сетне тя смирено е преклонила глава. Очевидно бе пренебрегнала своите невъзможни изисквания и бе готова да стане негова истинска жена. Когато за първи път се срещнаха в спалнята ѝ, тя буквално му се предложи.

Тогава на Джулиан му се наложи да мобилизира и последния остатък от волята си, за да напусне стаята ѝ. Софи изглеждаше толкова сладка, покорна и съблазнителна, че той изпита болезнено желание да протегне ръка и да вземе онова, което по право му принадлежеше. Но пристигането ѝ го бе разтърсило и той не се доверяваше напълно на собствените си реакции. Знаеше, че му трябва време да размисли.

На следващата сутрин беше разбрал, че след като вече е тук, няма как да я отпрати. Нито пък се налагаше да го прави. В края на краищата тя бе потъпкала гордостта си, идвайки в града и оставяйки се на неговата милост. Тя бе тази, която го моли да ѝ позволи да остане. И не се ли бе извинила най-искрено за смущаващите случки в „Елсингтън парк“.

Джулиан реши, че гордостта му е удовлетворена и че урокът е бил достатъчен. Реши да прояви великодушие и да ѝ позволи да остане. Не му бе толкова трудно да вземе това решение, макар че лежа буден до сутринта.

През онази безсънна нощ той също бе решил, че веднага ще предяви своите съпругески права. Достатъчно дълго му бяха отказвани. Но на сутринта разбра, че съвсем не е толкова просто. Нещо липсваше в уравнението.

Тъй като не бе склонен към интроспекции и самоанализи, му бе необходима почти цялата следваща сутрин до разговора в библиотеката, за да проумее, макар и смътно, какво му пречи веднага да скочи в леглото на Софи.

Най-сетне призна на самия себе си, че не искаше тя да му се отдаде единствено от съзнание за съпругески дълг.

Всъщност, самата мисъл, че ще го направи само заради това, му бе адски противна. Искеше тя да го желае. Искеше да погледне в тези ясни, чисти очи и да види там искрен и неподправен женски копнеж. А най-вече го отблъскваше мисълта, че колкото и покорна да изглеждаше тя сега, дълбоко в себе си сигурно бе убедена, че е потъпкал първоначалното им споразумение.

Осъзнаването на този факт го хвърли в безпомощно недоумение. Както приятелите му се почувстваха задължени да отбележат, той стана нервен и извънредно сприхав.

Даргейт и Търгуд не бяха дотолкова глупави, че да го питат дали има неприятности вкъщи, но Джулиан си даваше сметка, че подозират точно това. Няколко пъти намекнаха, че нямат търпение да се запознаят със Софи. Тази вечер за първи път щяха да имат тази възможност, заедно с останалата част от обществото.

Настроението на Джулиан се повиши малко при мисълта, че Софи сигурно ще се радва да го види до себе си по това време на вечерта. Той знаеше за страховете ѝ, че и този път появата ѝ в

обществото ще бъде един пореден провал, не много по-различен от онзи преди пет години. Присъствието на съпруга ѝ без съмнение щеше да ѝ даде известна увереност. Очакваното чувство на благодарност би го поставило в малко по-благоприятна светлина.

Джулиан не бе за първи път в дома Илвъртън и знаеше добре пътя към балната зала. Вместо да чака майордомът да съобщи за пристигането му, той се изкачи направо по стълбите, водещи към един балкон, от който се виждаше целият препълнен салон.

Облегна се на резбования парапет и хвърли поглед към тълпата долу. Балната зала бе облята от светлина. Оркестърът бе настанен в един от ъглите, а в центъра вече се виждаха няколко танцуващи двойки. Лакеи в ярки ливреи разнасяха тежки подноси сред множеството елегантно облечени жени и мъже. Смеховете и разговорите долитаха до балкона слети в някакъв общ, постоянен шум.

Джулиан огледа помещението, търсейки Софи. Фани бе посъветвала повереницата си да облече една бледорозова рокля. Софи сигурно бе някъде из малките женски групички, които стояха до стената, близо до прозорците.

— Не, Джулиан, тя не е там. В другия край е. Едва ли можеш да я видиш, защото не е толкова висока. И в момента е плътно заобиколена от тълпа обожатели.

Джулиан извърна глава и видя леля си да идва по коридора. Лейди Фани се усмихваше с обичайната си фамилиарност и изглеждаше направо опустошително в роклята от сребристорозелен сатен.

— Добър вечер, лельо. — Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Както винаги си в отлична форма. Къде е Хари?

— Разхлажда се с малко лимонада на терасата. Горещината ѝ влияе много зле, горката. Но настоява да носи тези тежки тюрбани. Мислех да ида при нея, когато те забелязах да се промъкваш тук. Дошъл си да видиш как все пак се справя твоята малка женичка, а?

— Винаги мога да различа едно височайше разпореждане, мадам. Тук съм, защото вие настоявахте. И тъй, защо никъде не виждам Софи?

— Опитай се да я откриеш. — Фани се приближи до парапета и посочи към тълпата долу. — Заобиколиха я още щом пристигнахме. А това беше преди един час.

Джулиан хвърли поглед към срещуположния край на залата, опитвайки се да открие бледорозовата рокля сред пъстрата дъга от великолепни вечерни тоалети. В този момент някакъв мъж напусна групичката, където стоеше, и Джулиан зърна Софи, застанала в центъра.

— Какво прави тя там, по дяволите?

— Не е ли ясно? На път е да постигне своя първи светски успех, Джулиан — усмихна се доволно Фани. — Тя е изключително очарователна и с лекота води разговор. Досега успя да предпише някакъв лек за нервния стомах на лейди Биксби, лапи за кръста на лорд Тантън и сироп за гърлото на лейди Илвъртън.

— Мъжете около нея нямат вид да се нуждаят от медицински съвети — промърмори Джулиан.

— Така е. Когато я оставих преди малко, тя тъкмо се впускаше в описание на методите за отглеждане на овце в Норфолк.

— По дяволите, та тя научи всичко за тези методи от мен. През медения ни месец.

— Е, в такъв случай трябва да си доволен, че използва добре знанията си в обществото.

Джулиан присви очи, докато разглеждаше мъжете, струпани около жена му. Един висок блондин в класически черен костюм привлече вниманието му.

— Както виждам, Уейкот е побързал да се представи.

— О, Боже! И той ли е там? — Фани вече не се усмихваше, когато се наведе напред, за да проследи погледа му. Палавото изражение изчезна от лицето ѝ. — Съжалявам, Джулиан. Не знаех, че е тук тази вечер. Но рано или късно щеше да се случи тя да се срещне с него, както и с някои други обожатели на Елизабет.

— Оставих Софи на грижите ти, Фани, защото смятах, че имаш достатъчно опит, за да я предпазиш от неприятности.

— Твоя работа е да предпазваш жена си от неприятности, а не моя — отвърна рязко леля му. — Аз съм нейна приятелка, която ѝ дава съвети, но нищо повече.

Джулиан знаеше, че тя го упреква заради липсата на внимание към Софи през изминалата седмица, но в момента нямаше желание да се оправдава. Бе твърде погълнат от гледката на красивия рус бог, който тъкмо подаваше на Софи чаша лимонада. Това изражение върху

лицето на Уейкот му бе познато от времето, когато започна да се навърта около Елизабет.

Ръката на Джулиан се вкопчи в парапета. С огромно усилие на волята си наложи да се отпусне. Миналият път той бе безумно влюбен глупак, който забеляза опасността прекалено късно. Но сега щеше да действа бързо, безпощадно и навреме да смаже главата на змията.

— Извинявай, Фани. Мисля, че си права. Моя задача е да защитавам Софи и смятам веднага да се заема с нея.

Фани се извърна и го погледна загрижено.

— Джулиан, моля те да бъдеш внимателен. Не забравяй, че Софи не е Елизабет. — Но той вече слизаше по малката извита стълба към балната зала.

Долу изведнъж се сблъска със стена от хора, някои от които спираха, за да го поздравят и да му честитят неотдавнашната женитба. Джулиан успяваше да кима учтиво, да приема добронамерените комплименти за своята графиня и да не обръща внимание на прикритото любопитство, което ги съпровождаше.

Ръстът му бе добре дошъл. По-висок от повечето мъже в залата, той успяваше да държи под око групата мъже около Софи. След няколко минути все пак успя да си пробие път до нея.

Забеляза разместеното цвете във фризура й в същия момент, когато Уейкот протегна ръка да го оправи.

— Ще ми позволите ли да откъсна тази роза, мадам? — произнесе Уейкот с изящна галантност, понечвайки да дръпне изкуственото цвете от косите й.

Джулиан си проправи път между двама мъже, които завистливо гледаха русокося.

— Привилегията е моя, Уейкот. — Дръпна орнамента в същия миг, когато Софи го погледна изненадано. Уейкот отмести ръката си, сините му очи се присвиха в мълчалив гняв.

— Джулиан! — Софи му се усмихна с искрена радост. — Боях се, че няма да дойдеш тази вечер. Балът е прекрасен, нали?

— Прекрасен е. — Джулиан я изгледа настойчиво, обхванат от силно собственическо чувство. Фани действително я бе нагласила добре, призна той. Роклята на Софи бе с богати нюанси и чудесна кройка, която подчертаваше стройната й фигура. Косата й бе навита на изящни къдрици и вдигната високо, за да разкрие нежната й шия.

Забеляза, че бижутата бяха сведени до минимум и му се стори, че смарагдите на Рейвънуд много биха отивали на Софи. За съжаление той вече не ги притежаваше и не можеше да ѝ ги даде.

— Забавлявам се чудесно тази вечер — продължи весело Софи. — Всички са толкова внимателни и толкова радушни. Познаваш ли новите ми приятели? — тя кимна леко към групата стоящи наоколо мъже.

Джулиан хвърли хладен поглед на малкото събрание и се усмихна кратко на всеки познат. Позволи на очите си дори за малко да се спрат на ироничното преценяващо лице на Уейкот. После подчертано безразлично се извърна от останалите мъже.

— Разбира се, Софи, познавам почти всички тук. И мисля, че досега компанията им ти е била повече от достатъчна.

Недвусмисленото предупреждение не убягна на мъжете наоколо, макар че Уейкот изглеждаше повече развеселен, отколкото впечатлен. Другите обаче побързаха да поднесат почитанията си и в продължение на няколко минути Джулиан бе принуден да слуша разточителни похвали за чара, билкарските умения и общителността на съпругата си.

— За жена тя има забележителни познания по селскостопанските методи — забеляза един господин на средна възраст.

— Току-що обсъждахме овцете — обясни един червендалест млад мъж. — Лейди Рейвънуд има някои интересни идеи за отглеждането им.

— Чудесни, без съмнение. — Джулиан се поклони на жена си. — Започвам да разбирам, че съм се оженил за експерт по въпроса.

— Нали знаете, че чета много, милорд — промърмори Софи. — А напоследък си позволих да разгледам библиотеката ви. Имате чудесна колекция от книги за селското стопанство.

— Ще се постарая да ги заменя с нещо по-възвишено. Религиозни трактати, може би. — Джулиан ѝ протегна ръка. — Междувременно се чудя, мадам, дали бихте могла да се откъснете от този толкова увлекателен разговор, за да оцастливите съпруга си с един танц?

В очите на Софи проблеснаха весели искрици.

— Разбира се, Джулиан. Ще ме извините ли, джентълмени? — Тя го хвана под ръка.

— Разбира се — промърмори Уейкот. — Ние всички разбираме, че дългът ви зове. Върнете се отново при нас, когато ви се доще да си поиграете, Софи.

Джулиан с усилие потисна желанието да стовари юмрука си в средата на прекалено красивото лице на Уейкот. Но знаеше, че Софи никога няма да му прости такава сцена, нито пък лейди Илвъртън. Кипейки вътрешно, той направи единственото, което му оставаше. Престори се, че не е чул подигравката, и поведе Софи към площадката за танци.

— Ти като че ли наистина се забавляваш добре — рече той, когато тя леко се плъзна в ръцете му.

— Чудесно. О, Джулиан, всичко е толкова различно от миналия път. Хората ми изглеждат много мили. Тази вечер танцувах толкова, колкото през целия ми някогашен сезон. — Бузите на Софи пламтяха, а прекрасните ѝ очи светеха с видимо удоволствие.

— Радвам се, че първата ти важна изява като графиня Рейвънуд е толкова успешна. — Той преднамерено натърти новата ѝ титла. Не искаше тя да забравя положението си, както и задълженията, които произтичаха от него.

Усмивката на Софи леко се помрачи.

— Мисля, че всичко е добре този път, защото съм омъжена. В известен смисъл мъжете се чувстват спокойни да общуват с мен, както виждаш.

Джулиан се намръщи, изненадан от забележката ѝ.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Не е ли очевидно? Този път не съм на лов за съпруг. Хванала съм го вече, така да се каже. И мъжете се чувстват свободни да флиртуват и да ме ухажват, защото знаят много добре, че от тях не се очаква да правят предложение. Сега всичко е една безобидна игра, докато преди пет години щяха да се считат задължени да обявят намеренията си.

Джулиан преглътна едно проклетие.

— Разсъждаваш напълно погрешно — просъска той през зъби. — Не ставай наивна, Софи. Достатъчно възрастна си, за да разбереш, че положението ти на омъжена жена те излага на възможно най-нечисти попълзновения. Именно защото те се чувстват *спокойни* да те прелъстят.

Очите ѝ станаха тревожни, макар и усмивката все още да не слизаше от лицето ѝ.

— Хайде, Джулиан. Преувеличаваш нещата. Доколкото мога да преценя, няма опасност да бъда прелъстена от никои от присъстващите мъже.

Необходими му бяха няколко секунди, за да разбере, че тя го приравнява с останалите мъже в залата.

— Простете, мадам — рече той много меко. — Не си давах сметка, че нямате търпение да ви прелъстят. Имах точно обратното впечатление. Не съм ви разбрал, вероятно.

— Вие често ме разбирате погрешно, милорд. — Тя прикова поглед във вратовръзката му. — Но в случая само исках да ви подразня.

— Така ли?

— Да, разбира се. Само исках малко да ви повдигна настроението. Изглеждахте ужасно разтревожен от несъществуващата опасност за моята добродетел. Уверявам ви, че никой от господата в тази компания не си е позволил каквото и да било непристоен намек или подмятане.

Джулиан изпъшка.

— Проблемът е там, Софи, че ти едва ли би различила едно непристойно предложение, преди нещата да са стигнали твърде далеч. Може и да си на двадесет и три години, но все още нямаш достатъчно светски опит. Обществото не е нищо друго, освен един блестящ ловен парк и на една привлекателна, наивна и на всичко отгоре омъжена млада жена се гледа като на чудесна плячка.

Тя се вцепени в ръцете му.

— Не прекалявай с тази обидна снизходителност, Джулиан. Не съм чак толкова наивна. Уверявам те, че нямам намерение да се оставя да бъда прелъстена от някой от твоите приятели.

— За нещастие, скъпа, това все още не изключва враговете ми.

ГЛАВА VII

Късно вечерта Софи крачеше из спалнята си, премисляйки събитията от вечерта. Всичко бе много приятно и вълнуващо, много различно от случилото се преди пет години, когато за първи път получи достъп до обществото.

Даваше си сметка, че оказаното ѝ внимание се дължи в голяма степен на новото и положение като съпруга на Рейвънуд, но напълно съзнаваше, че и тя самата бе проявила голяма общителност. От една страна, на двадесет и три имаше доста по-високо самочувствие, отколкото на осемнадесет. От друга, вече бе изчезнало мъчителното чувство, че е изложена като стока за продан на тържището за сватосване. Тази вечер тя успя да се отпусне и да се забавлява. И всичко вървеше много добре, докато се появи Джулиан.

Първоначално се зарадва, като го видя, нетърпелива да му покаже, че се справя и сама в неговия свят. Но след първия танц ѝ стана ясно, че той не си бе направил труда да се отбие на бала у Илвъртън само за да се възхити на новооткритата ѝ способност да се движи в обществото. Дошъл бе, защото се тревожеше да не я грабне някой от хищните мъжкари, бродещи из изтънчената градска джунгла.

Съзнанието, че само чувството за собственост го накара да остане близо до нея през останалата част от вечерта, бе извънредно потискащо.

Върнаха се вкъщи преди един час и Софи веднага се качи в спалнята си. Джулиан не се опита да я задържи. Пожела ѝ учтиво лека нощ и изчезна в библиотеката. Преди няколко минути тя чу приглушените му стъпки по покрития с килим под на спалнята, в съседство до нейната.

Възторгът от първата ѝ голяма вечер в обществото бързо угасна, и то по вина на Джулиан. Той наистина направи всичко възможно, за да ѝ развали удоволствието от преживяното.

Софи спря до тоалетката, съзирайки малкото ковчеже за бижута на светлината на свещите. Прониза я остро чувство за вина. Нямахте

как да отрече, че в трескавото вълнение на първата ѝ седмица в града като графиня Рейвънуд временно бе пренебрегнала своята цел да отмъсти за смъртта на Амелия. Спасяването на брака ѝ се бе превърнало в най-важното нещо на света.

Не че бе забравила клетвата си да открие прелъстителя, само дето други неща се оказаха по-важни.

Но след като оправеше отношенията си с Джулиан, тя щеше да се върне към намерението си да открие мъжа, отговорен за смъртта на Амелия.

— Не съм те забравила, мила сестричке — прошепна Софи.

Тъкмо повдигаше капака на ковчезето, когато вратата зад нея се отвори. Тя се завъртя, остро поемайки си дъх, и видя Джулиан. Той носеше халата си и нищо друго. Капакът на ковчезето силно хлопна.

Джулиан огледа малкото ковчеже, преди да срещне погледа на Софи. Усмихна се накриво.

— Няма нужда да казваш нищо, скъпа. Още на бала ми стана ясно къде е проблемът. Прости ми, че не се сетих навреме да ти осигуря онези малки дрънкулки, от които се нуждаеш, за да имаш самочувствие тук, в града.

— Нямах намерение да ви моля за бижута, милорд — рече раздражено Софи. Честно казано, той винаги успяваше да направи най-неуместните догадки. — Желаете ли нещо?

Той се поколеба за момент, без да пристъпи навътре в стаята.

— Мисля, че да — рече най-накрая. — Софи, тревожат ме неуредените неща между нас.

— Какви неща, милорд?

Той присви очи.

— Значи предпочиташ да бъда съвсем откровен? Добре тогава, аз разсъждавах дълго върху въпроса за консумирането на брака ни.

Софи се почувствува тъй, както много отдавна, когато бе паднала от едно дърво в реката.

— Разбирам. Предполагам, че всички тези приказки за развъждането на овце у Илвъртън са ви навели на тази мисъл.

Джулиан бавно пристъпи към нея с ръце, мушнати в джобовете на халата си.

— Това няма нищо общо с овцете. Тази вечер за първи път си дадох сметка, че липсата на всякакъв опит в брачното легло те излага

на огромен риск.

Софи примигна учудено.

— Риск ли, милорд?

Той кимна мрачно. Взе от тоалетката един кристален лебед и несъзнателно започна да го върти из ръцете си.

— Ти си прекалено наивна и прекалено невинна, Софи. И не притежаваш онази светска обиграност, която би ти позволила да разбереш нюансите и двусмислените намеци на мъжете в един разговор. Възможно е съвсем несъзнателно да подведеш такива мъже именно защото не разбираш за какво всъщност ти говорят.

— Струва ми се, че разбирам логиката ви, милорд. Според вас фактът, че не съм ви все още съпруга във всеки един смисъл на думата, би представлявал пречка за мен в обществото?

— Да, в известен смисъл.

— Колко ужасно. Почти като това да ядеш риба с неподходяща вилица.

— Малко по-сериозно дори, повярвай ми, Софи. Ако не беше омъжена, незнанието ти за някои неща би ти служило като щит. Всеки мъж, който би се опитал да те прелъсти, щеше да е наясно, че от него се очаква и да ти предложи женитба. Но като омъжена жена ти си лишена от подобна защита. И ако някой мъж се досети, че ти все още не си споделяла леглото със съпруга си, ще бъде абсолютно безогледен в опитите си да те покори. Ще гледа на теб като на изключително интересно завоевание.

— С други думи, този хипотетичен мъж би ме смятал за чудесна плячка, нали?

— Точно така. — Джулиан остави кристалния лебед и одобрително се усмихна. — Радвам се, че разбираш положението.

— О, да. — Тя се опитваше да се овладее. — Искате да кажете, че най-сетне сте решил да предявите съпружеските си права.

Той невъзмутимо сви рамене.

— Напълно е в твой интерес да го направя. Дори и заради самата теб ще е най-добре нещата да бъдат нормални.

Пръстите на Софи се вкопчиха в облегалката на креслото.

— Джулиан, знаеш, че бих искала да бъда твоя истинска съпруга, но ще те помоля за една услуга.

Зелените му очи блестяха издайнически, въпреки външното спокойствие, което демонстрираше.

— Каква услуга, скъпа?

— Да престанеш да се оправдаваш за онова, което смяташ да правиш. Уверенията, че всичко е само за мое добро, ми действат по същия начин, както оня билков чай на теб в „Елсингтън парк“.

Джулиан я изгледа смаяно. Но после я стресна, избухвайки в неудържим смях.

— Значи се боиш да не заспиш, а? — С изненадващо движение той я грабна на ръце и я понесе към широкото легло. — В никакъв случай не мога да допусна това, мадам. Кълна се, че ще направя всичко възможно, за да ангажирам цялото ви внимание.

Притисната към широките му рамене, тя му се усмихна разтреперана. Прониза я някаква възторжена тръпка.

— Имате цялото ми внимание, милорд, повярвайте ми.

— Точно така трябва да бъде, защото в момента и аз не мога да мисля за нищо друго.

Той нежно я положи върху леглото, сваляйки халата от раменете ѝ. Чувствената му усмивка бе изпълнена с мъжко очакване.

Когато съблече и своя халат, разкривайки стегнатото си стройно тяло на светлината на свещите, у Софи не остана никакво съмнение, че той изпитва непреодолима нужда да го направи. Джулиан бе силно възбуден, твърд и натежал от желание. Тя го гледа в продължение на един дълъг миг, с последен прилив на смущение и несигурност, макар и да чувстваше, че собственото ѝ тяло вече започва да откликва.

— Плаша ли те, Софи? — Джулиан се отпусна до нея и я взе в обятията си. Големите му ръце замилваха ханша ѝ, отгатвайки формите под тънката нощница.

— Разбира се, че не ме плашиш. Колко пъти трябва да ти казвам, че не съм някое малко момиченце. — Тя леко потръпна, когато дланта му затопли бедрото ѝ.

— А, да, все забравям, че моята селска женичка е много веща по въпросите на развъждането на животни. — Целуна шията ѝ и се усмихна, когато я прониза още една неволна тръпка. — Както виждам, няма причина да се притеснявам, че случайно мога да нараня нежната ти чувствителност.

— Мисля, че ме дразниш, Джулиан.

— Мисля, че си права. — Той я повали по гръб. Пръстите му намериха панделките на нощницата и той започна да ги развързва с бавна решителност. Очите му нито за миг не изпускаха лицето ѝ, докато освобождаваше гърдите ѝ.

— Толкова си мека и женствена, мъничката ми.

Софи бе хипнотизирана от съсредоточения му поглед. Очарована наблюдаваше как закачливият смях в очите му бързо се превръща в тъмно желание. Тя леко докосна лицето му и се изненада от реакцията му на нежната ѝ, питаща ласка.

Той тежко простена и сведе глава, търсейки устните ѝ. Целувката бе гореща, жадна и настойчива, напълно разкриваща дълбочината на възбудата му. Джулиан леко захапа долната ѝ устна, плъзна език в устата ѝ и в същия миг притисна палец до розовото зърно.

Софи реагира остро на докосването му, покривайки ръката му със своята, когато той откри гърдите ѝ. Усещаше, че тялото ѝ се движи в трепетно предчувствие, че бързо губи контрол.

„Този път всичко е наред“ — каза си тя, когато някаква частица от нея ѝ отправи далечно предупреждение. Джулиан може и да не я обичаше, но бе неин съпруг. Заклел се бе да я пази и да се грижи за нея и тя вярваше, че ще спази тази част от брачното споразумение. В замяна на това щеше да му бъде добра съпруга, истинска съпруга.

Не бе виновен, че тя бе влюбена в него. Не бе виновен и затова, че рискът, който тя поемаше тази нощ, бе много по-голям от отредения нему.

— Отпусни се, Софи. Довери ми се. Толкова си сладка, толкова си нежна. — Джулиан прекъсна страстната целувка, свали нощницата ѝ и я хвърли настрана, поглъщайки жадно с очи очертанията на тялото ѝ в полумрака. Сложи ръка на глезена и бавно я придвижи нагоре към бедрото. Когато тя се разтрепери, се наведе, за да я целуне успокоително.

Но успокоението се превърна моментално във властно желание, щом Софи зарови пръсти в косата му и здраво го притисна към себе си. Краката ѝ се движеха неспокойно, докато той ги прикова със своите. При това движение тя се разтвори още по-пълно за него и той незабавно започна да изучава копrienената вътрешност на бедрата ѝ.

Главата на Софи се мятеше по възглавницата. Тя чуваше собствените си невъздържани стонове, докато пръстите на Джулиан

описваха кръгове по кожата ѝ. Толкова приятно бе да усеща големите му ръце върху тялото си, силни, сигурни и знаещи. Чувстваше се защитена и желана.

— Джулиан, *Джулиан*, толкова особено се чувствам...

— Зная, мила. Тялото ти не се и опитва да го скрие. Радвам се. Точно така искам да бъде. — Той се притисна до бедрото ѝ, карайки я да усети формата на възбудената му мъжественост.

Тя потръпна от силата, която го изпълваше, но позволи да отведе пръстите ѝ до пулсиращия му член. Докосна го, отначало колебливо, после постепенно свиквайки с размерите и формата му.

— Виждаш колко много те искам, Софи. — Гласът на Джулиан бе съвсем подрезгавял. — Но ти се кълна, че няма да те взема, докато и ти не започнеш да ме искаш поне също толкова.

— И как ще разбереш това? — Тя го гледаше през полуспуснатите си мигли.

Той леко се усмихна и дланта му покри нежното място между бедрата ѝ.

— Ти ще ми кажеш по свой начин.

Софи почувствува нарастващата топлина там, където беше ръката му, и нетърпеливо се раздвижи в търсене на още по-интимно докосване.

— Сега, Джулиан — прошепна тя.

Пръстът му се плъзна в копринената ѝ мекота. За миг Софи се вцепени, после усети влагата между краката си.

— Скоро — обеща той дълбоко удовлетворен. Устните му изгаряха гърдите ѝ. — Много скоро. — Пръстът му отново потъна в нея.

Софи плахо се раздвижи срещу опитващия му пръст, тялото ѝ инстинктивно се стегна около него, сякаш искаше да го притегли още по-навътре.

Джулиан откликна с глух окуражителен стон.

— Толкова си топла и стегната. — Устните му отново погълнаха нейните. — И ме искаш. Ти наистина ме искаш, миличка! — Езикът му повтаряше предизвикателните движения на ръката му.

Софи простена и се вкопчи в раменете му, придърпвайки го още по-близо. Когато той замилва с палеца си едно миниатюрно и

извънредно чувствително местенце, скрито в тъмното гнездо от къдрици, ноктите ѝ се забиха в гърба му.

— Джулиан!

— Да. О, Боже! Да!

Легна върху нея, разтваряйки краката ѝ с мускулестото си бедро, за да направи място за себе си. Софи отвори очи опитвайки се да привикне с това ново усещане. Той бе тежък и някак странно покоряващ. Чувствуваше се приятно прикована към леглото. Когато погледна в упорито съсредоточеното му лице, я заля непонятно вълнение, различно от всичко преживяно досега.

— Повдигни си коленете, скъпа — настоя той. — Точно така, миличка. Отвори се за мен. Каж ми, че ме искаш.

— Искам те. О, Джулиан, толкова те искам.

Усещаше се открита и уязвима, но някак странно защитена. Джулиан никога нямаше да ѝ причини болка. Той започна да прониква в нея, навлажнявайки се в топлия мед, изтекъл от бедрата ѝ. Тя инстинктивно се стегна и сви колене.

— Не, миличка. Така ще е по-лесно. Трябва да ми вярваш. Кълна ти се, че ще вляза в теб много бавно. Само дотам, докдето ти ме искаш. Можеш да ме спреш по всяко време.

Тя усети огромното напрежение на тялото му, дланите ѝ се плъзнаха по потния му гръб. „Той лъже — помисли си щастливо тя. — Или пък се опитва отчаяно да убеди себе си, че в един момент би могъл да спре.“ Всъщност той бе на път да изгуби всякакъв контрол върху себе си, както и тя самата.

За миг Софи се възхити от силата на собствената си женственост. Приятно ѝ бе да знае, че може да доведе своя властен и самоуверен съпруг чак до там. Поне в това бяха равни.

— Не се тревожи, Джулиан. Сега бих могла да те спра точно толкова, колкото да спра и слънцето — изрече тя останала без дъх.

— Радвам се да го чуя. Погледни ме, Софи. Искам да виждам очите ти, когато те правя моя съпруга във всеки един смисъл.

Тя отново отвори очи и остро си пое дъх, когато той започна да прониква в нея. Още веднъж ноктите ѝ се забиха дълбоко в плътта му.

— Всичко е наред, мъничката ми. — Потта се събираше на малки капчици над веждите му, докато той бавно си проправяше път

напред. — В първия момент може малко да те заболи, но после ще плуваме в открити води.

— Но аз не се чувствам като кораб в морето, Джулиан — успя да изрече тя, учудвайки се на невероятното усещане за твърдост и напрегнатост, което той създаваше в нея. Ноктите ѝ се забиха още по-дълбоко.

— Мисля, че и двамата сме в морето — простена той, борейки се да забави движенията си. — *Дръж се за мен, Софи.*

Тя разбра, че тънката нишка на самоконтрола му току-що се е скъсала. Опиянението от тази мисъл я погълна в същия миг, когато той простена и се вряза дълбоко в нея.

— Джулиан! — Смаяна от неочакваната огнена атака, Софи отблъсна раменете му, сякаш би могла да го отмести.

— Всичко е наред, любов моя. Кълна ти се, всичко ще бъде наред. Не ме блъскай, Софи. Ей сега ще мине. Опитай се да се отпуснеш. — Джулиан обсипваше шията и устните ѝ с целувки, мъчейки се да стои неподвижно в нея. — Имаме нужда от малко време, скъпа.

— Да не би с времето да стане по-малък? — запита тя някак неочаквано рязко.

Той изохка и взе разтревоженото ѝ лице в големите си длани. Искрящите му очи приковаха нейните.

— Времето ще ти помогне да свикнеш с мен. Ще се научиш да харесваш това, Софи. Сигурен съм. Та ти си великолепна и в теб има такава страст. Нужно е само малко търпение.

— Лесно ви е да го кажете, милорд. Предполагам, че получихте всичко, което желаете.

— Почти всичко — усмихна се леко той. — Но за мен никога няма да е свършено, ако не е свършено за теб. По-добре ли се чувстваш сега?

Тя предпазливо регистрира усещанията си.

— Да — призна най-сетне.

— Добре. — Той дълго я целува, после започна бавно да се движи в нея.

Софи прехапа устни в тревожно очакване нещата да станат още по-лоши. Но не беше така. Съзна, че всъщност съвсем не ѝ е

неприятно. Нещо от първоначалното ѝ вълнение се връщаше, макар и бавно. Тялото ѝ постепенно свикваше с пълнотата.

Почти бе стигнала до момента, в който честно можеше да признае, че започва да се наслаждава на странното усещане, когато Джулиан се раздвижи с нарастваща интензивност.

— Чакай, Джулиан. Бих искала да го правиш по-бавно — рече тя нервно, чувствайки, че той напълно се е оставил на стихията, която го изпълваше.

— Съжалявам, Софи. Опитах се. Но не мога да чакам повече. — Той скръцна със зъби, после нададе приглушен вик, бедрата му се извиха и целият потъна в нея.

Тогавя Софи усети горещата, тежка субстанция, която се изля в нея. Подчинявайки се на някакъв древен инстинкт, ръцете и краката ѝ се обвиха около него и тя го притисна към себе си. „Той е мой — помисли си тя дълбоко учудена. — Мой е в този миг и завинаги!“

— Дръж ме — гласът му бе съвсем грапав. — Дръж ме, Софи.

Постепенно стихията сякаш се отдръпна и той тежко се срина до нея, целият плувнал в пот.

Софи лежа дълго в мълчание, милвайки разсеяно потния гръб на Джулиан с върховете на пръстите си, втречена в балдахина над леглото. Не можеше да се каже, че финалният акт сам по себе си ѝ хареса особено, но ласките, които го предхождаха, със сигурност бяха много приятни. Топлата интимност на прегръдките им след това също бе изключително привлекателна.

Тя знаеше, че в никоя друга ситуация Джулиан не би свалил чак толкова гарда си. А дори и това бе достатъчно, за да се примири с правенето на любов в леглото.

Джулиан се раздвижи неохотно и се подпря на лакти. Усмихна се блажено и очите му проблеснаха, когато тя отвърна на усмивката му. Наведе се и целуна връхчето на нослето ѝ.

— Чувствам се като жребец след тежко състезание. Може и да съм спечелил, но съм изтощен и слаб. Трябва да ми дадеш няколко минути, за да се възстановя. Следващият път ще бъде по-добре за теб, миличка. — Той отмести косата от челото ѝ с нежно движение.

— Няколко минути! — възкликна тя смаяна. — Говориш така, сякаш ще го правим поне още няколко пъти тази нощ!

— И защo не? — запитa Джулиан с видимо очакване. Топлата му ръка собственически се отпусна върху корема ѝ. — Толкова дълго копнях за теб, моя малка женичке, че смятам да наваксам всички пропуснати нощи.

Болката между бедрата на Софи все още не бе утихнала и тя се надигна неспокойно.

— Извинявай — изрече нервно, — много искам да ти бъда добра съпруга, но не вярвам да се възстановя чак толкова бързо. Ще имаш ли нещо против да не го правим отново толкова скоро?

Лицето му моментално изрази загриженост.

— Толкова лошо ли те нараних, Софи?

— Не, не. Някои моменти бяха много приятни, уверявам ви, милорд, но бих предпочела да изчакаме някоя друга нощ.

Той махна с ръка.

— Съжалявам, мила. Аз съм виновен. Исках да го направя много по-бавно. — Той се претърколи и стана от леглото.

— Къде отиваш?

— Сега ще се върна.

Тя го видя да отива към шкафа и да налива вода в една купа. После взе някаква кърпа и я намокри.

Когато се върна при леглото, на Софи най-сетне ѝ стана ясно какво се готви да направи. Тя скочи, придърпвайки чаршафа чак до брадичката си.

— Не, Джулиан, моля те, и сама ще се оправя!

— Трябва да ми позволиш, Софи. Това е още една от съпругеските привилегии. — Приседна на леглото и решително дръпна чаршафа от ръцете ѝ. — Легни, мила, и ми позволи да се погрижа за теб.

— Наистина, Джулиан, не бих искала...

Но не успя да го спре. Той я сложи да легне по гръб. От нея се изтръгна някакво смутено проклетие, което само го разсмя.

— Тези притеснения са излишни, любов моя. Твърде късно е. Забрави ли, че вече усетих сладостта на твоята страст? Само преди няколко минути ти бе топла и влажна, и много отзивчива. Позволи ми да те докосвам навсякъде. — Той я избърса и хвърли изцапаната кърпа.

— Джулиан, аз... аз трябва да те попитам нещо — Софи бързо се покри с чаршафа, опитвайки се да запази известно приличие.

— Какво искаш да знаеш? — Той спокойно се отпусна до нея.

— Ти ми каза, че съществуват начини при всичко това да не се стигне до бебе. Използва ли някой от тях тази нощ?

Настана кратко, напрегнато мълчание. Джулиан се облегна на възглавниците, с ръце скръстени зад главата.

— Не — каза той доста грубо. — Не съм.

— О! — Тя се опита да скрие тревогата си.

— Ти знаеше какво искам от нашата връзка, когато се съгласи да ми бъдеш истинска жена, Софи.

— Наследник и никакви неприятности. — „Илюзията за близост отпреди малко наистина не е била нищо друго освен илюзия“ — помисли си тя мрачно. Не можеше да се отрече, че когато Джулиан дойде при нея тази нощ, я желаше много силно, но тя в никакъв случай не биваше да забравя, че главната му цел е да си осигури наследник.

Мъчителна тишина обгърна отново потъналото в полумрака легло. Най-сетне Джулиан запита меко:

— Толкова ли ще е лошо да ми родиш син, Софи?

— А какво ще стане, ако ви родя дъщеря, милорд? — избегна тя директния отговор.

Той неочаквано се усмихна.

— Много ще е хубаво, особено ако прилича на майка си.

Софи се зачуди как да приеме комплимента, но реши засега да не се задълбочава.

— Но вие искате син за Рейвънуд?

— Е, тогава ще продължим да правим опити, докато успеем, нали? — Той я привлече към себе си и залюля главата ѝ на рамото си.

— Не мисля, че ще ни е толкова трудно да си направим син. Родът Синклер има много синове, а ти си здрава и силна. Но защо не отговори на въпроса ми, Софи? Ще имаш ли нещо против, ако се случи да заченеш тази нощ?

— Но ние сме съвсем в началото на брака — каза тя плахо. — Имаме още много да учим един за друг. Мисля, че е по-мъдро да изчакаме. „Докато се научиш да ме обичаш“ — добави на себе си.

— Не виждам причина да чакаме. Едно бебе ще ти се отрази добре, Софи.

— Защо? Защото ще ме накара да осъзная по-добре задълженията и отговорностите си като твоя съпруга? Уверявам те, вече съм напълно наясно с тях.

Джулиан въздъхна.

— Исках да кажа само, че сигурно ще бъдеш добра майка. И че ако си имаш свое бебе, ще си по-доволна от ролята си на съпруга.

Софи простена, вбесена на самата себе си за съсипаното настроение на интимност и нежност, след като се бяха любили. Опита се да преодолее мъчителния момент с известен хумор и му се усмихна закачливо.

— Каж ми, Джулиан, всички съпрузи ли притежават подобна арогантна увереност, че знаят кое точно е най-добро за жените им?

— Оскърбяваш ме, Софи. — Той направи гримаса, опитвайки се да изглежда едновременно обиден и невинен. Но напрежението изчезна и в очите му се появи весела искрица. — Нима наистина ме смяташ за арогантен?

— Има моменти, когато това заключение се налага от само себе си.

Погледът му отново стана сериозен.

— Сигурно на теб ти изглежда точно така. Но повярвай ми, че искам да ти бъда добър съпруг, Софи.

— Зная — промълви тя нежно. — И точно затова съм склонна да търпя пристъпите на високомерие. Виждаш ли каква разбрана жена имаш?

Той я гледаше през полуспуснати клепачи.

— Образцова съпруга.

— Без съмнение. Бих могла да давам уроци.

— Подобна идея ще накара съпрузите в града да замръзнат от страх. Все пак ще се постарая да не забравям похвалните ти намерения, когато се забъркаш в истории с приспивателни чайове или четене на онази проклета Улстоункрафт. — Той надигна глава, за да я целуне силно и се отпусна на снежнобелите възглавници. — Има още нещо, което трябва да обсъдим тази вечер, моя образцова съпруго.

— И какво е то? — прозя се Софи, на която вече много ѝ се спеше. Присъствието му в леглото ѝ бе доста необичайно, но силата и топлината му определено ѝ създаваха усещане за уют. Зачуди се дали той ще остане и през нощта.

— Ти бе ядосана, когато казах, че би трябвало да консумираме брака си — започна предпазливо той.

— Защото настояваше, че е само за мое добро.

Той се усмихна леко.

— Да, сега разбирам защо ме смяташ за високомерен и арогантен. Но независимо от това вече е време да разбереш колко опасно е да флиртуваш с Уейкот и такива като него.

Сънливото, отпуснато настроение на Софи мигновено изчезна. Тя се подпря на лакти и остро изгледа Джулиан.

— Но аз не съм флиртувала с виконта.

— Точно обратното, Софи. Допускам, че го правеше несъзнателно, но той те гледаше като торта с цариградско грозде, покрита със сметана. И се облизваше всеки път, щом ти му се усмихнеше.

— Преувеличаваш, Джулиан.

Той я притисна към рамото си.

— Не, Софи, не преувеличавам. И Уейкот не беше единственият, на когото му течаха лигите тази вечер. Трябва да бъдеш много внимателна с такива мъже. И преди всичко да не ги окуражаваш, дори и неволно.

— Защо се страхуваш точно от Уейкот?

— Не се страхувам от него. Но съм съвсем наясно, че е опасен за жените, и не искам да си изложена на подобна заплаха. Той ще те прельсти в първия момент, когато прецени, че е възможно.

— И защо точно мен? На бала на лейди Илвъртън тази вечер имаше много по-красиви жени.

— Ако има възможност, той ще предпочете теб пред всяка друга, именно защото си моя жена.

— Но как така?

— Той таи дълбока и трайна омраза към мен, Софи. Никога не го забравяй.

Изведнъж всичко дойде на мястото си.

— Да не би Уейкот да е един от любовниците на Елизабет? — запита тя без дори да помисли.

Чертите на Джулиан се втвърдиха и лицето му се превърни в гневната непроницаема маска, която му бе помогнала да си спечели прозвището дявол.

— Казах ти, че с никого не обсъждам първата си жена. Дори и с теб.

Тя се освободи от ръцете му.

— Прости ми, Джулиан. За момент се забравих.

— Да, наистина. — Ръката му отново я обгърна, когато усети, че тя се опитва да се отдръпне. — Но тъй като си образцова съпруга, сигурен съм, че това няма да се повтори.

Софи напразно се мъчеше да се изтръгне от ръцете му. Тя сведе очи и го изгледа съсредоточено.

— Пак ли ме дразниш, Джулиан?

— Не, мадам, уверявам ви, че говоря съвсем сериозно. — Но той се усмихваше също така лениво и доволно, както след като се бяха любили. — Погледни ме, скъпа. Искам да проверя нещо. — Пръстите му извиха брадичката ѝ и той видя очите ѝ на светлината на свещта. И тогава поклати глава.

— Точно от това се боях.

— Какво има? — попита тя неспокойно.

— Мислех си, че след като най-сетне успея да те любя истински, поне донякъде ще изгубиш тази ясноока невинност, но съм грешил. Очите ти са все тъй чисти, както и преди да те поваля в леглото. Ще ми бъде много трудно да те опазя от светските хищници, скъпа. Виждам, че имам само един избор.

— Какъв избор, милорд? — попита тя потиснато.

— Ще трябва да прекарвам повече време с теб. — Джулиан яко се прозя. — Отсега нататък ще ми даваш списък на вечерните си ангажименти. Ще те придружавам навсякъде, където е възможно.

— Наистина ли, милорд? Как намирате операта?

— Ненавиждам я.

Софи се усмихна злорадо.

— Колко жалко. Леля ви, приятелката ѝ Хариет и аз смятаме да посетим Кралския театър утре вечер. Чувствате ли се задължен да ни придружите?

— Един мъж прави онова, което е нужно — каза благородно Джулиан.

ГЛАВА VIII

— Как ще ни намерят Фани и Хари в тази тълпа, за бога? — Софи неспокойно огледа невероятното струпване на карети на Хаймаркет до Кралския театър. — Тази вечер тук сигурно има поне хиляда души.

— Повече от три хиляди. — Джулиан я хвана здраво под ръка, въвеждайки я в модния театър. — Но не се безпокой за Фани и Хари. Те знаят къде да ни намерят.

— Как така?

— Използват моята ложа — обясни кисело Джулиан, проправяйки си път през блестящата тълпа.

— О, разбирам. Удобна уговорка.

— И Фани е на същото мнение. Защото си спестява разноските по поддържането на своя собствена.

Софи го погледна.

— Неприятно ли ти е, че тя използва твоята?

Джулиан се ухили.

— Не. Тя е една от малкото роднини, които никога не ме отегчават.

Няколко минути по-късно Джулиан я въведе в тапицираната с плюш кабинка, разположена на видно място сред петте реда подобни частни ложи. Софи седна и се загледа очарована в огромната зала с форма на подкова. Тя бе препълнена с обсипани с бижута дами и елегантни джентълмени. Из партера се разхождаха фрапантно облечени контета и франтове, представящи всички възможни крайности на модата. Видът на нелепите им и скандални облекла накара Софи да осъзнае, че изпитва скрито удоволствие от предпочитанието на Джулиан към сдържания класически стил.

Съвсем скоро обаче стана ясно, че истинският спектакъл на вечерта не се разиграва в партера или на сцената, а най-вече в модните ложи.

— Като че ли гледам пет реда миниатюрни сцени — възкликна развеселена Софи. — Всеки се е облякъл, за да се покаже, и е зает да изучава кой какви бижута носи и кой кого посещава в ложата. Не разбирам защо смяташ операта за отегчителна, Джулиан, след като толкова много неща стават именно сред публиката.

Джулиан се облегна в кадифеното кресло и повдигна вежди, хвърляйки поглед към залата.

— Напълно си права, скъпа. Тук, горе, със сигурност стават повече неща, отколкото на сцената.

Известно време той мълчаливо разглежда редиците театрални ложи. Софи проследи погледа му и забеляза, че той леко се поколеба при една от тях, където някаква блестяща жена бе заобиколена от дузина мъже. За миг се загледа в нея, обзета от спонтанно любопитство към атрактивната блондинка, станала център на толкова много внимание.

— Коя е онази жена, Джулиан?

— Коя жена? — запита разсеяно той, плъзгайки поглед над другите ложи.

— Онази на третия ред със зелената рокля. Сигурно е много известна. Заобиколена е само от мъже. Не виждам никаква друга жена там.

— А, тази жена ли? — Джулиан бегло я погледна. — Няма смисъл да се занимаваш с нея, Софи. Едва ли някога ще я срещнеш в обществото.

— Е, човек никога не знае, нали?

— В този случай съм напълно сигурен.

— Джулиан, защо е тази тайнственост? Коя е тя?

Той въздъхна.

— Една от модните куртизанки — обясни той с крайно отегчен вид. — Доста от тях са тук тази вечер. Ложите са витрината, на която се показват, така да се каже.

Очите на Софи се разшириха.

— Нима това са истински жени от демимонда? И имат ложи в Кралския театър?

— Както ти казах, ложите са великолепна витрина за тяхната... хм, стока.

Софи бе смаяна.

— Но наемането на ложа за целия сезон сигурно струва цяло състояние!

— Е, не чак толкова, ала все пак не е евтино — призна той. — Но за куртизанките това е нещо като търговска инвестиция.

Софи съсредоточено се наведе напред.

— Покажи ми и някои други модни куртизанки, Джулиан. Кълна се, че на външен вид те по нищо не се различават от истинските дами.

Той я погледна полуразвеселен, полуядосан.

— Интересно наблюдение, Софи. И, боя се, вярно за повечето случаи. Но има и някои изключения. У една истински лейди, независимо от облеклото ѝ, винаги има нещо трудно определимо, което безспорно я отличава от останалите.

Софи бе твърде ангажирана с изучаването на ложите, за да забележи съсредоточения израз, с който той я наблюдаваше.

— И кои са тези изключения? Ще ми посочиш ли поне едно или две? Много бих искала да разбера дали ще успея да различа на пръв поглед една херцогиня от една демимонденка.

— Няма значение, Софи. Проявих достатъчно търпение към неуместното ти любопитство тази вечер. Смятам, че е време да сменим темата.

— Джулиан, забелязал ли си, че сменяш темата винаги когато разговорът стане особено интересен?

— Така ли? Това не говори добре за маниерите ми.

— Не мисля, че действително съжаляваш за маниерите си. А, я виж, Ан Силвърторн и баба ѝ. — Софи махна с ветрилото на приятелката си и Ан веднага ѝ се усмихна в отговор. — Да отидем ли при тях, Джулиан?

— Може би в антракта.

— Чудесно. Ан изглежда прекрасно тази вечер, нали? Тази жълта рокля великолепно подчертава червените ѝ коси.

— Някой би казал, че е твърде дълбоко изрязана за млада жена, която не е омъжена — Джулиан хвърли кратък неодобрителен поглед към роклята на Ан.

— Ако Ан чака да се омъжи, за да носи модерни рокли, ще трябва да чака вечно. Каза ми, че изобщо не възнамерява да се жени. Има твърде ниско мнение за силния пол и брачната институция с нищо не я привлича.

Джулиан сви устни.

— Предполагам, че си се запознала с госпожица Силвърторн в салона на леля ми в сряда.

— Точно така.

— Ако съдя по това, което току-що ми каза, тази жена едва ли е подходяща компания за теб, скъпа.

— Сигурно си прав — развесели се Софи. — Ан ми влияе ужасно. Но се боя, че връщане назад няма. Станахме добри приятелки, а човек не изоставя приятелите си току-така, нали?

— Софи...

— Убедена съм, че ти никога не би обърнал гръб на приятелите си. Не би било честно.

Джулиан я погледна неспокойно.

— Виж какво, Софи...

— Не се безпокой. Ан не е единствената ми приятелка. Джейн Морланд е също сред моите нови познати и ти без съмнение ще я одобриш. Тя е извънредно сериозна. Самият глас на разума и въздържанието.

— Радвам се да го чуя. Но, Софи, съветвам те да подбиращ дамите, с които се сближаваш, не по-малко внимателно от мъжете.

— Джулиан, ако подбирах познатите си толкова внимателно, колкото на теб ти се иска, би трябвало да водя много самотно съществуване. Или да се отегчавам до смърт в компанията на някакви безкрайно скучни създания.

— Кой знае защо, не си представям подобна ситуация.

— Нито пък аз. — Софи отново се огледа, търсейки нещо интересно. — Фани и Хари наистина много закъсняха. Дано нещо не се е случило.

— Сега ти си тази, която сменя темата.

— Следвам примера ти. — Тя тъкмо се канеше да добави още нещо в този смисъл, когато забеляза, че фрапантната руса куртизанка със зелената рокля гледа право към нея през пространството, разделящо ложите.

За момент Софи любопитно погледна нататък, заинтригувана от съсредоточения поглед на другата жена. Тъкмо се канеше още веднъж да попита Джулиан за името ѝ, когато в галерията настана вълнение,

подказващо, че представлението ще започне. Софи забрави жената в зелено и посвети цялото си внимание на сцената.

По средата на първото действие завесата зад тях се разтвори и Софи се извърна в очакване на Фани и Хари. Но посетителят бе Майлс Търгуд. Джулиан небрежно му махна да седне, а Софи му се усмихна.

— Каталани е в чудесна форма тази вечер. — Майлс се наведе напред, за да може да шепне в ухото на Софи. — Чух, че имала страхотен скандал с последния си любовник, преди да излезе на сцената. Дори стоварила нощното гърне на главата му. Бедният човек трябва да се появи в следващото действие. Дано успее да се изчисти дотогава.

Софи се разкиска, пренебрегвайки неодобрителния поглед на Джулиан.

— Откъде чухте това? — прошепна тя на Майлс.

— Лудориите на Каталани зад сцената са пословични — обясни ѝ той ухилен.

— Не е нужно да развличаш жена ми точно с такива истории — каза натъртено Джулиан. — Опитай се да говориш за нещо друго, ако желаш да останеш в тази ложа.

— Не му обръщай внимание — посъветва го Софи. — Джулиан е прекалено строг в някои отношения.

— Вярно ли, Джулиан? — възкликна невинно Майлс. — Но знаеш ли, сега, когато твоята графиня го казва, се боя, че може и да е права. Изглеждаш ми доста скован напоследък. Сигурно е под въздействие на брака.

— Без съмнение — рече студено Джулиан.

— Не само Каталани дава повод за приказки тази вечер — продължи весело Майлс. — Говори се, че още някои хора в града са получили бележки от великата Федърстоун. Трябва да се признае, че не ѝ липсва смелост. Да се появи тук тази вечер, заобиколена от жертвите си.

Софи рязко се извърна към него.

— Шарлот Федърстоун е тук тази вечер? Къде?

— Стига, Търгуд — прекъсна го решително Джулиан.

Но Майлс кимна към ложата на модерно облечената блондинка, която гледаше втренчено Софи само преди няколко минути.

— Ето я, точно насреща.

— Дамата в зелено? — През полумрака в залата Софи се опита да разгледа скандалната куртизанка.

— По дяволите, Търгуд, казах ти да млъкнеш — сръза го Джулиан.

— Извинявай, Рейвънуд. Мисля, че не съм казал нищо нередно. Всеки знае коя е Федърстоун. Не е никаква тайна.

Джулиан беше бесен.

— Искаш ли лимонада, Софи?

— Защо не.

— Отлично. Сигурен съм, че Майлс с удоволствие ще ти донесе.

Търгуд скочи и грациозно се поклони.

— За мен е чест, лейди Рейвънуд. Връщам се веднага. — Той се извърна към завесата в дъното, но спря за момент. — Моля ви за извинение, лейди Рейвънуд, но перото на шапката ви всеки момент ще падне. Ще ми позволите ли да го намести?

— О, Боже! — Софи посегна да го оправи в същия миг, когато Майлс услужливо се наведе напред.

— Върви за лимонадата, Търгуд — нареди Джулиан, като също посегна към перото. — В състояние съм и сам да се погрижа за тоалета на Софи.

Майлс пъргаво напусна ложата.

— Наистина, Джулиан, не беше нужно да го отпращаш само защото ми показва Шарлот Федърстоун. — Софи погледни с упрек съпруга си. — Бях много любопитна да науча коя е тя.

— Не мога да си представя защо.

— Ами защото четох нейните „Мемоари“ — обясни Софи, навеждайки се напред, за да разгледа още по-добре дамата в зелено.

— Чела си какво? — Гласът на Джулиан бе полуудушен.

— Обсъждахме „Мемоарите“ на Федърстоун в интелектуалния салон на Фани и Хари в сряда. Увлекателно четиво, трябва да призная. Такъв уникален поглед към обществото. С нетърпение очакваме следващата част.

— По дяволите, Софи, ако имах и най-малка представа, че Фани те занимава с подобни глупости, никога не бих разрешил да я посещаваш в сряда. Какво трябва да означава всичко това? Предполагах, че изучавате литература и естествена философия, а не клюкарските драсканици на някаква уличница.

— Успокой се, Джулиан. Аз съм омъжена жена на двадесет и три, а не някаква шестнадесетгодишна хлапачка — усмихна му се тя. — Напълно бях права преди малко. Ти действително си прекалено строг за някои неща.

Очите му се присвиха.

— Строг е твърде меко определение за отношението ми точно по този въпрос, Софи. Забранявам ти да четеш останалите части на „Мемоарите“. Разбра ли ме?

Доброто настроение на Софи започна бавно да угасва. Последното нещо, което би искала, бе да разваля вечерта със спорове, но все пак трябваше да се защити. Миналата нощ бе отстъпила по една от най-важните точки от брачното споразумение. Нямаше намерение да отстъпи и по още една.

— Джулиан — каза тя нежно, — трябва да ти напомня, че преди сватбата обсъждахме въпроса за моята свобода да чета каквото пожелаея.

— Не ми навирай отново това глупаво споразумение, Софи. То няма нищо общо с „Мемоарите“ на Федърстоун.

— Споразумението не беше глупаво и има твърде много общо с въпроса. Ти се опитваш да ми нареждаш какво да чета и какво не. А се споразумяхме изрично да не го правиш.

— Няма да споря с теб по този въпрос — изрече през зъби Джулиан.

— Отлично. — Софи облекчено се усмихна. — Аз също не желая да споря с вас, милорд. Както виждате, бързо стигнахме до съгласие. А това е добро предзнаменование, не мислите ли?

— Не ме разбирай погрешно, Софи. Няма да обсъждам тези неща с теб. И ти казвам съвсем ясно, че не желая да четеш други издания на „Мемоарите“. Изрично ти го забранявам като твой съпруг.

Софи дълбоко си пое дъх, убедена, че не може да му позволи да се отнася с нея по този начин.

— Струва ми се, че вече направих достатъчно голям компромис по отношение на нашето брачно споразумение, милорд. Не бива да очаквате, че ще направя още един. Не би било почтено, а дълбоко в себе си аз съм убедена, че вие сте почтен човек.

— Не е почтено! — Джулиан се наведе напред и хвана ръката ѝ. — Погледни ме, Софи. Не бих искал да смяташ случилото се миналата

нощ за компромис. Ти просто дойде на себе си, разбирайки, че тази част от брачното ни споразумение бе абсурдна и неестествена.

— Така ли? Колко разумно от моя страна.

— Тонът ти е неуместен. Не бе права да настояваш на онази глупава клауза и в края на краищата бе достатъчно разумна да го признаеш. Тази история с „Мемоарите“ на Федърстоун е един друг пункт, по който също грешиш. И трябва да ми позволиш да ти давам някои съвети в подобни случаи.

Тя вдигна поглед към него.

— Но бъдете разумен, милорд! Ако отстъпя и по този въпрос, какво ще поискате следващия път? Да се откажа да контролирам наследството си, предполагам?

— По дяволите наследството ти! Парите ти не ми трябва и ти го знаеш много добре.

— Така казвате сега. Но преди няколко седмици казвахте и че не ви е грижа какво чета. Откъде да съм сигурна, че няма да промените мнението си и по въпроса за наследството ми?

— Това е нечувано, Софи! Защо, за бога, толкова държиш да четеш „Мемоарите“?

— Намирам ги доста забавни, милорд. Шарлот Федърстоун е изключително интересна жена. Помислете само за всичко онова, през което е трябвало да мине.

— Трябвало е да мине през много мъже и нищо друго и аз не държа ти да четеш подробностите за всеки един от любовниците ѝ.

— Ще се постарая вече да не засягам този въпрос, милорд, след като очевидно ви оскърбява.

— Ще се постарая повече да не четеш по този въпрос — поправи я заплашително той. После изражението му се смекчи. — Софи, скъпа, не си струва да се караме за всичко това.

— Не мога да се съглася с вас, милорд.

— Единственото, което изисквам от теб, е известно благоразумие при подбора на четивата ти.

— Джулиан, колкото и полезни и поучителни да са книгите за скотовъдство и земеделие, признавам, че те често ме отегчават. И се опитвам да се разнообразя с нещо.

— Убеден съм, все пак, че не би желала да се принизиш до клюките, с които са пълни „Мемоарите“.

— В деня, когато се съгласих да се омъжа за теб, те предупредих, че имам известен, макар и достоен за съжаление, вкус към забавните клюки.

— Но аз нямам никакво намерение да го поощрявам.

— Струва ми се, че знаеш доста за „Мемоарите“. Да не би случайно и ти да си ги чел? Може пък да намерим обща основа за дискусия.

— Не, не съм ги чел и нямам никакво намерение да го правя. Още повече...

Гласът на Фани изведнъж ги стресна и прекъсна думите му.

— Софи, Джулиан, добър вечер. Сигурно вече сте решили, че изобщо няма да дойдем. — Фани се промъкна между завесите като видение в бронзова коприна. Хариет Ратънбъри вървеше плътно зад нея, в прословутия си тоалет с пищен тюрбан.

— Здравейте всички. Толкова съжалявам, че закъсняхме. — Хариет весело се усмихна на Софи. — Изглеждаш прекрасно тази вечер, скъпа. Това бледосиньо много ти отива. Защо сте се нацупили? Да не се е случило нещо?

Софи успя веднага да изобрази радушна усмивка и издърпа ръката си от тази на Джулиан.

— Не, Хари, просто се тревожихме за вас.

— Нямаше нужда — увери я Хариет, сядайки с въздишка на облекчение. — Всичко бе по моя вина. Ревматизмът ме замъчи рано този следобед и открих, че съм свършила лекарството си. Милата Фани настояваше да изпратим за ново и поради тази причина започнахме да се обличаме за театъра прекалено късно. Как е тази вечер? В добра форма ли е Каталани?

— Чух, че точно преди началото на първото действие е стоварила нощното гърне върху главата на любовника си — рече бързо Софи.

— Тогава със сигурност представлението ще бъде страхотно — разкиска се Фани. — Всички знаят, че тя е най-добра, когато се скара с някой от любовниците си. Изглежда оттам черпи вдъхновението си.

Джулиан хвърли поглед към външно спокойното лице на Софи.

— Още по-интересна сцена се разиграва тук, в тази ложа лельо Фани, и вие с Хари сте причината.

— Едва ли — промърмори Фани. — Ние никога не се намесваме в сцени, нали Хари?

— Велики боже, не. Това не ни подобава.

— Достатъчно — рязко каза Джулиан. — Току-що научих, че изучавате „Мемоарите“ на Федърстоун във вашия салон в сряда. Какво стана с Шекспир и Аристотел, дявол да го вземе?

— Те са мъртви — забеляза Хариет.

Фани не обърна внимание на приглушеното хихикане на Софи и махна ръка с отегчена грация.

— Джулиан, ти имаш прилично образование и знаеш колко широки могат да бъдат интересите на един интелигентен човек. А всички в моя малък клуб са много интелигентни. На непресъхващата жажда за знания не бива да се поставят никакви ограничения.

— Фани, предупреждавам те, че не желая да занимаваш Софи с тези глупости.

— Твърде късно е — прекъсна го Софи. — Вече ме занимаваха.

Той се извърна към нея с гневен поглед.

— Тогава трябва да се опитаме да намалим вредните ефекти. Няма да четеш следващите издания. Забранявам ти. — Той стана. — А сега, ако ми позволите, уважаеми дами, ще отида да видя къде се забави Майлс. Скоро ще се върна.

— Върви, Джулиан — промърмори окуражително Фани. — Ще се оправим и без теб.

— Без съмнение — съгласи се студено той. — И гледайте Софи да не падне през парапета, докато се опитва да разгледа по-добре Шарлот Федърстоун. — Кимна, изгледа ледено жена си и напусна ложата.

Софи въздъхна, когато завесата се затвори след него.

— Много е добър във финалните реплики — забеляза тя.

— Всички мъже са много добри във финалните реплики — допълни я Хариет, докато вадеше бинокъла от обшитата си с мъниста чантичка. — Защото им се налага да ги използват твърде често. Имам чувството, че те винаги тръгват нанякъде. На училище, на война, към клубовете или към любовниците си.

Софи за миг се замисли.

— В случая обаче ми се струва, че не ставаше дума за потегляне, а по-скоро за бягство.

— Съвсем точно — съгласи се весело Фани. — Напълно си права, скъпа. Току-що станахме свидетели на едно стратегическо

отстъпление. Джулиан вероятно е усвоил тази тактика при Уелингтън. Както виждам, ти доста бързо свикваш с ролята на съпруга.

Софи направи гримаса.

— Надявам се, че не обръщате внимание на опитите му да диктува какво да четем на нашите събирания.

— Мило мое момиче, не се тревожи за подобни баналности — каза безгрижно Фани. — Разбира се, че не обръщаме внимание на Джулиан. Мъжете са толкова ограничени в представите си за онова, което трябва да правят жените, не мислите ли?

— Джулиан не е лош човек, Софи, но и той, като всички мъже, си има слаби места. — Хариет вдигна малкия бинокъл и се взря през него. — Едва ли можем да го виним, като си спомним какво преживя с първата графиня. Изпитанията на бойното поле сигурно също са засилили склонността му да гледа мрачно на живота. Джулиан притежава изключително чувство за дълг и... аха, ето я.

— Коя? — запита Софи, макар мислите ѝ да бяха заети с Елизабет и отражението на войната върху характера на един мъж.

— Великата Федърстоун. Както виждам, тази вечер носи зелена рокля. И огърлицата от диаманти и рубини, която ѝ е подарил Ашфорд.

— Наистина ли? Колко великолепно скандално след всичко, което написа за него във втората част на „Мемоарите“. Лейди Ашфорд ще позеленеет. — Фани веднага извади своя бинокъл и го нагласи на очите си.

— Ще ми послужиш ли с бинокъла си? — запита Софи Хариет. — Не се сетих да си купя.

— Разбира се. Тази седмица ще ти намерим един. Човек просто не бива да идва на опера без него. — Хариет се усмихна с обичайната си малко мрачна усмивка. — Толкова много неща могат да се видят тук.

— Да. — Софи фокусира малкия бинокъл върху блестящата жена в зелено. — Толкова много може да се види. Напълно си права за огърлицата. Забележителна е. Повече от ясно е защо една жена ще е недоволна от съпруга си, когато открие, че той подарява на любовницата си подобни дрънкулки.

— Особено ако съпругата е принудена да се примирява с далеч по-семпли бижута — рече замислено Фани, спирайки поглед върху

обикновения медальон на шията на Софи. — Чудя се защо Джулиан още не ти е дал смарагдите на Рейвънуд?

— Смарагдите не ми трябва. — Софи, която все още разглеждаше ложата на Шарлот Федърстоун, видя един познат рус мъж да влиза там. Веднага позна лорд Уейкот. Шарлот се извърна, за да го поздрави с красив жест на обсипаната си с пръстени ръка. Уейкот се наведе над искрящите от диаманти пръсти с елегантен апломб.

— Ако питаш мен — каза словоохотливо Хариет на Фани, — твоят племенник ги е гледал прекалено дълго на първата си жена.

— Хм, може и да си права, Хари. Носейки тези смарагди, Елизабет не му е причинила нищо друго освен мъка. И е възможно Джулиан да не иска да вижда повече точно тези камъни на никоя жена. Видът им твърде мъчително би му припомнял за Елизабет.

Софи се зачуди дали точно това е истинската причина, поради която Джулиан все още не ѝ бе дал семейните скъпоценности. Боеше се, че има и друга, по-малко ласкателна причина.

Една жена трябваше да притежава осанка и блясък, за да носи скъпи бижута, особено драматични камъни като смарагдите. Джулиан може и да не смяташе, че жена му е достатъчно представителна за скъпоценностите на Рейвънуд. Или не я смяташе за достатъчно красива.

Но миналата нощ, спомни си тя тъжно, в един кратък миг на близост Джулиан я бе накарал да се почувствува много привлекателна.

Софи нито се оплака, нито поиска никакви обяснения, когато покъсно същата вечер Джулиан я придружи до вкъщи и заяви, че смята да прекара час или два в клуба си. Той се чудеше защо тя не възрази, докато се качваше обратно в каретата, обзет от мрачни мисли. Конете поеха по тъмните нощни улици. Наистина ли Софи не се интересуваше как ще прекара останалата част от вечерта или просто бе благодарна, че не се кани отново да нахлуе в спалнята ѝ.

Всъщност, Джулиан не се канеше да ходи в клуба си тази вечер. Единственото му намерение бе да отведе Софи у дома и да прекара останалата част от нощта, разкривайки ѝ удоволствията на брачното легло. Този път, даде си дума той, щеше да го прави само за нея. Представяше си как бавно я съблича, целувайки всеки сантиметър от

кадифената ѝ кожа, докато тя стане напълно готова. Този път нямаше да загуби самообладание в последната минута и да я обладае диво и необуздало. Щеше да бъде много внимателен и да ѝ покаже, че удоволствието може да бъде и за двамата.

Миналата нощ не успя да се овладее в един твърде критичен момент. А това не бе обичайно за него. Влязъл бе в спалнята на Софи напълно уверен в себе си, убеден, че иска да я люби само за нейно добро.

Но истината бе, че я желаше толкова много, че я чака толкова дълго, и когато най-сетне потъна в стегнатото ѝ тръпнещо тяло, вече бе изчерпал всички резерви на търпението си. Очевидно ги бе изразходил през предишната седмица, когато се опитваше да стои настрана от нея.

Споменът за всепоглъщащото желание, когато най-накрая се вряза в копринената ѝ мекота, бе достатъчен, за да пламне отново целия. Джулиан тръсна глава, смаян до каква степен нещата се бяха развили и станали почти неконтролируеми. Не можеше да проумее как Софи успя да го завладее в такава степен.

Нямаше смисъл да се опитва да анализира чувствата си, реши той най-сетне, когато каретата спря пред вратата на клуба му. Важното бе да не позволи на страстта си да го обсеби напълно. Трябваше да се справи с нея, а това означаваше да се справи със Софи. Трябваше да държи юздите със здрава ръка, заради доброто и на двама им. Вторият му брак не биваше да поеме в същата посока като първия. Не само това, но и Софи се нуждаеше от защитата му. Тя бе прекалено наивна и доверчива.

Но докато влизаше в топлото убежище на клуба, на Джулиан все му се струваше, че чува далечното ехо от подигравателния смях на Елизабет.

— Рейвънуд. — Майлс Търгуд се надигна от мястото си до камината и весело се ухили. — Не очаквах да се появиш тук тази вечер. Седни и си поръчай чашка портвайн.

— Благодаря ти. — Джулиан се отпусна в едно близко кресло. — Всеки мъж, който е издържал една опера, се нуждае от чаша портвайн.

— Точно това си казах и аз преди няколко минути. Макар и да признавам, че спектакълът бе много по-забавен от обикновено с появата на великата Федърстоун.

— Не ми напомняй.

Майлс се разкиска.

— Естествено, най-забавно от всичко бе да те гледам как се опитваш да отклониш вниманието на жена си от Федърстоун. Предполагам, че така и не си успял. Жените безпогрешно надувват точно онези неща, които тайно се надяваме да не забележат.

— Не е толкова чудно, след като ти съвсем съзнателно я насърчаваше — промърмори Джулиан, отпивайки от портвайна.

— Бъди разумен, Рейвънуд. Целият град говори за „Мемоарите“. Не може да очакваш лейди Рейвънуд да не е и чула за тях.

— Но мога да очаквам и настоявам да ръководя жена си при подбора на четивата ѝ — рече студено Джулиан.

— Хайде, хайде, поне пред мен няма нужда да се преструваш — настоя Майлс с фамилиарността на стар приятел. — Не си се загрижил чак толкова за литературния ѝ вкус, нали? А те е страх, че рано или късно тя ще срещне и твоето име в „Мемоарите“.

— Връзката ми с Федърстоун не е работа на жена ми.

— Чудесно пожелание, което сигурно споделят всички мъже, сврели се тук тази вечер — увери го Майлс. Но добродушното му изражение изведнъж се помрачи. — Като стана дума за онези, които са тук тази вечер...

— Да? — погледна го Джулиан.

Майлс се изкашля и понижи глас.

— Мисля, че трябва да знаеш — Уейкот е в игралната зала.

Джулиан здраво стисна чашата, но тонът му остана невъзмутим.

— Така ли? Колко интересно. Доколкото знам, това не е предпочитаният от него клуб.

— Така е. Но все пак е член, както ти е известно. И изглежда тази вечер е решил да се възползува от правото си. — Майлс се приведе напред. — Трябва да знаеш, че той предлага облог.

— Така ли?

Майлс отново се изкашля смутено.

— Облог за теб и за смарагдите на Рейвънуд.

Студена ръка стисна гърлото на Джулиан.

— Какъв облог?

— Той се обзалага, че ти няма да дадеш смарагдите на Софи до края на тази година — рече Майлс. — Знаеш за какво намеква. Исква да внуши на всички, че новата ти жена никога няма да заеме мястото на

Елизабет в живота ти. Ако Лейди Рейвънуд чуе това, ще бъде напълно съкрушена.

— Тогава трябва да направим всичко възможно никога да не го чуе. Зная, че мога да разчитам на дискретността ти.

— Да, разбира се. Това не е някоя пикантерия като историята с Федърстоун, но не забравяй, че доста хора ще узнаят и няма как да ги накараш да мълчат. Най-добре ще е да се погрижиш в най-скоро време лейди Рейвънуд да се появи с тези бижута в обществото. По този начин... — Майлс млъкна разтревожено, тъй като Джулиан скочи на крака. — Какво си намислил?

— Смятам да погледам как се развиват нещата в игралната зала тази вечер. — Той тръгна към вратата.

— Но ти много рядко играеш. Защо искаш да ходиш там? Чакай! — Майлс скочи след него. — Наистина, Джулиан, мисля, че ще е по-добре да останем тук.

Джулиан не му обърна внимание. Влезе в препълненото помещение и го огледа небрежно, за да открие противника си. Уейкот, който току-що беше спечелил, вдигна очи и видя Джулиан. Той бавно се усмихна и зачака.

Джулиан усети, че всички в помещението затаиха дъх. Знаеше, че Майлс се навърта някъде наоколо, а с крайчеца на окото си забеляза, че Даргейт захлупва картите и предпазливо се надига.

— Добър вечер, Рейвънуд — каза любезно Уейкот, когато Джулиан спря пред него. — Хареса ли ви операта тази вечер? Видях и прекрасната ви съпруга там, макар че не бе лесно да я открия сред тълпата. И, естествено, погледнах за смарагдите на Рейвънуд.

— Жена ми не е суетна — промърмори Джулиан. — А аз също смятам, че изглежда най-добре, когато се облича семпло, в класически стил.

— Така ли смятате наистина? А тя съгласява ли се с вас? Жените обичат бижутата си. Вие би трябвало да го знаете по-добре от всички.

Джулиан понижи глас, но думите му прозвучаха остро.

— Когато става дума за важни неща, жена ми се съобразява с моите желания. Тя се доверява на преценката ми не само по отношение на външността си, а и на познатите си.

— За разлика от първата ви жена, а? — Очите на Уейкот проблеснаха злобно. — Откъде сте толкова сигурен, че новата лейди

Рейвънуд ще ви позволи да ѝ заповядвате? Тя изглежда доста интелигентна млада жена, макар и малко наивна. Допускам, че много скоро ще започне да разчита на собствената си преценка както за тоалетите, така и за познатите си. И тогава вашата позиция няма да се различава много от тази в първия ви брак, нали?

— Ако някой ден забележа, че вкусовете на Софи се определят от някой друг, а не от мен, ще съм принуден да взема мерки, за да се справя със ситуацията.

— И кое ви кара да вярвате, че ще се справите с такава една ситуация? — ухили се мазно Уейкот. — В миналото нямахте този късмет.

— Този път има една съществена разлика — каза спокойно Джулиан.

— И коя е тя?

— Този път зная много добре откъде може да се появи заплаха за жена ми. И няма да се поколебая да я премахна.

В очите на Уейкот се появи студен блясък.

— Трябва ли да го приема като предупреждение?

— Оставям сам да прецените, колкото и неразумно да изглежда това. — Джулиан се поклони подигравателно.

Уейкот сви юмруци и го изгледа вбесен.

— По дяволите, Рейвънуд — изсъска той. — Ако смятате, че имате причина да ме предизвикате, не се бавете.

— Но засега нямам причина, нали? — запита тихо Джулиан.

— Между нас винаги ще стои историята с Елизабет — хвърли му ръкавицата Уейкот. Пръстите му нервно се свиваха и отпускаха.

— Аз не притежавам чак толкова свиреп кодекс на честта — рече Джулиан. — Никога не бих си направил труда да стана в ранни зори, за да убия човек заради Елизабет. Тя не го заслужаваше.

Страните на Уейкот се покриха с червени петна от гняв и безсилие.

— Сега имате нова съпруга. Ще позволите ли пак да ви слагат рога, Рейвънуд?

— Не — каза Джулиан съвсем тихо. — За разлика от Елизабет, Софи е жена, заради която бих могъл да убия човек и ако се наложи, няма да се поколебая да го сторя.

— Ти, копеле! Ти беше този, който не заслужаваше Елизабет. И не се опитвай да ме заплашваш. Всички знаем, че никога няма да се биеш с мен или с някой друг заради жена. Сам го каза, не помниш ли? — Уейкот заплашително пристъпи напред.

— Така ли? — Остро предчувствие прониза Джулиан. Но преди някой от двамата да каже още нещо, Даргейт и Търгуд изникнаха до Джулиан.

— А, ето те, Рейвънуд — заговори успокоително Даргейт. — Търгуд и аз тъкмо те търсехме. Трябва ни още един човек за карето. Ще ни извините ли, Уейкот? — Той се усмихна със своята малко жестока, язвителна усмивка.

Уейкот рязко кимна. Бързо се обърна и напусна стаята. Джулиан наблюдаваше излизането му, обзет от силно разочарование.

— Не ми е ясно защо трябваше да се намесвате — обърна се той към своите приятели. — Рано или късно аз наистина ще трябва да го убия.

ГЛАВА IX

Парфюмираното писмо с елегантния виолетов печат се появи върху подноса за чай на Софи на следващата утрин. Тя седна в леглото, прозявайки се, и погледна любопитно неочакваното послание.

— Кога пристигна това, Мери?

— Слугата каза, че някакво момче го е донесло преди малко повече от половин час, милейди. — Мери се суетеше из стаята, дърпайки завесите и приготвяйки за господарката си кокетен памучен халат, избран от Фани и Софи преди няколко дни.

Софи отпи от чая и разчупи печата. Прегледа небрежно написаното и се намръщи, защото в първия момент не схвана смисъла му. Накрая нямаше никакъв подпис, само някакви инициали. Наложиха се да прочете писмото втори път, за да разбере значението му.

„Уважаема госпожо,

Преди всичко ми позволете да Ви поднеса най-искрените си благопожелания по случай Вашия скорошен брак. Никога не съм имала честта да Ви бъда представена, но съм убедена, че между нас съществува известна близост, дължаща се на факта, че имаме един общ приятел. Убедена съм също, че вие сте чувствителна и тактична жена, защото нашият приятел не е от хората, които биха повторили във втория си брак грешките от първия.

Разчитайки на Вашата дискретност, вярвам, че след като се запознаете със съдържанието на писмото, ще пожелаете да предприемете онези мерки, които ще гарантират възможността подробностите от моята изключително приятна връзка с нашия общ приятел да не станат публично достояние.

Мадам, сега аз съм се заела с трудната задача да осигуря спокойствието на старините си. Не бих желала в

напреднала възраст да ми се наложи да разчитам на нечие милосърдие. Опитвам се да постигна целта си чрез публикуването на моите «Мемоари». Може би сте запозната с първата част? В близко бъдеще ще излязат и някои други.

С написването на тези «Мемоари» аз не желая да унижавам или притеснявам никого, а чисто и просто да си осигуря достатъчно средства за едно неясно бъдеще. Ето защо предлагам на засегнатите възможност да предотвратят появата на техните имена в текста, като по този начин си спестят неприятните клюки. Така и аз ще събера необходимите ми средства, без да се налага да разкривам интимни подробности за минали връзки. Както сама можете да се убедите, предложението, което Ви правя, е изгодно и за двете страни.

И тъй, мадам, на въпроса: Ако до утре, пет часа следобед, ми изпратите сумата от двеста лири, може да сте сигурна, че известен брой очарователни писма, изпратени ми някога от съпруга Ви, няма да се появят в моите «Мемоари».

За Вас тази сума е просто милостиня, по-малка от цената на една нова рокля. За мен тя означава още една тухла в уютната, обвита в рози, къщичка в Бат, където смятам скоро да се оттегля. С нетърпение очаквам отговора Ви!

Искрено ваша:

Ш. Ф.

Софи препрочете трети път писмото, стиснала го с разтреперани ръце. Гневът, надигнал се в нея, заплашваше да я задуши. Влудяваше я не толкова самият факт, че някога Джулиан е имал връзка с Шарлот Федърстоун. И дори не и заплахата, че подробностите от тази връзка можеха да станат достояние на всички, колкото и унижително да бе това.

Онова, което я накара да обезумее от ярост, бе фактът, че някога Джулиан си бе направил труда да пише любовни писма на една

професионална куртизанка, а сега не би си помръднал и пръста поне за един любовен стих на новата си съпруга.

— Мери, прибери халата и ми пригответи зеления костюм за езда.

Камериерката я погледна изненадано.

— Решихте да поездите ли тази сутрин, госпожо?

— Да, точно така.

— Ще се присъедини ли и лорд Рейвънуд към вас? — запита по навик Мери.

— Едва ли. — Софи отметна завивките и скочи от леглото, все още с писмото на Шарлот Федърстоун в ръка. — Ан Силвърторн и Джейн Морланд яздят в парка почти всяка сутрин. Днес ще се отида с тях.

Мери кимна.

— Ще кажа да ви пригответ коня и един лакей да ви придружи.

— Моля те да го сториш, Мери.

Малко по-късно облеченият в ливрея лакей помогна на Софи да се качи на дорестата кобила, а после и той самият яхна понито си. Тя препусна нетърпеливо към парка, оставяйки лакея да се оправя както може.

Не беше трудно да открие Ан и Джейн, които се движеха в тръс по една от главните алеи. Лакеите им ги следваха на дискретно разстояние, говорейки тихо помежду си.

Червените кичури на Ан проблеснаха на утринната светлина и тя радушно се усмихна, когато я забеляза.

— Софи, толкова се радвам, че реши да се присъединиш към нас тази сутрин. Ние току-що дойдохме. Денят е чудесен нали?

— За някои хора може би — каза мрачно Софи. — Но не и за други. Трябва да говоря с вас.

Неизменно сериозното изражение на Джейн буквално потъмня от загриженост.

— Случило ли се е нещо, Софи?

— Да. Просто не знам как да ви обясня. Това е отвъд всичко, което някога съм допускала. Никога не съм била унижавана така. Ето. Прочетете това. — Софи подаде писмото на Шарлот на Джейн и трите жени забавиха конете си, които тръгнаха успоредно по пътеката.

— О, небеса! — Джейн бе напълно шокирана. Без нито дума тя подаде листа на Ан.

Ан бързо прегледа съдържанието му, после вдигна очи, очевидно напълно споделяйки впечатлението на приятелката си.

— Значи, тя смята да напечата писмата, които Рейвънуд ѝ е писал?

Софи кимна с гневно присвити устни.

— Така изглежда. Ако не платя двестата лири, разбира се.

— Това е нечувано — възкликна Ан.

— Но можеше да се очаква — каза Джейн малко по-прозаично. — Федърстоун не се поколеба да назове някои членове на доброто общество в първата част. Споменаваше дори един от херцозите на кралството, помните ли? След като Рейвънуд някога е имал връзка с нея, логично е да се предположи, че рано или късно и неговият ред ще дойде.

— *Как е посмял?* — прошепна като че ли на себе си Софи.

Джейн я погледна съчувствено.

— Софи, скъпа, не вярвам да си чак толкова наивна. Повечето светски мъже си имат любовници. Но тя поне не твърди, че Рейвънуд и сега е сред почитателите ѝ. Бъди благодарна и на това.

— *Благодарна!* — Софи едва можеше да говори.

— Но нали заедно четохме първата част на «Мемоарите»? И ти много добре чу всички онези известни имена, с които Федърстоун е имала връзка по едно или друго време. И повечето от тях са били женени, когато са имали работа с нея.

— Толкова много мъже водят двойствен живот — поклати огорчено глава Софи. — И имат нахалството да поучават жените си как да пазят честта си и да се държат прилично. Чудовищно е.

— И толкова нечестно — добави мрачно Ан. — Още един случай, който потвърждава убеждението ми, че бракът няма какво да предложи на една интелигентна жена.

— Но защо му е трябвало да пише любовни писма на Федърстоун? — запита измъчено Софи.

— След като е изразявал чувствата си в писмена форма, цялата история трябва да се е случила много отдавна. Само един твърде млад човек би направил подобна грешка — забеляза Джейн.

«А, да — помисли си Софи. — Един млад мъж.» Един млад мъж, който все още е бил способен да изпитва силни, романтични чувства. Но изглежда всякакви подобни сантименти отдавна бяха прегорели у

Джулиан. Чувствата, за които тя копнееше да чуе от него, още преди години бяха пропилены по жени като Шарлот Федърстоун и Елизабет. И като че ли нищо не бе останало за Софи. Абсолютно нищо.

В този миг тя мразеше Елизабет и Шарлот с цялата си душа.

— Чудя се защо Федърстоун не е изпратила бележката си на Рейвънуд — замисли се Ан.

Джейн се усмихна накриво.

— Вероятно защото много добре знае, че Рейвънуд ще я прати по дяволите. Съпругът на Софи няма вид на човек, който би се поддал на изнудване, не мислите ли?

— Не го познавам достатъчно добре — призна Ан. — Но едва ли ще си направи труда да изпраща двеста лири на тази Федърстоун. Дори не и за да спести на Софи унижението от публикуването на тези ужасни писма.

— И тъй — заключи Джейн, — след като Федърстоун знае, че няма особени шансове да получи парите от Рейвънуд е решила да се опита да изнуди Софи.

— Няма да позволя на тази жена да ме изнудва! — Думите ѝ прозвучаха като клетва и тя така стегна юздите, че кобилата подскочи сепнато.

— Но какво друго можеш да направиш? — попита тихо Ан. — Едва ли ще позволиш писмата да бъдат отпечатани. Помисли само за приказките, които ще тръгнат.

— Няма да е чак толкова страшно — опита се да ги успокои Джейн. — Всички ще знаят, че това се е случило много преди Рейвънуд да се ожени за Софи.

— Давността на аферата едва ли ще е от значение — рече мрачно Софи. — Ще има приказки и всички го знаем много добре. И това, което хората ще коментират, няма да бъдат дрънканиците на Федърстоун, а писмата, написани от самия Джулиан. Всички ще обсъждат тези проклети любовни бележчици. Ще ги цитират по баловете и в операта, без съмнение. Целият град ще се чуди дали е писал и на мен подобни писма и дали при това не е плагиатствал сам себе си. Няма да го понеса, казвам ви.

— Софи е права — съгласи се Ан. — И тя е още по-уязвима, защото е омъжена съвсем отскоро. Хората все още не са я опознали. А това ще направи клюките още по-противни.

Нямаше как да отрекат тази проста истина. И трите жени замълчаха, докато конете им крачеха по алеята. Мозъкът на Софи бушуваше. Трудно ѝ бе да разсъждава разумно. Всеки път, когато се опиташе да подреди мислите си, се сещаше за любовните писма, които Джулиан бе писал на някаква друга жена.

— Вие знаете, разбира се, какво би станало в обратния случай — каза тя изведнъж.

Джейн се намръщи, а Ан погледна Софи, обзета от внезапно предчувствие.

— Не се измъчвай, мила — опита се да я успокои Джейн. — Покажи писмото на Рейвънуд и го остави да се оправя.

— Но ти сама каза, че той ще се справи с нея, като я прати по дяволите. И писмата все пак ще бъдат отпечатани.

— А това е най-лошото — потвърди Ан. — Не виждам никакво решение.

Софи се поколеба за момент, а после каза тихо:

— Мислим така, защото сме жени и сме свикнали да бъдем безсилни. Но има решение, ако погледнем на въпроса по начина, както би го видял един мъж.

Джейн я погледна тревожно.

— За какво говориш, Софи?

— Това — обяви Софи с някаква неочаквана решителност — е несъмнено въпрос на чест.

Джейн и Ан се спогледаха, после неспокойно се извърнаха към нея.

— Съгласна съм — изрече бавно Ан. — Но положението си остава същото.

— Ако един мъж получи писмо, с което се опитват да го изнудват заради някаква минала връзка на жена му, той не би се поколебал да извика на дуел изнудвача — каза Софи.

— Да го извика на дуел! — Джейн беше смаяна. — Но, Софи, това съвсем не е същата ситуация!

— Не е ли?

— Не, не е — каза бързо Джейн. — Софи, това засяга теб и една друга жена. Няма как да предприемеш подобна стъпка.

— И защо не? — поиска да узнае Софи. — Дядо ми ме научи да стрелям, а и зная откъде мога да си намеря пистолети за случая.

— Откъде ще вземеш пистолетите? — запита тревожно Джейн.

— Чифт пистолети са окачени на стената в библиотеката на Джулиан.

— Велики Боже! — простена Джейн.

Ан остро си пое дъх, лицето ѝ изразяваше категорична решителност.

— Тя е права, Джейн. Защо да не извика на дуел Шарлот Федърстоун? Със сигурност това е въпрос на чест. Ясно е, че в обратния случай, ако връзката бе на Софи, Рейвънуд с положителност щеше да пролее кръв.

— Ще ми трябват секунданти. — Планът постепенно започна да се оформя в главата на Софи.

— Аз ще бъда едната — заяви предано Ан. — По една случайност знам как се зарежда пистолет. А Джейн ще е другият доброволец, нали?

От устните на Джейн се изтръгна някакво отчаяно проклетие.

— Това е лудост. Няма да го направиш, Софи!

— Защо не?

— Ами, защото първо ще трябва да накараш Федърстоун да се съгласи на дуел. А това е твърде малко вероятно.

— Не съм чак толкова сигурна, че ще откаже. Тя е необикновена жена, истинска авантюристка. Вече всички се убедихме. И не би стигнала до сегашното си положение, ако бе и страхлива.

— Но защо ще рискува живота си на дуел? — запита Джейн.

— Ако е почтена жена, ще го направи.

— Но точно там е работата! Тя не е почтена жена, Софи! — възкликна Джейн. — Тя е жена от демимонда, куртизанка, професионална проститутка!

— Това не значи, че няма чест — каза Софи. — Нещо в «Мемоарите» ѝ ме навежда на мисълта, че тя има свой собствен кодекс и държи на него.

— Почтените хора не се занимават с изнудване — изтъкна Джейн.

— Вероятно. — Софи замълча за момент. — Но може и да го правят при определени обстоятелства. Федърстоун без съмнение смята, че мъжете, които някога са я използвали, ѝ дължат пенсия на старини. И тя просто се опитва да си я събере.

— Ако се вярва на приказките, тя държи на думата си да не споменава имената на онези, които са ѝ платили — продължи услужливо Ан. — А това също предполага известна почтеност.

— Само не се опитвайте да я оправдавате! — Джейн изглеждаше смаяна.

— Не ме интересува какво мисли тя за другите, но аз няма да позволя любовните писма на Джулиан да бъдат отпечатани.

— Тогава ѝ изпрати двеста лири — настоя Джейн. — Ако тя е чак толкова почтена, няма да ги отпечата.

— Това няма да е правилно.

— Да плащаш на изнудвач е проява на страх и самоунижение — рече Софи. — Както виждате, нямам никакъв друг избор, освен да я извикам на дуел. Точно както би постъпил един мъж при подобни обстоятелства.

— Всемиловичиви боже — прошепна безпомощно Джейн. — Вашата логика ми е напълно непонятна. Дори не си представям, че подобно нещо може да се случи.

— Ще ми помогнете ли и двете? — запита Софи приятелките си.

— Разчитай на мен — каза Ан. — И на Джейн също. На нея просто ѝ трябва време, за да свикне със ситуацията.

— Велики боже! — възкликна отново Джейн.

— Отлично. Първото нещо, което трябва да предприемем, е да разберем дали Федърстоун ще се съгласи да се срещне с мен на полето на честта. Ще ѝ пиша още днес.

— Като твой секундант аз ще се погрижа писмото да бъде предадено.

Джейн я погледна ужасена.

— Да не си полудяла? Ти не може току-така да посетиш жена като Федърстоун. Ще те видят. И за теб това ще означава пълен провал в обществото. Ще бъдеш принудена да се върнеш в имението на втория си баща в провинцията. Това ли искаш?

Ан пребледня и за миг в очите ѝ трепна страх.

— Не, със сигурност не искам това.

Софи се разтревожи от опасността, на която излагаше приятелката си, и се намръщи угрижено.

— Ан, не желая да поемаш никакви рискове заради мен.

Ан тръсна глава, бузите ѝ възвърнаха нормалния си цвят, и очите ѝ проблеснаха.

— Всичко е наред. Знам как да уредим тази работа. Ще изпратя едно момче да вземе твоята бележка до Федърстоун и да ми я донесе. После ще се промъкна преоблечена у Федърстоун и ще чакам за отговор. Не се тревожи, никой няма да ме разпознае. Ако се маскирам добре, изглеждам точно като млад мъж. Правила съм го и преди и беше много забавно.

— Да — рече замислено Софи. — Това ще свърши работа.

Джейн тревожно местеше поглед от Ан към Софи и обратно.

— Това е лудост.

— Това е единственият достоен изход — рече мрачно Софи. — Да се надяваме, че Федърстоун ще приеме предизвикателството.

— Аз лично ще се моля да откаже — изохка Джейн.

Когато половин час по-късно Софи се прибра от езда, ѝ казаха, че Джулиан желае да я види в библиотеката. Първият ѝ импулс бе да помоли да му предадат, че не се чувства добре. Не бе сигурна, че се е овладяла достатъчно, за да се срещне със съпруга си. А и писмото-предизвикателство към Шарлот Федърстоун чакаше да бъде написано.

Но да избегне срещата с Джулиан щеше да е проява на страх, а този ден, повече от всякога, Софи бе решила да не бъде страхлива. Трябваше да се мобилизира за онова, което предстоеше.

— Благодаря, Гупи — каза тя на иконома. — Веднага ще отида при него. — Завъртя се на токовете си и смело тръгна към библиотеката.

Джулиан вдигна глава от счетоводната книга, когато тя влетя в стаята. Учтиво се надигна от мястото си.

— Добро утро, Софи. Както виждам, ходила си да яздиш.

— Да, милорд. Утринта беше чудесна. — Очите ѝ неволно се заковаха на двата пистолета за дуел, закачени точно над главата му. Това бяха смъртоносни, едрокалибрени оръжия с дълги цеви, дело на Ментон, един от най-прочутите оръжейници в Лондон.

Джулиан ѝ се усмихна с лек упрек.

— Ако ми бе съобщила, че имаш желание да яздиш днес, щях да съм щастлив да ти правя компания.

— Яздих с приятели.

— Разбирам. — Веждите му се надигнаха по характерния начин, който издаваше известно раздражение. — Това трябва ли да означава, че не ме считаш за приятел?

Софи мислено се запита дали някога човек би рискувал живота си просто заради един приятел.

— Не, милорд. Вие не сте ми приятел. Вие сте мой съпруг.

Изражението му се втвърди.

— Бих искал да бъда и двете, Софи.

— Наистина ли, милорд?

Той седна и бавно затвори книгата.

— Като че ли не го смяташ за възможно.

— А възможно ли е наистина?

— Мисля, че да, ако и двамата се опитаме. Следващия път, когато решиш да пояздиш, Софи, трябва да ми разрешиш да те придружа.

— Благодаря, милорд. Ще го имам предвид. Но не бих искала да ви откъсвам от работата ви.

— Ще ми бъде приятно. — Той се усмихна предразполагащо. — Винаги можем да оползотворим времето си с дискусии по селскостопанските методи.

— Боя се, че вече изчерпихме темата за овцевъдството, милорд. А сега ви моля да ме извините, защото трябва да тръгна.

Неспособна да издържи нито миг повече този директен сблъсък, Софи се завъртя и избяга от стаята. Прибирайки полите на дрехата, тя хукна нагоре по стълбите към усамотението на спалнята си.

Неспокойно закрачи из нея, съчинявайки писмото до Шарлот Федърстоун, когато Мери почука на вратата.

— Влез — махна тя с ръка и камериерката ѝ се появи с нейната малка зелена шапчица за езда. — О, Боже, да не съм я загубила в хола, Мери?

— Лорд Рейвънуд казал на слугата, че сте я изгубила преди няколко минути в библиотеката, мадам. Изпраца ви я, за да не се чудите къде е.

— Ясно. Благодаря. А сега, Мери, бих искала да остана сама. Смятам да се заема с кореспонденцията си.

— Разбира се, госпожо. Ще се погрижа никой да не ви безпокои.

— Благодаря. — Софи се отпусна до писалищната маса, за да напише писмото.

Наложи се да направи няколко опита, но най-сетне остана доволна от резултата.

«Уважаема госпожице Ш. Ф.,

Получих Вашата скандална бележка във връзка с нашия общ приятел тази сутрин. Заплашвате ме, че ще публикувате някои интимни писма, ако аз не се поддам на изнудване. Но аз няма да направя подобно нещо.

Ще си позволя да Ви съобщя, че Вие ми нанесохте тежка обида, за която изисквам удовлетворение. Предлагам да уредим този въпрос утре заран. Вие ще изберете оръжието, разбира се, но аз предлагам пистолети, тъй като лесно мога да си ги осигуря.

Ако сте загрижена за честта си поне толкова, колкото и за пенсията си на старини, ще ми изпратите веднага Вашия положителен отговор.

Искрено ваша:

С.»

Софи грижливо сгъна бележката и я запечата. Сълзи пареха очите ѝ. По никакъв начин не можеше да прогони от съзнанието си мисълта за любовните писма на Джулиан до една куртизанка. *Любовни писма!* Софи знаеше, че би продала душата си за подобен знак на привързаност от Рейвънуд. И той имаше нахалството да претендира за приятелството ѝ, както и за съпружеските си права над нея!

По жестока ирония на съдбата утре призори Софи щеше да рискува живота си за един мъж, който не я обичаше и вероятно не можеше да я обича.

Отговорът на Шарлот Федърстоун пристигна късно следобед и бе донесен от някакъв мърляв червенокос хлапак направо в кухнята. Бележката бе кратка и делова. Софи затаи дъх, когато седна, за да я прочете.

«Мадам,
Утре призори е напълно приемливо, както и
пистолетите. Предлагам Лейтън фийлд, тъй като мястото се
намира недалеч от града и вероятно е пусто по това време.
До утре заран, оставам с уважение:

Ваша Ш. Ф.»

Вечерта, когато се готвеше да си легне, чувствата на Софи бяха в пълен хаос. Знаеше, че продължителното ѝ мълчание по време на вечерята раздразни Джулиан, но изобщо не бе в състояние да води някакъв обикновен разговор. Когато той се оттегли в библиотеката, тя се извини и се прибра в стаята си.

По-късно, в усамотението на спалнята си, тя за стотен път прочете ужасяващата кратичка бележка на Федърстоун, чудейки се как събра смелост за подобно нещо. Но вече бе късно за отстъпление. Утре животът ѝ щеше да бъде в ръцете на съдбата.

Софи извърши обичайните си приготовления за лягане, но знаеше, че няма да заспи тази нощ. След като Мери ѝ пожела «лека нощ», тя застана до прозореца и втренчено се загледа навън, питайки се дали само след няколко часа на Джулиан няма да му се наложи да подготви погребението ѝ.

«А може би само ще бъда ранена» — каза си тя, докато въображението ѝ отчаяно рисуваше кървави сцени. Може би смъртта ѝ щеше да бъде дълга и мъчителна, резултат на инфекция, причинена от огнестрелни рани.

А може би Шарлот Федърстоун щеше да бъде тази, която ще умре.

При мисълта за убийството на друго човешко същество на Софи съвсем ѝ премаля. Тя преглътна мъчително, питайки се дали нервите ѝ ще издържат, докато удовлетвори изискванията на честта. Не смееше и да вземе нещо успокоително, за да не повлияе на реакциите ѝ сутринта.

Опита се да се успокои, казвайки си, че с малко повече късмет и тя, и Шарлот щяха да се отърват с по едно леко нараняване. Или пък и двете нямаше да улучат и никоя дори нямаше да бъде ранена. Това би било най-добрият финал на историята.

Но малко по-късно отново я обзеха мрачни мисли. Малко вероятно бе нещата да минат чак толкова гладко. Напоследък съдбата съвсем не се бе оказала благосклонна към нея.

Побиха я хладни тръпки. «Как понасят мъжете това ужасно очакване на опасността и смъртта?» — питаше се тя, продължавайки да крачи из стаята. Те се сблъскваха с него не само в навечерието на дуел, но и на бойното поле, и в морето. Софи изтръпна.

Запита се дали Джулиан е преживял някога това кошмарно очакване и си спомни историята за дуела, на който той се бе бил за честта на Елизабет. Сигурно е имал и моменти, подобни на тези, в дългите часове преди битката. А може би като мъж той не бе чак дотам склонен да се поддава на лоши предчувствия. Или се бе научил да ги контролира.

За първи път на Софи ѝ се стори, че този мъжки кодекс на честта е прекалено суров, безпощаден и претенциозен. Но спазването му поне гарантираше на мъжете респект от страна на себеподобните им. И ако не друго, след като всичко свършеше, Джулиан поне малко щеше да я уважава.

Но дали наистина? Дали един мъж бе способен да уважава жената, опитала се да спазва неговия мъжки кодекс на честта, или самата идея би му се сторила смешна?

С тази мисъл Софи се отдалечи от прозореца. Очите ѝ се спряха на малкото ковчеже за бижута на тоалетката и тя си спомни черния пръстен.

Тръпка на съжаление я прониза. Ако утре я убиеха, нямаше вече кой да отмъсти за Амелия. «И кое е по-важно? — запита се тя. — Да отмъстя за Амелия или да не позволя любовните писма на Джулиан да бъдат отпечатани?»

Не, тя наистина нямаше никакъв избор. От доста време вече знаеше, че чувствата ѝ към Джулиан бяха много по-силни от някогашното ѝ желание да открие прелъстителя на сестра си.

Но нима любовта към Джулиан я караше да бъде непочтена към паметта на сестра си?

Изведнъж всичко стана така ужасно сложно. За момента чудовищността на ситуацията заплашваше да я задуши. Софи имаше желание да избяга и да се скрие някъде, докато в света се възцари

някакъв нормален порядък. Дотолкова бе погълната от мислите си, че изобщо не забеляза кога междинната врата зад нея се отвори.

— Софи?

— Джулиан! — Тя сепнато се извърна. — Не ви очаквах милорд.

— Ти твърде рядко ме очакваш. — Той бавно прекрачи в стаята, наблюдавайки я напрегнато. — Нещо не е наред ли, скъпа? Изглеждаше ми доста разстроена по време на вечерята.

— Аз... аз не се чувствах добре.

— Главоболие? — информира се той сухо.

— Не, главата не ме боли, благодаря. — Тя говореше съвсем механично и изведнъж си даде сметка, че го каза прекалено бързо. А трябваше да се хване за първото подхвърлено ѝ извинение. Намръщи се, неспособна да измисли някакъв убедителен отговор. Може би стомахът...

Джулиан се усмихна.

— Не се опитвай да измисляш подходящи болести за толкова кратко време. И двамата знаем, че не ги умееш много тези неща. — Той застана точно пред нея. — Защо не ми кажеш истината? Сърдиш ми се, нали?

Софи вдигна очи и в тях се отрази целият калейдоскоп от емоции, които изпитваше тази вечер към него. Гняв, любов, негодувание, страст и над всичко — сковаващ страх, че никога вече няма да го види, няма да лежи в ръцете му и да изпита отново онази крехка близост, появила се предишната нощ помежду им.

— Да, Джулиан, сърдя ти се.

Той кимна, сякаш всичко му беше ясно.

— Заради онази глупава сцена в операта, нали? Не ти хареса, че ти забраних да четеш «Мемоарите».

Софи сви рамене, играейки си с капака на ковчежето за бижута.

— Бяхме се разбрали по отношение на четивата ми, милорд.

Джулиан спря поглед на малкото ковчеже, после го премести на извърнатото ѝ лице.

— Изглежда успях да те разочаровам като съпруг не само в леглото, но и извън него.

Тя сепнато вдигна глава, очите ѝ се разшириха.

— О, не, милорд, никога не съм мислила, че сте ме разочаровал в леглото. Искам да кажа, случилото се онази нощ бе напълно поносимо,

дори приятно в някои отношения. Не бива да си мислите нещо друго.

Джулиан обгърна брадичката ѝ с пръсти и задържа погледа ѝ.

— Ще ми се да ме считаш за малко повече от поносим в леглото, Софи.

Тя внезапно осъзна, че той иска отново да я люби. Затова бе дошъл. Сърцето ѝ подскочи. Още веднъж щеше да го усети до себе си, да изпита зашеметяващото чувство на тази прекрасна близост.

— О, Джулиан! — Софи заглуши един стон и се хвърли в обятията му. — Толкова бих искала да останеш поне малко при мен тази нощ.

Ръцете му мигновено я поеха, но в гласа му все още се усещаше изненада и смях, когато промълви в косите ѝ:

— Ако винаги, когато си ми сърдита, ме приемаш по този начин, ще се старая да те ядосвам по-често.

— Не ме дразни тази нощ, Джулиан. Само ме прегърни както миналия път — прошепна тя, притисната до гърдите му.

— Желанията ти са закон за мен, скъпа. — Той нежно свали халата от раменете ѝ, обсипвайки шията ѝ с целувки. — Този път ще се опитам да не те разочаровам.

Софи притвори очи, докато той бавно я събличаше. Искаше да се наслади на всеки миг от тази нощ, която за тях можеше да се окаже последна. Искаше да изпита всичко докрай, макар и миналия път самият акт да не ѝ бе доставил голямо удоволствие. Онова, от което имаше нужда, бе невероятното чувство на близост, което го съпровождаше. Тази близост може би щеше да е последното, което ще получи от Джулиан.

— Софи, толкова си прекрасна, толкова нежна — шепнеше той, докато дрехите падаха една след друга в краката ѝ. Очите му жадно поглъщаха голото ѝ тяло, ръцете му ги следваха.

Софи потръпна и политна към него, когато дланите му обгърнаха гърдите ѝ. Пръстите му замилваха зърната им, предизвиквайки незабавна реакция. Когато нежните розови връхчета се втвърдиха, Джулиан въздъхна с дълбоко удовлетворение.

Ръцете му проследиха извивката на бедрата и залюляха ханша ѝ.

Софи се вкопчи в раменете му, изцяло погълната от невероятното усещане за сила, което се излъчваше от тялото му.

— Докосни ме, миличка — гласът на Джулиан бе станал съвсем дрезгав. — Мушни ръцете си под халата и ме докосни.

Тя не можа да устои. Дланите ѝ се плъзнаха под копринения плат и се спряха върху гърдите му.

— Толкова си силен — прошепна тя смаяно.

— Ти ме караш да се чувствам такъв — рече Джулиан очарован. — И ти притежаваш властта да ме направиш съвсем слаб. — Обгърна талията ѝ и я вдигна, тъй че не трябваше да гледа надолу към него.

Ръцете ѝ се опряха на раменете му и ѝ се стори, че се изгубва напълно в смарагдовия блясък на очите му.

Халатът му се разтвори и той бавно я пусна по дължина на тялото си, докато най-сетне тя стъпи на пода. Интимното докосване предизвика вълнуваща тръпка по цялото ѝ тяло и я накара да се притисне към него. Притвори очи отново и усети, че той я вдигна на ръце.

Отнесе я до леглото и я отпусна върху него. Само след миг бедрата им се преплетоха. Джулиан я замилва нежно, пръстите му изследваха с безкрайно внимание всяка извивка и всяка вдлъбнатинка по тялото ѝ.

Той ѝ говореше непрекъснато — настойчиви, умолителни, чувствени думи, които я потопиха в някаква огнена омая. Софи се вкопчваше във всяко обещание, във всяка нежна команда, във всяко вълнуващо описание на всичко онова, което Джулиан искаше да прави с нея.

— Ще затрепериш в ръцете ми, скъпа. Ще те накарам да ме искаш толкова много, че просто ще ме молиш да те взема. Ще ми кажеш кога ти е най-хубаво и само така и моето удоволствие ще бъде пълно. Искам да те направя щастлива тази нощ, Софи.

Устните му жадно погълнаха нейните. Тя трепетно реагира, изпълнена с копнеж да приеме колкото се може повече от огъня и страстта му. «Дали някога отново ще имам такава възможност?» — мислеше си тя отчаяно. Или щеше да лежи мъртва и студена на Лейтън фийлд при изгрев-слънце. Езикът ѝ посрещна неговия, приемайки мъжкото предизвикателство. Тази нощ за нея Джулиан означаваше живота и тя инстинктивно се вкопчи в него.

Когато най-сетне ръката му се плъзна между бедрата ѝ, тя тихо извика и се притисна към пръстите му.

Удоволствието от реакцията ѝ го прониза, но този път той очевидно се владееше напълно.

— Полека, мъничката ми. Остави се на мен. Точно така исках да бъде, напълно да се отвориш за мен. Сладка, влажна и нетърпелива. Довери ми се, скъпа. Този път ще бъде много хубаво.

Думите му я обгръщаха отвсякъде, понасяйки я на вълната на някакво невероятно желание, което не познаваше граници. Джулиан продължаваше да я гали, водейки я към нещо велико и непознато, което запълни изцяло чувствения ѝ хоризонт.

Когато езикът му докосна връхчетата на гърдите ѝ, на Софи ѝ се стори, че ще се пръсне на хиляди частици. Тя притисна главата му.

— Джулиан, почакай, моля те. Не бива... — Пръстите ѝ се заровиха в тъмната му коса и тя отново извика. Джулиан залюля ханша ѝ в големите си ръце и не ѝ позволи да го отмести.

— Джулиан, не, не искам... О, да, моля те... да! — Разтърси я дълбока конвулсия, последвана от изумително чувство на лекота и блаженство. В този миг тя забрави всичко — предстоящия дуел, страховете си и колко странно бе, че се любят по този начин — всичко, с изключение на мъжа, който я докосваше толкова интимно.

— Да, мила — промълви с тъмно задоволство Джулиан и бързо я покри с тялото си. Ръцете му потънаха в косите ѝ, езикът му разтвори устните ѝ.

Все още я разтърсваха тръпките на нейното собствено освобождаване, когато той потъна дълбоко в нея и сам достигна до върха.

Невярващо, тялото ѝ още веднъж нежно се обви около него и тя възторжено промълви думите, които толкова дълго бе таила в сърцето си.

— Обичам те, Джулиан. Обичам те.

ГЛАВА X

Джулиан се отпусна тежко върху стройното нежно тяло на съпругата си, щастлив, както не се бе усещал от години. Знаеше, че скоро ще трябва да стане, дори и само за да изгаси свещите. Но единственото, което искаше в момента, бе да лежи неподвижно, погълнат от несравнимата наслада, проникнала цялото му тяло.

Въздухът все още бе наситен с ухание на любов и чувственост, изпълващ го с първично задоволство, както и ехото от думите на Софи — *Обичам те, Джулиан*.

«Тя едва ли съзнаваше напълно какво говори» — напомни си той. Като жена едва сега откриваше своята чувственост и естествено бе благодарна на мъжа, накарал я да познае удоволствието на сексуалното освобождаване. Едва ли можеше да разчита напълно на думи, произнесени при такива обстоятелства, но част от него действително триумфираше.

Още първия път, когато я целуна, усети, че тя откликва на ласките му, но дори и не можеше да мечтае, че реакцията ѝ ще го развълнува толкова дълбоко. Чувствуваше се като всемогъщ завоевател, който току-що е пожънал плодовете на победата си. Но не по-малко силно бе и желанието да защити своето скъпоценно завоевание. Софи най-сетне му се бе отдала напълно и той бе длъжен да се грижи за нея.

В мига, когато тази мисъл стигна до съзнанието му, Софи се раздвижи под него и с усилие надигна клепките си. Джулиан прехвърли тежестта върху лактите си и се гмурна в замаяния ѝ възхитен поглед.

— Джулиан?

Той притисна устни към нейните, опитвайки се да я успокои без думи.

— Точно така трябва да бъде между един мъж и една жена. И винаги ще бъде така отгук нататък. Хубаво ли ти беше, мъничката ми?

Тя се усмихна тъжно и обви ръце около врата му.

— Знаеш много добре, че да.

— Зная, но искам и ти да ми го кажеш.

— Ти ми достави голямо удоволствие — прошепна тя. Радостта изведнъж угасна в очите ѝ. — Бе съвсем различно от всичко, което съм знаела досега.

Той целуна връхчето на носа ѝ, бузата и ъгълчето на устните.

— Тогава най-сетне всичко между нас е наред. Ти също ми достави огромно удоволствие.

— Истината ли казваш? — Тя съсредоточено изучаваше лицето му.

— Истина е. — «Нищо в живота ми не е било по-вярно и по-сигурно» — помисли си той.

— Радвам се. Опитай се да го запомниш и занапред, независимо какво може да се случи, нали, Джулиан?

Неочакваната тревога в думите ѝ предизвика у него някакво смътно безпокойство. Но той съзнателно го потисна и се усмихна.

— Твърде малко вероятно е да го забравя.

— Бих искала да ти вярвам. — Тя също се усмихна, макар и тъжно.

Джулиан леко се намръщи, тъй като не разбираше откъде идва тази ѝ потиснатост. Имаше нещо различно у нея тази нощ. Никога не я бе виждал такава и това го разтревожи.

— Какво те безпокои, Софи? Да не се боиш, че следващият път, когато направиш нещо, което да ме ядоса, аз веднага ще забравя колко хубаво ни е било в леглото? Или не ти харесва, че мога да те накарам да ме искаш, дори и когато си ми сърдита?

— Не знам — рече тя бавно. — Тази история с прелъстяването е доста странна, нали?

Фактът, че тя гледа на случилото се помежду им просто като на прелъстяване, го смути. За първи път си даде сметка, че не му е приятно Софи да използва тази дума за онова, което той правеше с нея в леглото. Случилото се с по-малката ѝ сестра е било прелъстяване. Той не искаше Софи също да поставя себе си в тази категория.

— Не мисли за това като за прелъстяване — настоя той меко. — Ние просто се любихме, ти и аз.

— Така ли? — Очите ѝ изведнъж проблеснаха силно. — Обичаш ли ме, Джулиан?

Надигащата се у него тревога изведнъж се превърна в гняв, когато усети накъде бие тя. Какъв глупак беше. Жените наистина са невероятни в тия неща. Нима тя допускаше, че само защото бе откликнала на ласките му и защото му бе казала, че го обича, ще може вече да го върти на малкия си пръст? Джулиан усети познатият капан да се стяга около него и инстинктивно се приготви за съпротива.

Не знаеше какво точно трябва да каже сега, когато лежеше върху нея и умът му биеше тревога. В този момент Софи се усмихна с нейната странна, тъжна усмивка и докосна с пръст устните му.

— Не — каза тя, — няма нужда да казваш нищо. Всичко е наред. Разбирам.

— Какво разбираш? Софи, слушай...

— Мисля, че ще е най-добре повече да не обсъждаме този въпрос. Казах го просто ей така, без да се замисля. — Главата ѝ неспокойно се мяташе върху възглавницата. — Сигурно вече е много късно.

Той простена, но прие с облекчение смяната на темата.

— Да, много е късно. — Неохотно се отдели от нея, ръцете му собственически проследиха всяка извивка на тялото ѝ.

— Джулиан?

— Какво има, Софи?

— Няма ли да се върнеш в стаята си?

Това го сепна.

— Нямах такова намерение — отвърна грубо.

— Бих предпочела да го направиш — рече тя много тихо.

— И защо? — Той раздражено се изправи на лактите си. Смяташе за съвсем естествено да прекара нощта в леглото ѝ.

— Така направи миналия път.

Само защото знаеше, че ако бе останал през цялата онази първа нощ, нямаше да устои и щеше да я люби втори път, и нея щеше да я боли, а той не искаше тя да го смята за разгонен пръч. Просто бе искал да прояви известна деликатност към преживяванията от онази първа нощ.

— Това не означава, че смятам да се връщам в стаята си всеки път, когато се любим.

— О! — На светлината на свещите Софи изглеждаше някак странно объркана. — Бих искала да остана сама тази нощ, Джулиан. Моля те.

— А, струва ми се, че започвам да разбирам. — Той ядосано отхвърли завивките. — Настояваш да останеш сама, защото не ти хареса, че не отговорих на въпроса ти преди малко. Не ти позволих да ме манипулираш чрез безконечни уверения във вечна любов, и ти реши да ме накажеш по своя женски начин.

— Не, Джулиан, не е така.

Той не обърна внимание на молбата в гласа ѝ. Грабна халата си и с едри крачки тръгна към междинната врата. Там се спря и намръщено се извърна.

— И докато лежиш сама в леглото си, наслаждавайки се на твоето усамотение, мисли за удоволствието, което бихме могли да си дарим един на друг. Няма закон, който да забранява на мъжа и жената да го правят повече от веднъж на нощ, скъпа.

Затръшна вратата зад себе си, без дори да се опитва да прикрие гнева и безсилието си. По дяволите тая хлапачка! Как изобщо си позволяваше да му се налага? Откъде идваше увереността ѝ? Та той бе имал работа с далеч по-обиграни жени, за чиито талант да манипулират мъжете Софи никога не би могла да мечтае. Жалките ѝ опити да го владее чрез секс бяха направо смешни. И ако само не беше толкова бесен, той наистина щеше да се разсмее.

По отношение на тези неща Софи бе малко неопитно момиченце въпреки своите двадесет и три години. Но дори и на петдесет нямаше да притежава и половината от опита в манипулирането на мъжете, който бе имала Елизабет, още когато е завършила училище.

Джулиан метна халата върху едно кресло и се хвърли в леглото си. С ръце скръстени под главата той мрачно се взираше в тъмния таван, надявайки се, че Софи вече съжалява за прибързаните си действия. Ако се канеше да го накаже и да го принуди да ѝ се подчини чрез такива елементарни ходове, жестоко грешеше. Той вече притежаваше опита от далеч по-рафинирани и сложни сблъсъци.

Но Софи не беше Елизабет и никога нямаше да бъде. И имаше причина да се страхува от прелъстяване. Подозираше също, че дълбоко в душата си неговата нова жена е романтичка.

Джулиан изпъшка и разтърка очи, когато най-сетне гневът му започна да утихва. Все пак не биваше да я упреква за съмненията, които я изпълваха. Вярно бе, че тя се опита чрез ласките си да изтръгне от него любовни клетви, но също така бе вярно, че имаше сериозна причина да се бои от страст, която не е любов.

При нейния ограничен опит единствената алтернатива на любовта вероятно бе жестокото и безсърдечно прелъстяване, от което бе забременяла сестра ѝ. Софи, естествено, се нуждаеше от известна увереност, че няма да бъде изложена на същата опасност. Искаше да знае, че е обичана, за да не я застигне същата съдба като сестра ѝ.

Но тя бе омъжена жена, която споделяше леглото със своя съпруг, напомни си ядно Джулиан. И нямаше никакви основания да се бои, че ще бъде изоставена като сестра си. Да, той искаше наследник, дявол да го вземе — точно това му бе нужно. Последното нещо, което би направил, бе да я отхвърли, когато тя носи детето му.

Софи имаше защитата на закона и личната клетва на графа на Рейвънуд да я пази и да се грижи за нея. Да се сравнява със сестра си бе проява на типично женско слабоумие и той нямаше да го търпи. Длъжен бе да я накара да разбере, че между съдбата на сестра ѝ и нейната няма нищо общо.

Защото със сигурност нямаше намерение да прекарва повече самотни нощи в леглото.

Джулиан дълго лежа буден, умувайки как точно да внуши тези неща на жена си, и най-сетне задряма. Но сънят му бе неспокоен и няколко часа по-късно притварянето на вратата на Софи към коридора го сепна в просъницата му.

Той се раздвижи, питайки се дали вече е време за ставане. Но когато отвори едното си око и хвърли сърдит поглед към прозореца, видя, че навън все още е тъмно.

Никой не излизаше толкова рано на езда в Лондон, дори Софи. Джулиан се обърна и си каза, че трябва да се опита да заспи. Но някакъв инстинкт му попречи да задреме отново. Зачуди се кой бе отворил вратата на Софи в този безбожен час.

Най-накрая, неспособен да устои на надигналото се любопитство, той стана от леглото и се приближи към междинната врата. Отвори я съвсем тихо.

Минаха няколко секунди докато разбере, че леглото на Софи е празно. В момента, когато тази мисъл достигна до съзнанието му, чу лекият тропот на карета под прозорците. Ослуша се и разбра, че е спряла.

Прониза го внезапен и необясним страх.

Хвърли се към прозореца и разтвори завесите в същия миг, когато познатата слабичка фигура, облечена в мъжки панталони и риза, скочи в затворената карета. Кестенявата коса на Софи бе сплетена на плитки и навита под шапката. В ръката си тя носеше някакво дървено сандъче. Кочияшът — слаб, червенос младеш, облечен в черно — шибна конете и каретата бързо се отдалечи надолу по улицата.

— Дявол да те вземе, Софи! — Пръстите на Джулиан се вкопчиха толкова силно в завесите, че едва не ги смъкнаха от корниза. — И да те отнесе в ада, проклета мръснице!

Обичам те. А ти обичаш ли ме, Джулиан?

Сладка, лъжлива мръсница.

— Ти си моя — скръцна със зъби той. — Ти си моя и по-скоро ще те изпратя в пъкъл, отколкото да позволя да идеш при някой друг.

Пусна пердето и се втурна в стаята си, навличайки една риза и чифт панталони. Грабна ботушите си и изтича в преддверието. На стълбището спря за момент, за да ги обуе, после хукна към задния вход. Трябваше да изведе един кон от конюшните и да се опита да догони каретата, докато все още не бе станало късно.

В последния момент той се извърна и се хвърли към библиотеката. Трябваше му оръжие. Сигурно щеше да се наложи да убие мъжа, отвлякъл Софи. А после щеше да реши какво да прави с невярната си съпруга. Ако тя си мислеше, че ще търпи и с нея онова, което бе търпял с Елизабет, дълбоко се лъжеше.

Пистолетите ги нямаше на стената!

Джулиан едва успя да осъзнае този факт, когато от улицата се чу конски тропот. Той изтича към предната врата и я отвори тъкмо в момента, когато една жена в черно, с плътен воал пред лицето, тъкмо се готвеше да слезе от висок сив жребец. Забеляза, че тя яздеше по мъжки, а не със странично седло.

— О, слава Богу! — Жената видимо се сепна от появата му на вратата. — Боях се, че ще се наложи да събудя цялата прислуга, за да

стигна до вас. Така е много по-добре. Може би все пак ще успеем да предотвратим скандала. Те тръгнаха към Лейтън фийлд.

— Лейтън фийлд? — Това нямаше никакъв смисъл. Там имаше само добитък и дуелисти.

— Побързайте, за Бога! Може да вземете коня ми. Седлото не е дамско, както виждате.

Джулиан не се поколеба. Хвана юздата на сивия кон и скочи на седлото.

— Коя, по дяволите, сте вие? — запита той властно жената с воала. — Неговата съпруга?

— Не, няма как да разберете сега, но скоро и това ще стане. Само побързайте!

— Влезте в къщата — нареди Джулиан, докато сивият кон танцуваше под него. — Почакайте вътре. Ако някой от прислугата ви открие, кажете, че аз съм ви поканил.

Пришпори коня, без да дочака отговора ѝ. Защо, за Бога, Софи и нейният любовник бяха тръгнали към Лейтън фийлд? Но скоро изостави този въпрос, премисляйки кой ли от мъжете в града бе подпечатал съдбата си, отвличайки жена му тази сутрин.

Лейтън фийлд бе студен и влажен в смътната светлина преди зазоряване. Тъмна групичка дървета с натежали от влага клони стояха приведени под притихналото небе. От земята се надигаше мъгла и увисваше гъста и сивкава на височината на коленете. Малката затворена карета на Ан, жълтият кабриолет недалеч от нея и самите коне сякаш плуваха във въздуха.

Когато Софи стъпи на земята, краката ѝ буквално изчезнаха в мъглата. Тя погледна към Ан, която все още се занимаваше с конете. Мъжката ѝ дегизировка бе невероятно сполучлива. Ако не знаеше коя е, Софи със сигурност би взела червеносата фигура с изцапаното лице за някой млад мъж.

— Софи, сигурна ли си, че искаш да доведеш докрай всичко това? — запита неспокойно Ан, като се приближи към нея.

Софи се извърна към кабриолета, спрян няколко ярда по-нататък. Облечената в черно фигура с воал все още не бе слязла от него. Шарлот Федърстоун изглежда беше сама.

— Нямам друг избор, Ан.

— Чудя се къде е Джейн. Тя каза, че след като си решила да се правиш на глупачка, се чувствава задължена да присъства.

— Може би е променила намеренията си.

Ан поклати глава.

— Не е в неин стил.

— Е — рече Софи, изпъвайки рамене, — най-добре ще е да започваме. Скоро ще съмне. Доколкото знам, тези неща винаги стават на зазоряване. — Тя тръгна към обвития в мъгла кабриолет.

При приближаването на Софи самотната фигура се раздвижи. Шарлот Федърстоун, облечена в красив черен костюм за езда, слезе. Въпреки че куртизанката бе с воал, Софи забеляза, че косата ѝ е грижливо фризирана за случая и че Шарлот носи чифт ослепителни перлени обици. Елегантният ѝ вид накара Софи да се почувствува съвсем невзрачна. Очевидно великата Федърстоун знаеше за добрия стил всичко, което бе възможно да се знае. Тя се бе облякла съвършено дори за един дуел на зазоряване.

Ан се приближи, за да спъне конете на кабриолета.

— Знаете ли, мадам — рече Шарлот, като повдигна воала си и хладно се усмихна. — Не вярвам, че някой мъж си заслужава труда да станеш толкова рано.

— Тогава защо го направихте? — отвърна Софи, усетила предизвикателството.

— И аз не знам — призна Шарлот. — Но в никой случай не е заради графа на Рейвънуд, колкото ѝ очарователен да бе някога. Може би защото всичко е съвсем ново за мен.

— Давам си сметка, че при вашата твърде авантюристична кариера малко неща биха ви се сторили нови.

Шарлот погледна твърдо Софи в очите. Гласът ѝ изгуби подигравателната си нотка и стана сериозен.

— Уверявам ви, че това, една графиня да ме сметне за достоен противник, действително е рядко събитие. Дори уникално. Вие естествено знаете, че никоя жена с вашето обществено положение никога не би говорила с мен, камо ли да ми окаже подобна чест.

Софи леко сведе глава, изучавайки съперницата си.

— Можете да ми вярвате, че изпитвам голямо уважение към вас, госпожице Федърстоун. Четох «Мемоарите» ви и мога да си представя

какво ви е струвало да се издигнете до сегашното си положение.

— Наистина ли можете? — промълви Шарлот. — Изглежда имате твърде богато въображение.

Софи се изчерви, смутена за миг от мисълта колко наивна вероятно изглежда в очите на тази обиграна светска жена.

— Простете — извини се тя тихо. — Всъщност едва ли мога да разбера какво сте преживяла. Но ме респектира фактът, че сте си проправила път в живота, и то по ваш собствен избор.

— Разбирам. И защото изпитвате такова безгранично уважение към мен, предложихте да забиете тази сутрин един куршум в сърцето ми.

Софи сви устни.

— Разбирам защо сте решила да напишете «Мемоарите». Разбирам дори защо предлагате на бившите си любовници възможността да се откупят. Но избирайки моя съпруг за поредната си жертва, вие отидохте твърде далеч. Няма да допусна тези любовни писма да бъдат отпечатани и целия свят да ги види и да се подиграва с тях.

— Би било далеч по-просто да ми платите, мадам, и да си спестите всички тези неприятности.

— Не мога да го направя. Да плащаш на изнудвачи е унизително и недостойно. И аз няма да се принизя до такава степен. Ще уредим нещата тук тази сутрин, за да сложим край на тази история.

— Така ли? И какво ви кара да мислите, че ако аз имам късмета да оцелея, въпреки всичко няма да отпечатам писмата?

— Това, че приехте предизвикателството ми. И че се съгласихте да уредим нашия спор с пистолети.

— И смятате, че ще спазя уговорката? Че това ще бъде краят на историята, независимо от изхода на дуела?

— Нямаше да си направите труда да дойдете тук тази сутрин, ако не искахте да приключим с тази история.

Шарлот сведе глава.

— Права сте. Точно това е заложено в оня проклет мъжки кодекс, нали? Ще уредим всичко тук с пистолетите.

— Да. И това ще бъде краят.

Шарлот удивено поклати глава.

— Бедният Рейвънуд. Съмнявам се, че изобщо има някаква представа с каква жена се е сдобил. Сигурно ще му подействате като истински шок след Елизабет.

— Не сме тук, за да обсъждаме съпруга ми или неговата бивша жена — рече нервно Софи. Утринният въздух бе хладен, но тя изведнъж усети, че се поти. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Искаше най-сетне да свършат с всичко.

— Не, ние сме тук, защото вашето чувство за чест изисква удовлетворение и защото си мислите, че споделям виждането ви по въпроса. Интересно предложение. А осъзнавате ли, че разбирането за чест, към което се присъединяваме тази сутрин, е именно мъжкото разбиране?

— Изглежда няма никакво друго разбиране за чест, което да внушава същото уважение.

Очите на Шарлот пламнаха.

— Разбирам — каза тя меко. — И ако не друго, вие поне ще имате уважението на Рейвънуд, нали така, мадам?

— Достатъчно обсъждахме този въпрос.

— Уважението е нещо добро и хубаво, мадам — продължи замислено Шарлот. — Но бих ви посъветвала да не си губите времето, за да накарате Рейвънуд да ви обича. Всички знаят, че след онова, което той преживя с Елизабет, едва ли някога отново ще рискува да се влюби. И за всеки случай ще си позволя да ви предупредя, че както честта на никой мъж не заслужава ставането в такъв ранен час, така и любовта на никой мъж не си струва големия риск, който поемате.

— Тук не става дума нито за любовта, нито за честта на никой мъж — заяви хладно Софи.

— Не, съвсем ясно ми е. Онова, за което става дума, са вашата чест и вашата любов. — Шарлот леко се усмихна — Признавам, че това не са неща без значение. И може би си струват малко кръв.

— Да започваме ли тогава? — Страхът прониза Софи, когато се обърна към Ан, стояща недалеч със сандъчето с пистолетите. — Ние сме готови. Няма смисъл да се бавим повече.

Ан местеше очи от Софи към Шарлот.

— Направих известни проучвания по въпроса за уреждането на такъв род спорове. Има няколко неща, които трябва да изпълним, преди да заредя пистолетите. Първо, мой дълг е да ви кажа, че

съществува и друг достоен начин да се справите с предизвикателството. Моля и двете да го обмислите.

Софи се намръщи.

— Какъв друг начин?

— Предизвикателството произлиза от вас, лейди Рейвънуд. И ако все пак госпожица Федърстоун се съгласи да се извини за действията, породили това предизвикателство, нещата могат да се уредят без нито един изстрел.

Софи премигна.

— И цялата тази история ще приключи само с едно извинение?

— Подчертавам, това е почтена алтернатива и за двете ви. — Ан погледна към Шарлот Федърстоун.

— Прекрасно — промълви Шарлот. — Само си помислете, че можем да се отървем, без да си цапаме дрехите с кръв. Но не съм толкова сигурна, че съм длъжна да се извиня.

— Зависи от вас, разбира се — изрече Софи сковано.

— Всъщност е прекалено рано за такъв жесток спорт, не мислите ли? А аз по принцип винаги избирам по-разумния изход, стига да има такъв. — Шарлот бавно се усмихна на Софи. — Убедена ли сте, че честта ви ще бъде удовлетворена, ако просто ви се извиня?

— Ще трябва да обещаете, че няма да напечатате любовните писма — напомни ѝ бързо Софи.

Преди Шарлот да успее да отговори, в мъглата се разнесе конски тропот.

— Сигурно е Джейн — произнесе облекчено Ан. — Знаех, че ще дойде. Трябва да я изчакаме. Тя е един от секундантите.

Софи вдигна поглед точно в момента, когато един голям сив жребец се материализира от надвисналата над дърветата мъгла. Конят се приближаваше към тях в пълен галоп, подобен на видение, носещо се над покрилите земята изпарения. «Един призрачен кон — помисли си за миг Софи, — язден от самия дявол.»

— Джулиан — прошепна тя.

— Кой знае защо, това не ме изненадва — забеляза Шарлот. — Нашата малка драма става все по-забавна.

— Но какво прави той на коня на Джейн! — ядоса се Ан.

Сивият жребец рязко спря пред трите жени. Блестящите очи на Джулиан се спряха първо на Софи, после на Шарлот и Ан. Видя

сандъчето с pistolетите в ръцете ѝ.

— Какво, по дяволите, става тук?

Софи едва устоя на внезапното и силно желание да избяга.

— Не се намесвайте в неща, които не ви засягат, милорд.

Джулиан я погледна тъй, сякаш си бе загубила ума. Скочи от коня и хвърли юздите на Ан, която ги пое механично със свободната си ръка.

— Не ме засяга ли, мадам? Как изобщо можахте да го кажете? — Лицето му бе застинало от гняв. — Вие сте моя жена. Какво става тук, мътните да го вземат?

— Нима не е ясно, Рейвънуд? — От трите жени единствено Шарлот не изглеждаше ни най-малко уплашена. В хубавите ѝ очи просветваше весело, цинично пламъче. — Вашата съпруга ме извика на дуел на честта. — Тя кимна към сандъчето с pistolетите. — Както виждате, току-що се канехме да уредим нещата по традиционния достоен мъжки начин.

— Не вярвам нито дума от това! — Джулиан смаяно се втренчи в Софи. — Ти си предизвикала Шарлот? Извикала си я на дуел?

Софи само кимна, все още неспособна да говори.

— Но защо, за бога?

Шарлот се усмихна ядосано.

— Със сигурност можеш да си отговориш и на този въпрос, Рейвънуд.

Джулиан пристъпи към нея.

— Проклятие! Ти си ѝ изпратила някое от твоите гадни изнудвачески писъмца, нали?

— Аз не гледам на тях като на изнудване — каза спокойно Шарлот. — За мен това е обикновена сделка. Жена ви обаче прие моето малко предложение по доста различен начин. Тя реши, че ще бъде непочтено да ми плати, видите ли. Но не би понесла и да види името ви в «Мемоарите» ми. Тъй че тя прибягна до единствената възможна алтернатива за една почтена дама. Дуел с pistolети на зазоряване.

— Pistolети на зазоряване — повтори Джулиан, сякаш все още не вярваше на очите си. Той направи още една стъпка към Шарлот.

— Махай се оттук. Веднага. Върни се в града и не казвай на никого. Ако чуя и една дума отнякъде за днешната случка, ще се

погрижа никога да не получиш своята къщичка в Бат, за която толкова обичаш да приказваш. Както и да бъде отменен наемният ти договор за къщата в града. Ще упражня такъв натиск върху кредиторите ти, че ще са принудени да те прогонят от Лондон. Разбра ли ме, Шарлот?

— Отиваш твърде далеч, Джулиан! — прекъсна го ядосано Софи.

Шарлот вирна глава, но подигравателният израз изчезна от лицето ѝ. Не изглеждаше изплашена, а само някак примирена.

— Разбирам те, Рейвънуд. Ти винаги си се изразявал съвсем ясно.

— Само една дума, Шарлот, и ще намеря начин да съсия всичко, което си постигнала. Кълна ти се. Знаеш, че мога да го направя.

— Не е нужно да ме заплашваш, Рейвънуд. Нямам никакво намерение да раздрънквам случилото се. — Тя се извърна към Софи. — Това бе личен въпрос на чест между жена ви и мен. И не засяга никой друг.

— Напълно съм съгласна — каза твърдо Софи.

— Бих искала да знаете, мадам — рече меко Шарлот, — че от моя гледна точка нещата са уредени, въпреки че не използвахме пистолети. Няма причина да се боите за онова, което ще се появи в «Мемоарите» ми.

Софи си отдъхна.

— Благодаря ви.

Шарлот ѝ се усмихна и грациозно се поклони.

— Не, мадам, аз съм тази, която трябва да благодари. За мен бе изключително забавно. Моят свят е пълен с мъже от вашата класа, които твърде много говорят за чест. Но разбиранията им по въпроса са твърде ограничени. Същите тези мъже никога не си дават труда да се държат почтено с жените или с онези, които са по-слаби от тях. Извънредно приятно е най-сетне да срещнеш някого, който разбира значението на тази дума. И не съм изненадана да открия, че този забележително интелигентен човек е именно жена. Сбогом.

— Довиждане. — Софи отвърна на лекия поклон не по-малко грациозно.

Шарлот бързо тръгна към малкия кабриолет, хвана поводите и даде знак на конете. Само след миг кабриолетът изчезна в мъглата.

Джулиан проследи отпътуването ѝ, после се извърна и прикова гневен поглед в Ан.

— Кой си ти, момче?

Ан се изкашля и смъкна шапката още по-ниско над очите си. Потърка носа си с ръка и подсмръкна.

— Дамата искаше карета и кон за тази сутрин, сър. Взе назаем кончето на баща ми, щото се надявах и аз да припечеля нещо, сър.

— Ще имаш възможност да припечелиш доста, ако ми обещаеш, че ще си държиш устата за всичко, което се случи тук тази сутрин. Но ако се раздрънкаш, ще се погрижа баща ти да загуби не само коня и каретата, но и всичко, което притежава. Както и да разбере, че е по твоя вина. Разбираш ли ме, момче?

— Аха, ясно, милорд. Съвсем ясно, милорд.

— Много добре. Ще върнеш къщи жена ми с каретата. Ще яздя непосредствено зад теб. Когато стигнем у дома, ще вземеш една жена, която ни чака там, и ще я закараш, където поиска. А после ще изчезнеш завинаги от погледа ми.

— Да, сър.

— Виж какво, Джулиан — започна сериозно Софи, — няма нужда да заплашваш никого тук.

Той я прекъсна с вледеняващ поглед.

— Нито дума повече, мадам. В момента изобщо не съм в състояние да разговарям с вас по този въпрос. — Той се приближи до каретата и отвори вратата. — Качвайте се.

Тя се качи без нито дума повече. При това шапката неочаквано се килна над едното ухо. Когато седна, Джулиан раздражено се наведе над нея и оправи шапката с нервно движение. После хвърли сандъчето с пистолетите в скута ѝ. Отдръпна се мълчаливо и затръшна вратата.

«Без съмнение това е най-дългото пътуване в живота ми» — реши Софи, потънала в полумрака на полюляващата се карета. Джулиан просто не бе на себе си. Гневът му бе студен и опасен. Можеше единствено да се надява, че най-лошото ще бъде спестено на Ан и Джейн.

Къщата вече се разбуждаше, когато Ан спря пред входната врата. Джейн, все още скрита зад своя плътен воал, неспокойно чакаше в библиотеката, когато Джулиан влезе с едри крачки, влачейки след себе си Софи. Джейн бързо погледна приятелката си.

— Добре ли си? — запита тя шепнешком.

— Добре съм, както виждаш. Всъщност, всички са добре. Но нещата можеха и да са съвсем наред, ако не се бе почувствувала длъжна да се намесиш.

— Съжалявам, Софи, но не можех да позволя...

— Достатъчно — прекъсна я Джулиан в момента, когато Гупи се появи на вратата, припряно оправяйки жакета си. Той смутено погледна мъжките панталони на Софи.

— Всичко наред ли е, милорд?

— Някои от плановете ми за тази сутрин неочаквано бяха отменени, Гупи, но може да сте сигурен, че вече всичко е под мой контрол.

— Разбира се, милорд — произнесе с великолепно достойнство Гупи.

Можеше да му струва службата, ако произнесеше дори и една дума по повод на странната сцена в библиотеката при загоряване, и Гупи го знаеше много добре. Очевидно господарят му бе в един от своите опасни, мълчаливи пристъпи на гняв. Но също така очевидно бе, че лорд Рейвънуд вече владееше ситуацията. Хвърляйки бърз, тревожен поглед на Софи, Гупи дискретно се оттегли към кухнята.

Джулиан се обърна към Джейн.

— Не знам коя сте вие, госпожо, и по воала ви отгатвам, че не желаете да разкриете самоличността си. Но която и да сте, позволете ми да ви уверя, че ще ви бъда вечно задължен. Изглежда вие единствена проявихте известен здрав разум в цялата тази история.

— Здравият ми разум е пословичен, милорд — рече тъжно Джейн. — И вероятно заради това повечето от приятелите ми ме намират за прекалено скучна.

— Ако приятелите ви имаха поне малко собствен разум биха благоговели пред вас заради това ви качество. Желая ви приятен ден, госпожо. Отвън чака едно момче със затворена карета, което ще ви придружи до вкъщи. Вашият кон е завързан за каретата. Необходими ли са ви още придружители? Мога да изпратя някой от лакеите.

— Не. Каретата и момъкът са достатъчни. — Джейн смутено погледна Софи, която само сви рамене. — Благодаря, милорд. Надявам се, че това е краят на тази история.

— Уверявам ви, че действително е така. И разчитам, че вие също никога вече няма да я споменавате.

— Можете да бъдете съвсем сигурен, милорд.

Джулиан тръгна към вратата и я изпрати до малката карета. После изкачи стълбите обратно. Голямата врата леко се затвори зад него. Спря и дълго гледа мълчаливо Софи. Тя затаи дъх, очаквайки удара на съдбата.

— Вървете горе и се преоблечете, мадам. Достатъчно играхте днес на мъжки игри. Ще обсъдим тези неща днес, в десет часа в библиотеката.

— Няма какво да обсъждаме, милорд — каза тя бързо. — Вие вече знаете всичко.

Смарагдовите очи на Джулиан блестяха от гняв и от някакво друго чувство, което всъщност бе облекчение, сепнато си даде сметка Софи.

— Грешите, мадам. Имаме да обсъждаме много неща. Ако не бъдете тук точно в десет часа, ще дойда и ще ви доведа.

ГЛАВА XI

— Може би — произнесе Джулиан с ледена студенина, която бе изключително впечатляваща при създалите се обстоятелства — все пак ще бъдете така добра да ми обясните всичко от самото начало.

Думите му взривиха заплашителното мълчание, настанило се в библиотеката от момента, в който Софи предпазливо прекрачи прага ѝ. Той седеше неподвижно зад масивното бюро, изучавайки я дълго с обичайния непроницаем израз на лицето си, преди да започне крайно неприятния по всяка вероятност разпит.

Софи дълбоко си пое дъх и вирна брадичка.

— В основни линии ситуацията вече ви е ясна.

— Зная, че сигурно си получила някоя от изнудваческите бележници на Федърстоун. Ще ти бъда много благодарен, ако ми обясниш защо веднага не се обърна към мен.

— Но тя заплашваше мен, а не вас. Сметнах, че е въпрос на чест да ѝ отговоря.

Джулиан присви очи.

— Чест ли, мадам?

— В обратния случай вие щяхте да постъпите точно като, мен, милорд. Не отричайте.

— В обратния случай? — повтори озадачено той. — За какво говориш, по дяволите?

— Вярвам, че ме разбирате много добре, милорд. — Софи се мяташе между сълзите и яростта. Чувствата ѝ бяха безкрайно противоречиви. — Ако някой мъж ви заплаши, че ще публикува детайлите на някаква минала моя връзка, вие със сигурност щяхте да го предизвикате. Щяхте да постъпите също като мен. Не може да отречете.

— Софи, това е нелепо — сръза я Джулиан. — Ситуацията едва ли е същата. Не смей да правиш каквито и да било сравнения между осъдителните си действия тази сутрин и онова, което си представяш, че бих направил при подобни обстоятелства.

— И защо не? Нима ми отричаш правото да се подчиня на повелите на честта, само защото съм жена?

— Да, по дяволите! Исках да кажа — не. За Бога, не се опитвай да ме объркваш. Честта не изисква от теб същото, както от мен в подобен случай, и ти адски добре го знаеш.

— Реших, че единственият почтен избор е да се придържам към същия кодекс като вас, милорд.

— Единственият почтен избор? Но почтеността няма нищо общо с това.

— Нима аз нямам до какво да прибягна в подобен случай? — настоя Софи. — Никакъв начин, по който да отмъстя за себе си? Никакъв начин, по който да уредя един въпрос на чест?

— Чуй ме, Софи. Мой дълг, като твой съпруг, е да отмъстя за теб, ако се наложи. И ти казвам тук и сега, че по-добре е никога да не се налага. И дума не може да става за някаква аналогия в ситуацията.

— Но нещата стоят точно така и ще е най-добре да се опитате да приемете фактите, милорд. И не на вас ви се наложи да се справите с тях, а на мен. И аз постъпих съвсем почтено. Няма за какво да ме обвиняваш, Джулиан.

В продължение на няколко мига той я гледа изумен, после се овладя.

— Да не те обвинявам? Софи, онова, което направи днес бе скандално и позорно. То свидетелства за печална липса на здрав разум. Беше глупаво и крайно опасно. Да не те обвинявам? Софи, тези пистолети не са играчка, а едни от най-добрите на Ментон.

— Съзнавам го напълно, милорд. Както и онова, което щях да направя с тях. Както ви споменах, дядо ме научи да боравя с пистолет.

— Можеха да те убият, малка глупачке! — Джулиан скочи на крака и мина пред бюрото. Облегна се на него и кръстоса крака. Изражението му бе почти свирепо. — Помисли ли за това, Софи? Помисли ли за риска, който поемаш? Мина ли ти изобщо през ума, че сега можеше да бъдеш мъртва? Или убийца? Както знаеш, дуелите са забранени. Или всичко е било само игра за теб?

— Уверявам ви, че не беше игра, милорд. Беше... — Софи замълча и мъчително преглътна при спомена за страха си. Отвърна поглед от яростните очи на Джулиан. — Много бях уплашена, честно казано.

Джулиан изруга.

— Мислиш, че си била уплашена — изръмжа през зъби той, преди да произнесе ясно: — А какво ще кажеш за евентуалния скандал, Софи? Сети ли се изобщо за него?

Тя все още не смееше да го погледне.

— Взехме мерки да предотвратим скандала.

— Разбирам. А как щеше да обясниш една огнестрелна рана, скъпа? Или една мъртва проститутка на Лейтън фийлд?

— Джулиан, моля те, вече каза достатъчно.

— Достатъчно? — Гласът му изведнъж стана тих и опасен. — Софи, уверявам те, че едва съм започнал.

— Е, аз не се чувствам задължена до безкрайност да слушам нравоученията ти. — Тя скочи на крака, едва сдържайки сълзите, които напиреха през ресниците ѝ. — Очевидно изобщо не ме разбираш. Хари е съвсем права, че мъжете са напълно лишени от способността да проумяват нещата, важни за една жена.

— И кое е това, което не мога да проумея? Фактът, че си се държала по недопустим начин, след като изрично те предупредих да няма никакви клюки по отношение на теб?

— Няма да има клюки.

— Така си мислиш. Направих всичко, за да заплаша Федърстоун тази сутрин, но няма никаква гаранция, че тя ще си държи устата.

— Но тя обеща.

— По дяволите, Софи, нима си толкова наивна да вярваш на думите на една професионална уличница?

— Доколкото мога да преценя, тя действително е жена на честта. Обеща ми, че няма да отпечата името ти и че няма да споменава никъде за събитията тази сутрин. За мен това е достатъчно.

— Тогава ти си глупачка. И дори и ако Федърстоун мълчи, какво ще кажеш за момъка, който те откара до Лейтън фийлд? Ами дамата с черния воал? Нима имаш някаква власт над тях?

— Те няма да проговорят.

— Искаш да кажеш, че се надяваш да не говорят.

— Те бяха мои секунданти. И ще удържат на думата си.

— Проклятие, да не би да искаш да кажеш, че и двамата са твои приятели?

— Да, милорд.

— Значи и червенокосият хлапак? Къде, за бога, си се срещнала с момче от неговата класа и си успяла да го опознаеш толкова добре, че... — Джулиан отново изтърва някаква ругатня. — Май че най-сетне почвам да разбирам. Оня, който караше каретата, съвсем не беше млад мъж, нали, мадам? А друга млада жена, също облечена в мъжки дрехи? Велики боже! Цяло едно поколение млади жени е на път да се побърка окончателно.

— Ако понякога жените изглеждат малко луди, милорд, причината е единствено в това, че мъжете са ги докарали дотам. Но както и да е, не желая да обсъждам ролята на моите приятели в тази история.

— Не, не съм съгласен. Именно те ти помогнаха да организираш срещата на Лейтън фийлд, нали?

— Да.

— Добре че поне едната от тях бе достатъчно разумна да дойде при мен тази сутрин, макар и да би било много по-любезно от нейна страна да ме информира за всичко малко по-рано. Но както и да е, пристигнах навреме на Лейтън фийлд. Кажете ми имената им, Софи!

Тя заби нокти в дланите си.

— Трябва да разберете, че не мога да ви ги кажа, милорд.

— Отново ли повелите на честта, скъпа? — Той ядно сви устни.

— Не ми се присмивай, Джулиан! Това е единственото което няма да търпя от теб. Както сам спомена, тази сутрин едва не загинах заради теб. И най-малкото, което можеш да направиш за мен, е да си спестиш подигравките.

— Никак не ми е смешно. — Джулиан се отдръпна от бюрото и тръгна към прозореца. Облегна се на рамката, с гръб към нея, и се загледа в малката градина. — Уверявам те, че нищо в цялата тази бъркотия не ми се струва ни най-малко забавно. Прекарах изминалите няколко часа, чудейки се какво да правя с теб, Софи.

— Подобни размишления със сигурност са повлияли зле на черния ви дроб, милорд.

— Да, признавам, че не се отразиха най-добре на храносмилането ми. Единствената причина, поради която все още не си на път към Рейвънуд или «Елсингтън парк», е, че внезапното ти отпътуване ще предизвика още повече приказки. Всички трябва да се държим така, сякаш нищо не се е случило. В това е единствената ни

надежда. По тази причина ти разрешавам да останеш в Лондон. Но няма да напускаш къщата, ако не си придружена от мен или от леля ми. А що се отнася до секундантите ти, забранявам ти повече да се виждаш с тях. Очевидно не си в състояние да подбиращ приятелите си.

Окончателната присъда хвърли в ярост Софи. Дойде ѝ твърде много. Нощта, изпълнена със страст и мъчително очакване, срещата с Шарлот Федърстоун на зазоряване, а като капак и арогантното възмущение на Джулиан. Бе повече отколкото можеше да понесе. За първи път в своя съзнателен живот тя напълно излезе от себе си.

— Проклет да си, Рейвънуд! Действително, прекалено много си позволяваш! Не си ти този, който ще ми каже с кого да се срещам и с кого не!

Той ѝ хвърли студен, равнодушен поглед през рамо.

— Така ли смятате, мадам?

— Няма да ти позволя да го направиш. — Кипейки от гняв и безсилие, Софи гордо се изправи пред него. — Не съм се омъжила за теб, за да стана твоя затворничка.

— Наистина ли? — попита той грубо. — А защо тогава се омъжихте за мен, мадам?

— Омъжих се за теб, защото те обичам! — извика страстно Софи. — Влюбих се в теб още на осемнадесет години, такава глупачка съм!

— Софи, какво говориш, по дяволите?

Надигналият се гняв я накара да обезумее напълно. Вече изобщо не разсъждаваше логично.

— Още повече нямаш никакво право да ме наказваш за случилото се днес, защото вината бе изцяло твоя!

— Моя ли? — избухна той, губейки в голяма степен неестественото си спокойствие.

— Ако не беше писал любовни писма на Шарлот Федърстоун, нищо такова нямаше да се случи.

— Какви любовни писма?

— Онези, които си ѝ писал по време на връзката си с нея. И които тя заплаши, че ще публикува в «Мемоарите» си. Не можех да го понеса, Джулиан. Не разбираш ли? Не можех да понеса целият свят да види красивите думи, които си посветил на любовницата си, докато аз

не съм получила от теб дори списък на покупките. Подигравай се колкото искаш, но аз също си имам своя гордост.

Джулиан изумено се втренчи в нея.

— С това ли те заплаши Федърстоун? Че ще напечата любовните ми писма?

— Да, дявол да те вземе! Изпращал си любовни писма на метресата си, а жена ти е лишена и от най-дребния знак на привързаност. Но вероятно не бива изобщо да се учудвам, тъй като ти така или иначе не изпитваш никакви чувства към мен.

— За бога, Софи, та когато срещнах Шарлот Федърстоун, аз бях съвсем млад. Да съм й драснал най-много една или две бележчици. Почти не си спомням цялата тази история. За всеки случай не е лошо да знаеш, че младите мъже често оставят върху хартията свидетелства за мимолетните си връзки. Но подобни връзки нямат никакво значение, уверявам те.

— О, вярвам ви, милорд.

— Софи, при нормални обстоятелства никога не бих обсъждал с теб жена като Федърстоун. Но предвид крайно необичайното положение, в което се оказахме, нека ти обясня нещо съвсем ясно. Във връзката на един мъж с жена като Федърстоун едва ли е възможно да съществуват кой знае какви чувства и от двете страни. За жената това е обикновена сделка, а за мъжа — въпрос на удобство.

— Подобна връзка твърде много прилича на брака, милорд, като изключим факта, че съпругата не разполага с лукса сама да урежда сделките си като жените от демимонда.

— Гръм и мълнии, Софи, не съществува каквото и да било сравнение между твоето положение и това на Федърстоун. — Джулиан отчаяно се опитваше да се владее.

— Така ли, милорд? Това означава, предполагам, че ако не успеете да пропилиете богатството си, няма да се наложи да се тревожа за пенсията си като Шарлот.

— Ти си загубила разсъдъка си, Софи. Направо обезумяваш.

— А вие сте напълно невъзможен, милорд. — Тя кипеше от гняв и в същото време се почувства безкрайно уморена. — Няма начин да се справя с подобна арогантност. Не знам защо изобщо се опитвам.

— Смяташ ме за арогантен? Повярвай ми, Софи, това е нищо в сравнение с онова, което изпитах тази сутрин, когато те видях от

прозореца да се качваш в затворената карета.

В думите му имаше някаква нова, извънредно груба нотка, която я разтревожи. За миг тя отвлече вниманието ѝ.

— Не знаех, че сте ме видял да излизам от къщи.

— Знаеш ли какво си помислих, когато се качи в онази карета?

— Предполагам, че сте се разтревожил, милорд.

— По дяволите, Софи, мислех, че искаш да избягаш с любовника си!

Тя го погледна смаяно.

— Любовник? Какъв любовник?

— Това бе един от многото въпроси, които си задавах, докато яздех след теб. Дори не знаех кое от всичките лондонски копелета те е отвлякло.

— О, Джулиан, това е било извънредно глупаво заключение от твоя страна.

— Така ли?

— Разбира се. Какво, за Бога, бих могла да търся при друг мъж? Дори и този, който имам, ми идва прекалено много. — Тя се извърна и хукна към вратата.

— Спри, Софи! Къде смяташ да ходиш? Още не сме свършили.

— Но аз приключих с вас, милорд. Достатъчно ме ругахте, само защото съм извършила нещо напълно почтено. И достатъчно дълго се опитвах да ви накарам да се влюбите в мен. Както и достатъчно дълго се опитвах да създам един брак, основан на уважение и взаимна привързаност.

— По дяволите, Софи!

— Не се безпокойте, милорд. Нещата вече са ми напълно ясни. Отсега нататък ще имате точно такъв брак, какъвто искахте. Ще се постарая повече да не заставам на пътя ви. И ще се заема с по-важни за мен неща — неща, които не биваше да бъдат отлагани още от самото начало.

— Ще го направите ли наистина? — изръмжа той. — А какво ще стане с голямата ви любов към мен, за която говорите?

— Не се тревожете. Никога вече няма да я спомена. Защото това само би ви смутило, а мен унижило още повече. Уверявам ви, изтърпях от вас повече унижения, отколкото през целия си живот.

Изражението на Джулиан леко се смекчи.

— Софи, мила, ела тук и нека да седнем. Имам да ти казвам толкова много неща.

— Не желая да слушам повече твоите отегчителни нравоучения. Знаеш ли какво, Джулиан? Смятам, че твоят мъжки кодекс на честта е твърде глупав. Да стоим на двадесет крачки разстояние в студения утринен въздух и да се гърмим с пистолети е един крайно безсмислен начин за уреждане на спорове.

— По този въпрос съм напълно съгласен с вас, мадам.

— Съмнявам се. Ти си участвал в подобни неща, без изобщо да ти мине и през ум да ги поставиш под въпрос. Шарлот и аз обаче ги обсъдихме малко по-подробно.

— Значи вие стояхте там и си говорехте? — смая се той.

— Разбира се, че си говорихме. Ние сме жени, милорд, и в голяма степен доста по-склонни към интелектуални дискусии по подобни въпроси. Тъкмо ни бяха информирали, че едно извинение би уредило нещата по напълно почтен начин без каквито и да било изстрели, когато вие пристигнахте с гръм и трясък и се намесихте в нещо, което изобщо не е ваша работа.

Джулиан простена.

— Не ти вярвам, Федърстоун е имала намерение да се извини?

— Да, точно така. Тя е жена на честта и разбираше, че ми дължи извинение. И ще ви кажа нещо, милорд, тя бе напълни права като каза, че никой мъж не заслужава да станеш толкова рано и да рискуваш куршум в сърцето.

Софи напусна библиотеката и тихо затвори вратата след себе си. Трябваше да бъде доволна от факта, че този път последната дума бе нейна. И като че ли това бе единственото ѝ постижение в цялата тази отвратителна история.

Сълзи пареха в очите ѝ. Тя хукна нагоре по стълбите и се отправи към стаята си, за да се наплаче до насита.

Измина доста време, преди да вдигне глава от заключените си ръце и да отиде до тоалетната масичка. Написка очите си и седна на писалището. Взе писалката и лист хартия и съчини още едно писмо до Шарлот Федърстоун.

«Уважаема госпожице Ш. Ф.,

Приложено Ви изпращам сумата от двеста лири. Но не заради обещанието Ви да се въздържите от публикуване на писмата. По-скоро смятам, че Вашите обожатели Ви дължат същата загриженост, която дължат на съпругите си. В края на краищата връзката им с Вас не е много различна от онази, която имат с жените, за които са женени. Затова те имат задължението да ви осигурят пенсия. Приложеният чек е делът на нашия общ приятел от полагаемата Ви се пенсия. Желая Ви щастие във Вашата къщичка в Бат.

Ваша:

С.»

Препрочете бележката и я запечата. Щеше да помоли Ан да я предаде. Ан изглежда знаеше как се уреждат подобни неща.

И с това целият фарс щеше да приключи, помисли си Софи, облягайки се на стола. Бе казала истината на Джулиан. Тази сутрин получи добър урок. Нямахме смисъл да се опитва да спечели уважението на съпруга си, придържайки се към неговия мъжки кодекс на честта.

И вече знаеше, че има твърде малък шанс да спечели любовта му.

Като цяло, изглежда не си струваше да се опитва да спасява брака си. Нямахме надежда да промени правилата, установени от Джулиан. Прикована бе в този затвор с кадифени стени и трябваше да се възползва по възможно най-добър начин от положението. От днес нататък тя щеше да върви по своя собствен път и да живее своя собствен живот. С Джулиан щяха да се срещат от време на време по вечеринки и балове и в спалнята.

Тя щеше да се постарее да го дари с наследник, а в замяна на това той щеше да се грижи да е добре облечена, добре нахранена и добре настанена през останалата част от живота ѝ. Сделката не беше лоша, а само някак много тъжна и безсмислена.

Не това бе бракът, за който беше мечтала, но в края на краищата бе длъжна да приеме реалностите. И, както си напомни тя, ставайки от писалището, имаше да върши и други неща тук, в Лондон. Достатъчно

време загуби, опитвайки се да спечели любовта и привързаността на Джулиан. Явно той не бе способен на такива чувства.

Но, както бе казала и на него, тя имаше и други планове. Крайно време бе да се съсредоточи върху издирването на прелъстителя на сестра си.

Решена да се посвети на това начинание, Софи се приближи до гардероба и огледа циганския костюм, който щеше да носи на маскения бал на лейди Мъсгроув. Съзерцава известно време пъстрата рокля, шала и маската, а после се приближи до малкото ковчеже за бижута.

Необходим ѝ бе план за действие, начин да привлече вниманието на някой, който е виждал черния пръстен.

Неочаквано и хрумна нещо. Какво по-добро начало на издирванията ѝ от това да носи пръстена на бала с маски, където собствената ѝ самоличност щеше да остане тайна? Интересно дали някой щеше да го забележи и да направи някакъв коментар. Това все пак щеше да е някакво указание къде да търси предишния му притежател.

Но до бала имаше много време, а тя бе станала твърде рано. Напълно бе изтощена, физически и психически. Отпусна се на леглото с намерението само малко да подремне, но скоро потъна в дълбок сън.

Долу, в библиотеката, Джулиан се взираше в празното огнище. Забележката на Софи, че никой мъж не заслужава ставането рано сутрин и риска от куршум, кънтеше в ушите му. Подобно нещо бе казал и той след дуела заради Елизабет.

«И все пак тази сутрин Софи бе направила точно това» — помисли си Джулиан. Бог да му е на помощ, но тя бе извършила нещо недопустимо за порядъчна жена. Извикала бе на дуел една от най-известните куртизанки и бе станала призори с намерението да рискува главата си заради един въпрос на чест.

И всичко само защото съпругата му си мислеше, че е влюбена в него и не можеше да понесе любовните му писма до една друга жена да бъдат отпечатани!

Трябваше да бъде благодарен на Шарлот, че поне се бе въздържала да спомене, че перлените обици, които носеше тази

сутрин, бяха също подарък от него, направен преди години. Той ги позна веднага. Ако Софи научеше за обиците, щеше да обезумее поне двойно повече. Фактът, че Шарлот не се бе подиграла на младата си съперница заради перлите, свидетелстваше недвусмислено за уважението ѝ към жената, която я бе предизвикала.

«Софи има основание да се ядосва» — помисли си уморено Джулиан. Предоставил ѝ бе достатъчно пари, но не бе особено щедър с онези подаръци, които вероятно всяка жена очаква от съпруга си. Ако една куртизанка заслужаваше перли, то какво тогава заслужаваше една сладка, страстна, предана съпруга с нежно сърце?

Но той не си бе направил труда да ѝ купи никакви бижута. Причината бе, че част от него все още не можеше да се примири със загубата на смарагдите. Колкото и безнадеждно да изглеждаше, Джулиан не искаше да си представи, че графинята на Рейвънуд ще носи нещо друго освен семейните скъпоценности.

Независимо от това нямаше причина да не купи на Софи някаква скъпа малка дрънкулка, която да задоволи женската ѝ гордост. Реши да се отбие при бижутера още същия следобед.

Джулиан излезе от библиотеката и тръгна нагоре по стълбите към стаята си. Облекчението, обзело го в първия миг когато разбра, че не е избягала с друг мъж, не бе в състояние да прогони студа, предизвикан от представата, че можеше да бъде убита. Той тихо изруга и си забрани повече да мисли за това. Иначе със сигурност щеше да обезумее.

Повече от ясно бе, че онова, което му каза миналата нощ, когато трепереше в ръцете му, беше истина. Тя действително мислеше, че го обича.

Джулиан не пропусна обаче да си напомни, че Софи едва ли е напълно наясно с чувствата си. Любовта и страстта понякога бяха трудно различими. Той самият можеше да го потвърди.

Но не беше лошо Софи да смята, че е влюбена в него. Той нямаше нищо против да прояви известно снизхождение към точно тази романтична фантазия.

Изведнъж изпита потребност да чуе още веднъж от нея какво точно я е накарало да предизвика Шарлот Федърстоун, и отвори междинната врата към спалнята ѝ. Въпросът замря на устните му, когато я видя върху леглото. Свила се на кълбо, тя дълбоко спеше.

Джулиан се приближи и се загледа в нея. «Наистина е много сладка и невинна» — помисли си той. Като я гледаше така, човек трудно можеше да си представи гордия гняв, който я разтърсваше преди малко.

И също така трудно би си я представил, понесена на вълните на страстта. Да, Софи действително се оказа интересна жена.

С крайчеца на окото си той забеляза няколко кърпички с изящна бродерия, смачкани и хвърлени върху писалището. Не бе мъчно да отгатне как малките парченца плат са се озовали в това печално състояние.

Елизабет винаги лееше сълзите си пред него. И винаги успяваше великолепно да използва плача си в момент на нужда. А Софи бе избягала в стаята си, за да се наплаче сама. Той махна с ръка, когато го прониза някакво чувство, твърде подобно на вина. Наложил си да го отхвърли. Имаше право да изпитва гняв към нея днес. Защото съществуваше вероятност дори да бъде убита.

И какво щеше да прави той тогава?

«Сигурно е уморена» — реши Джулиан. Не желаейки да я буди, неохотно тръгна към стаята си. В същия миг забеляза един пъстър цигански костюм през отворената врата на гардероба и си спомни за намерението на Софи да присъства на маскарада у лейди Мъсгроув.

По правило баловете с маски го интересуваха точно толкова, колкото и операта. Имаше намерение да позволи на леля си да придружи Софи тази вечер. Но сега му хрумна, че няма да е лошо и той да се отбие у лейди Мъсгроув късно вечерта.

И внезапно му се стори много важно да покаже на Софи, че държи на нея повече, отколкото на бившата си любовница. Ако побързаше, щеше да успее да се върне от бижутера преди да се събудила.

— Толкова се разтревожих, Софи! Добре ли си? Той удари ли те? Сигурна бях, че ще ти забрани да излизаш от къщи поне един месец. — Ан, която носеше домино в червено и бяло и блестяща сребърна маска, скриваща горната половина от лицето ѝ, се бе навела напред и неспокойно шепнеше на приятелката си.

Огромната бална зала бе пълна с костюмирани мъже и жени. От тавана висяха цветни фенери, а десетки грамадни саксии със стайни растения създаваха усещането за зимна градина.

Софи направи гримаса зад собствената си маска, когато разпозна гласа на Ан.

— Не, разбира се, че не ме е удрял, и както виждаш, не ме е затворил. И все пак той не може да проумее много, Ан.

— Дори и причината, поради която го направи ли?

— Това най-малко.

Ан мрачно кимна.

— Така и предполагам. Боя се, че Хариет е съвсем права, когато казва, че мъжете отричат на съпругите си дори правото на чувство за чест.

— Къде е Джейн?

— Тук е. — Ан хвърли поглед към препълнената зала. — Носи тъмносиньо сатенено домино. Ужасно се страхува, че ти ще я отблъснеш завинаги след онова, което стори тази сутрин.

— Разбира се, че няма да я отблъсна. Направила го е за добро. Всичко бе толкова ужасно от самото начало.

Една фигура в синьо домино се появи до Софи.

— Благодаря ти, Софи — каза плахо Джейн. — Наистина го направих за добро.

— Не е нужно да ни обясняваш мотивите си — срязва я Ан.

Джейн не ѝ обърна внимание.

— Ужасно съжалявам, Софи, но просто не можех да позволя да те убият заради една такава история. Ще ми простиш ли някога намесата ми тази сутрин?

— Вече всичко свърши, Джейн. Моля те, забрави го. Както са се развили нещата, Рейвънуд е щял да прекъсне дуела и без твоя помощ. Видял ме е да излизам от къщата тази сутрин.

— Видял те е! Велики боже. Какво ли си е помислил, когато се качи в каретата? — Ан действително изглеждаше ужасена.

Софи сви рамене.

— Предположил е, че отивам при друг мъж.

— Това обяснява изражението му, когато ми отвори вратата — прошепна Джейн. — Тогавя разбрах защо толкова често го наричат дявол.

— Господи! — произнесе мрачно Ан. — Предположил е, че си също като първата му жена. Някои хора казват, че я е убил заради изневерите ѝ.

— Глупости — възрази Софи. Тя никога не бе вярвала на тези приказки, по-точно — никога не бе искала да им повярва, но сега за миг се замисли докъде ли би могъл да стигне в гнева си Джулиан. Тази сутрин със сигурност беше бесен. «Ан е права — помисли си Софи, потръпвайки. — В не един момент там, в библиотеката, самият дявол гледаше от тези зелени очи.»

— Ако питаш мен, днес на два пъти животът ти е висял на косъм — каза Джейн. — Не само едва не те раниха на дуел, но и не по-малка опасност те е заплашвала от страна на Джулиан, когато те е видял да се качваш в каретата.

— Не се безпокойте, вече си взех поука. Отсега нататък ще бъда точно такава съпруга, каквато мъжът ми очаква. Няма да се меся в живота му и в замяна ще очаквам той да не се меси в моя.

Ан замислено прехапа устни.

— Не съм съвсем сигурна, че ще стане точно така, Софи.

— Уверявам ви, че ще стане — зарече се тя. — Но искам да те помоля за още една услуга, Ан. Би ли предала още едно писмо на Шарлот Федърстоун?

— Софи, моля те — рече неспокойно Джейн. — Стига вече. Направи достатъчно в това отношение.

— Не се тревожи, Джейн. Това е последното. Ще го сториш ли за мен, Ан?

Приятелката ѝ кимна.

— Да. И какво ще ѝ пишеш? Почакай, нека отгатна. Искаш да ѝ изпратиш двестата лири, нали?

— Точно така. Джулиан все пак ѝ ги дължи.

— Невероятно — промълви Джейн.

— Стига си се измъчвала, Джейн. Както казах, всичко приключи. Чакат ме далеч по-важни неща. Още повече, че отдавна трябваше да се заема с тях. Не знам защо позволих бракът до такава степен да ме разсее.

Зад маската очите на Джейн проблеснаха с моментно любопитство.

— Убедена съм, че в началото бракът е нещо доста разсейващо, Софи. Не се упреквай.

— Е, тя вече е научила, че е безсмислено да се опитва да промени един мъж — забеляза Ан. — След като веднъж си направила грешката да се омъжиш, най-доброто е да се опиташ да се дистанцираш от съпруга си, доколкото е възможно и да се заемеш с нещо по-интересно.

— Ти си истински експерт по въпросите на брака, нали? — запита Джейн.

— Научих доста, докато гледах какво става със Софи. А сега ще ни кажеш ли какви са тези много по-важни неща, мила?

Софи се поколеба, питайки се доколко да сподели с приятелките си историята на черния пръстен. Но преди още да реши, една висока фигура в черно, с качулка на главата и тъмно домино, се плъзна към нея и дълбоко ѝ се поклони. Цветът на очите бе неразгадаем на светлината на фенерите.

— Ще ми окажете ли честта за един танц, госпожо циганко?

Софи погледна в засенчените очи и изведнъж ѝ стана студено. Спонтанно понечи да откаже, но се сети за пръстена. Все от някъде трябваше да започне търсенето си и нямаше представа кой би я насочил по следата, която ѝ трябваше. Тя направи лек реверанс.

— Благодаря, благородни господине. Ще ми е приятно да потанцувам с вас.

Мъжът с черната пелерина и маската я поведе към средата на залата без нито дума. Тя забеляза, че той носи черни ръкавици, а усещането, че е в прегръдките му, не ѝ бе никак приятно. Той танцуваше умело и съвсем благоприлично и все пак тя долавяше някаква заплаха.

— Предсказвате ли бъдещето, госпожо циганко? — запита мъжът с нисък грубоват глас, примесен с някаква хладна закачливост.

— Понякога.

— Както и аз. Понякога.

Това я сепна.

— Така ли, сър? И какво бъдеще ще предскажете на мен?

Ръката в черна ръкавица докосна черния пръстен на Софи.

— Извънредно интересно бъдеще, госпожо. Наистина, извънредно интересно. Нищо друго не може да се предскаже на

толкова смела млада жена, която смее да носи този пръстен открито.

ГЛАВА XII

Софи замръзна. Със сигурност би се препънала, ако партньорът ѝ не я бе задържал и дори стиснал ръката ѝ малко болезнено.

— Познавате ли този пръстен, сър? — запита тя, опитвайки се да говори спокойно.

— Да.

— Колко странно. Винаги съм си мислила, че той е нещо съвсем необикновено.

— Действително е необикновен, мадам. Малцина са онези, които биха го разпознали.

— Разбирам.

— Мога ли да узная как е попаднал у вас? — запита тихо мъжът с качулката.

Тя отдавна бе подготвила версията си.

— Една приятелка ми го даде за спомен, преди да умре.

— Приятелката ви е трябвало да ви предупреди, че този пръстен е много опасен. Съветвам ви да го приберете и никога вече да не го слагате. — Непознатият замълча и после продължи някак по-меко. — Освен ако действително не сте отчаяна авантюристка.

Сърцето на Софи биеше до пръсване, но все пак тя успя да изобрази нещо като безгрижна усмивка зад полумаската си.

— Не разбирам защо този пръстен ви разтревожи толкова. И защо смятате, че е опасен?

— Нямам право да ви кажа защо е опасен, госпожо. Онзи, който го носи, трябва сам да го научи. Но съм длъжен да ви предупредя, че това не е за хора със слабо сърце.

— Мисля, че просто ме дразните, сър. Не вярвам, че пръстенът е нещо друго, освен едно твърде необикновено украшение. Във всеки случай аз нямам слабо сърце.

— Тогава може би пръстенът ще ви донесе някакво съвсем необикновено вълнение.

Софи потръпна, но запази усмивката си. В този момент маскировката действително ѝ беше добре дошла.

— Почти съм убедена, сър, че съзнателно ме иронизирате заради костюма, който нося тази вечер. И сигурно ви доставя удоволствие да карате бедните гадателки да изтръпват от страх, тъй както те карат другите да изтръпват със своите предсказания.

— Нима наистина ви изплаших, мадам?

— Малко.

— Това забавлява ли ви?

— Не особено.

— А може би все пак ще се научите да откривате в това известно удоволствие. Някои жени успяват, с малко повече практика.

— И това ли е съдбата ми? — Тя усети, че дланите ѝ овлажняха, също както сутринта при срещата с Шарлот Федърстоун.

— Не желая да ви разваля удоволствието от очакването, като ви позволя да надникнете в бъдещето. Много по-интересно би било да ви оставя сама да научите съдбата си, когато му дойде времето. Приятна вечер, госпожо циганко. Сигурен съм, че ще се срещнем отново. — Мъжът с черната пелерина неочаквано я пусна, поклони се над ръката с пръстена и потъна в тълпата.

Софи тревожно проследи изчезването му, колебаейки се дали да го последва в навалищата. Може би все пак щеше да успее да го пресрещне навън без маска. Много хора напускаха залата, за да се разхладят в прекрасните градини на лейди Мъсгроув.

Тя прибра полите си и хукна напред. Не бе направила и десет крачки, когато една здрава мъжка ръка я хвана над лакътя. Тя сепнато се извърна, за да се озове пред един друг, също тъй висок мъж в черна пелерина и маска. Единствената разлика бе, че качулката му бе паднала и разкриваше гарвановочерната му коса. Той леко ѝ се поклони.

— Извинете ме, но търся услугите на някоя като вас, госпожо циганко. Ще бъдете ли така милостива да потанцувате с мен, докато предсказвате бъдещето ми? Напоследък не бях много щастлив в любовта и бих искал да узная дали съдбата ми ще се промени.

Софи хвърли поглед към широката длан, обгърнала ръката ѝ, и я позна веднага. Джулиан бе снижил гласа си и бе го направил малко по-груб, но тя можеше да го разпознае навсякъде. Предчувствието, което я

изпълваше винаги, когато той бе някъде наблизо, бе станало още по-осезаемо през времето на брака им.

Зачуди се дали той също я е познал. Ако бе така, със сигурност ѝ се сърдеше за онова, което стори, когато се събуди и намери гривната на възглавницата до себе си. Тя разтревожено го погледна.

— Желаете ли съдбата ви да се промени, сър?

— Да — отвърна Джулиан, завъртайки я в танца. — Мисля, че искам да се промени.

— А какво... какво нещастие ви се е случило? — запита тя плахо.

— Оказа се, че новата ми съпруга не е никак доволна от мен.

— Толкова трудно ли е да ѝ доставите удоволствие?

— Да, така изглежда. Извънредно взискателна дама. — Гласът му сякаш ставаше все по-груб. — Например днес тя ми даде да разбера, че ми се сърди, защото не съм ѝ дал никакъв знак за своята привързаност.

Софи прехапа устни и хвърли поглед през рамото му.

— От колко време сте женен, сър?

— От няколко седмици.

— И през всичкото това време не сте ѝ дал никакъв подобен знак?

— Кълна се, че не исках да стане така. Непростим пропуск от моя страна. Но, както и да е, след като съвсем ясно ми бе дадено да разбера това, днес взех мерки да поправя нещата. Купих на дамата една очарователна гривна и я оставих на възглавницата ѝ.

Софи трепна.

— Много скъпа ли беше гривната?

— Да. Но явно не достатъчно, за да задоволи жена ми. — Ръката на Джулиан леко се стегна на талията на Софи. — Намерих гривната на своята възглавница, докато се обличах тази вечер. И една бележка, в която пишеше, че подобни презрени дрънкулки не ѝ доставят никакво удоволствие.

Софи се втренчи в него, отчаяно опитвайки се да прозре дали е ядосан или просто иска да разбере истинската причина, поради която бе отказала гривната. А и все още не бе съвсем сигурна, че я е познал.

— Струва ми се, че не сте разбрал от какво е породено недоволството на жена ви, сър.

— Така ли? — Без да пропусне нито една стъпка, той намести яркия шал, заплашващ всеки момент да падне от раменете ѝ. — Смятате, че тя не държи на бижутата?

— Сигурна съм, че тя цени бижутата колкото всяка друга жена, но вероятно не ѝ харесва идеята да я утешавате чрез някакви дрънкулки.

— Да я утешавам? — Той замислено преценяваше думата. — Какво искате да кажете?

Софи се изкашля.

— Да не би напоследък да сте имали някакво спречкване със съпругата си?

— Хм, да. Тя направи нещо крайно неразумно. Нещо, което можеше да коства живота ѝ. Бях ядосан и ѝ дадох да го разбере. И тя започна да се цупи.

— Не смятате ли, че е възможно да се е обидила, понеже не сте разбрал защо го е сторила?

— Тя не може да очаква от мен прошка за крайно опасните действия, които предприе напоследък — произнесе безстрастно Джулиан. — Дори и да е смятала, че това е въпрос на чест. Няма да ѝ позволя да рискува толкова глупаво живота си.

— И сте ѝ дал гривна вместо разбирането, което е търсела?

Устните му се втвърдиха под ръба на маската.

— Смятате ли, че така изглеждат нещата от нейна гледна точка?

— Жена ви е почувствала, че се опитвате да се помирите с нея по същия начин, по който бихте откупил благосклонността на някоя метреса. — Софи затаи дъх, все още питайки се отчаяно дали я е разпознал или не.

— Интересно предположение. И възможно обяснение.

— Този подход винаги ли е успешен? С метресите, искам да кажа?

Джулиан пропусна една стъпка, опитвайки се да се овладее.

— Хм, да. Общо взето.

— Метресите сигурно са създания твърде бедни духом.

— Истина е, че съпругата ми няма нищо общо с такива жени. Тя е изключително горда, например. Една метреса не може да си позволи много гордост.

— Не вярвам това качество да липсва и на вас.

Голямата му ръка внимателно обгърна пръстите ѝ.

— Права сте.

— Е, в най-лошия случай поне между вас и жена ви има нещо общо. И то би послужило за основа за разбирателство.

— И тъй, госпожо циганко? Сега вече знаете моята тъжна история. Как мислите, какви са шансовете ми за бъдещето?

— Ако действително искате съдбата ви да се промени, първо трябва да убедите жена си, че зачитате гордостта ѝ и чувството ѝ за чест не по-малко от тези на някой мъж.

— И как мога да постигна това?

Софи дълбоко си пое дъх.

— Първо, трябва да ѝ дадете нещо много по-ценно от гривната. — Изведнъж пръстите ѝ бяха премазани в дланта на Джулиан.

— И какво е то, госпожо циганко? — В гласа му се бе появила тъмна, неясна заплаха. — Чифт обици, може би? Или огърлица?

Тя се опита да освободи пръстите си, но не успя.

— Имам предчувствието, че вашата съпруга би оценила една роза, откъсната лично от вас, или няколко стиха, свидетелстващи за привързаността ви, много по-високо от всякакви украшения.

Пръстите му се отпуснаха.

— Значи смятате, че дълбоко в душата си тя е романтичка? И аз самият имах подобни подозрения.

— Мисля, че тя просто знае, че за един мъж няма нищо по-лесно от това да успокои съвестта си, подарявайки някое бижу.

— А може би тя няма да бъде щастлива, докато окончателно не ме оплете в примките на любовта? — предположи хладно Джулиан.

— Толкова ли ще е лошо това, сър?

— По-добре ще е, ако разбере, че не съм податлив на подобен род емоции — каза той нежно.

— Може би най-сетне, макар ѝ болезнено, тя ще осъзнае тази истина.

— Мислите ли?

— Предполагам, че тя е достатъчно интелигентна, за да приеме реалностите.

— И какво ще направи тогава?

— Ще се постарая да ви осигури оня брак, който желаете. Такъв, при който любовта и взаимното разбиране нямат особено значение. Ще

престане да губи времето и енергията си в опити да ви накара да се влюбите в нея. Ще се заеме с други неща и ще живее своя собствен живот.

Джулиан отново притисна пръстите ѝ, а очите му проблеснаха зад маската.

— Това означава ли, че тя ще търси други завоевания?

— Не, сър, едва ли. Жена ви е от онези, които даряват сърцето си само веднъж и ако то бъде отхвърлено, едва ли ще го предложи на друг. Тя просто ще замрази чувствата си и ще се посвети на други неща.

— Не съм казал, че отхвърлям сърдечните чувства на жена си. Точно обратното. Бих искал тя да узнае, че ги смятам за безценно съкровище. Ще се грижа добре за нея и за любовта ѝ.

— Разбирам. Нямате нищо против тя да е безнадеждно оплетена в примките на любовта, над която вие се присмивате, но вие самият не желаете да поемете подобен риск. По този начин ли смятате да се справите с нея?

— Не ми приписвайте неща, които не съм казал, госпожо циганко. Въпросната дама е моя жена — заяви категорично Джулиан. — За всички ни би било много по-удобно, ако тя е влюбена в мен. Аз само исках да я уверя, че трябва да бъде съвсем спокойна с любовта си към мен.

— Защото тогава вие бихте използвал тази любов, за да я контролирате?

— Всички гадателки ли тълкуват думите на клиентите си толкова свободно?

— Ако смятате, че онова, което чувате, не си струва парите, не се безпокойте. Не желая да ми плащате точно това предсказание.

— Но дотук не научих нищо за съдбата си. Вие само се опитахте да ми дадете множество съвети.

— Разбрах, че търсите начин да промените живота си?

— А защо просто не ми кажете дали изобщо ме очаква някакво щастие в бъдеще? — предложи Джулиан.

— Освен ако не решите да промените нещо много основно, сър, вие ще получите оня брак, който толкова искате. И вие, и жена ви ще тръгнете по свои собствени пътища. Вероятно ще я виждате толкова често, колкото е необходимо, за да си осигурите наследник, и тя ще се старее да не се изпречва на пътя ви през останалото време.

— Звучи така, сякаш жена ми има намерение да се цупи през цялата останала част от брака ни — сухо отбеляза Джулиан. — Твърде неприятна перспектива. — Той още веднъж нагласи шала, който щеше да се плъзне на пода, а след това пръстите му проследиха формата на черния метален пръстен на ръката ѝ. Очите му бавно се спряха върху него.

— Какво необикновено украшение, госпожо циганко. Всички гадателки ли носят такива пръстени?

— Не. Това е един спомен. — Тя се поколеба и трепна уплашено. — Познавате ли този пръстен, сър?

— Не, но е изключително грозен. Кой ви го даде?

— Принадлежеше на сестра ми — произнесе предпазливо Софи. Трябваше да остане спокойна, Джулиан проявяваше само обикновено любопитство. — Нося го понякога, защото той ми напомня съдбата ѝ.

— И каква е била съдбата ѝ? — Сега Джулиан я гледаше съсредоточено, сякаш можеше да я види под маската.

— Тя бе достатъчно глупава да се влюби в човек, който не отвърна на чувствата ѝ — прошепна Софи. — Вероятно, както и вие, той не е бил податлив на този род емоции, но не е имал нищо против, че тя им се е поддала. Тя отдаде сърцето си и това ѝ коства живота.

— Мисля, че сте извлякла погрешна поука от историята на сестра си — каза нежно Джулиан.

— Е, поне нямам намерение да се самоубивам — отвърна Софи. — Но и не възнамерявам да принеса толкова ценен дар на някой мъж, който не е способен да го оцени. Извинете ме, сър, но видях едни мои приятели там, до прозореца. Трябва да говоря с тях. — Тя се опита да се измъкне от хватката на Джулиан.

— А какво стана със съдбата ми? — Той хвана двата края на копринения шал.

— Вашата съдба е в ръцете ви, сър. — Софи ловко се измъкна изпод шала и избяга в тълпата.

Джулиан остана сам наред площадката за танци с пъстрия копринен шал в силните си пръсти. В продължение на няколко мига той стоя замислено, после с лека усмивка го сгъна и го прибра във вътрешния си джоб. Знаеше къде ще намери своята циганка по-късно тази вечер.

Все тъй усмихнат, той излезе навън, за да потърси каретата си. Леля Фани и Хариет щяха да придружат Софи на връщане, както бе уговорено. Джулиан реши, че може да се отбие за час-два в някой от своите клубове, преди да се прибере вкъщи.

Настроението му бе далеч по-приповдигнато, отколкото през деня, и причината бе ясна. Вярно, че Софи продължаваше упорито да му се сърди и да се чувства обидена, задето не ѝ прости стореното сутринта. Но му стигаше и това, че както обикновено тя бе казала истината, когато твърдеше, че го обича.

Почти бе сигурен в това, когато следобед намери гривната, захвърлена върху възглавницата си. И то само защото не бе влятел в стаята ѝ и не бе я сложил сам на ръката ѝ. Само една влюбена жена би захвърлила толкова скъп подарък и би настоявала вместо него за някакъв сонет.

Той не беше особено добър в сонетите, но щеше да се постарее да съчини някоя малка бележчица следващия път, когато се опиташе да ѝ даде гривната.

Сега повече от всякога му се искаше да узнае съдбата на смарагдите. С тях новата графиня на Рейвънуд щеше да изглежда чудесно. Представи си я с огърлицата и с нищо друго върху себе си.

Тази картина за миг заслепи съзнанието му, слабините му се напрегнаха и натежаха. *По-късно*, обеща той сам на себе си. *По-късно* той щеше да вземе своята циганка в ръце, щеше да я докосва и целува, докато застане от желание, докато закопнее за осъществяването, докато отново му признае любовта си.

Джулиан откри, че след като веднъж чу тези думи, някак си стана много нетърпелив да ги чуе отново.

Заплахата ѝ да замрази чувствата си не го тревожеше особено. Вече достатъчно я познаваше и го обземаше все по-голяма увереност, че тя няма да издържи схватката с нежните и искрени трепети, които пронизваха цялото ѝ същество.

За разлика от Елизабет, която бе жертва на собствените си дивни страсти, Софи бе жертва на собственото си сърце. Но тя бе жена и нямаше сила да се защити от онзи, който би злоупотребил с природата ѝ. Той ѝ бе нужен, за да се грижи за нея.

Важното сега бе не само да ѝ внуши, че ѝ е необходим, но и да му повери любовта си.

При тази мисъл пред вътрешния му взор отново се появи черният пръстен. Джулиан се намръщи в мрака на каретата. Не му харесваше, че Софи носи този спомен от сестра си. Той не само бе некрасив, но и тя несъмнено го използваше, за да ѝ напомня, че никога не бива да отдава сърцето си на човек, който не отвърща на чувствата ѝ.

Даргейт се появи откъм игралната зала, когато Джулиан влезе в клуба и седна пред бутилка портвайн. В очите на Даргейт просветна закачливо пламъче, когато забеляза приятеля си. За Джулиан дори и само един поглед към лицето му бе достатъчен, за да разбере, че случилото се на Лейтън фийлд вече не е тайна.

— Ето те най-после, Рейвънуд — Даргейт го потупа по рамото и се отпусна в най-близкия стол. — Тревожех се за теб, приятелю. Прекъсването на дуели е опасна работа. Можеха да те застрелят. Жените не боравят кой знае колко умело с пистолетите, както знаеш.

Джулиан му хвърли смразяващ поглед, но както и очакваше, той не оказа особено въздействие.

— Какви са тези глупости?

— Ах, значи е вярно — забеляза доволно Даргейт. — Така си и мислех. Твоята съпруга притежава нужния кураж, за да го направи, а Бог ми е свидетел, че Федърстоун е достатъчно ексцентрична, за да застане срещу нея.

Джулиан го изгледа настойчиво.

— Откъде си чул това?

Даргейт си наля чаша портвайн.

— Съвсем случайно, уверявам те. Не се безпокой. Нещата няма да се разчуют.

— Федърстоун? — Джулиан си даде клетва, че наистина ще я разсипе, ако се е раздрънкала.

— Не. Тя не е казала нищо. Научих го от втора ръка от камериера си, който днес следобед е бил на някакъв боксов мач с човека, който се грижи за конете на Федърстоун. Той казал на моя човек, че е трябвало да приготви кабриолета ѝ тази сутрин преди разсъмване.

— И откъде конярят е разбрал какво се е случило?

— Изглежда той си има работа с една от прислужничките на Федърстоун, която му казала, че някаква високопоставена дама приела като оскърбление нейната изнудваческа бележчица. Но не бе споменато никакво име, затова може да си спокоен. Изглежда всички участници в тази малка афера притежават известно чувство за дискретност. Но когато чух тази история, веднага си помислих, че вероятно Софи е била оскърбената страна. Не се сетих за никоя друга дама, която би събрала кураж за подобно нещо.

Джулиан изруга през зъби.

— Ако споменеш и една дума някъде, ще ти откъсна главата, Даргейт.

— Е, не се ядосвай, Джулиан. — Приятелят му се усмихна изненадващо чистосърдечно. — Това са слугински клюки и те скоро ще отшумят. Както ти казах, не бе споменато никакво име. И спокойно може да отричаш, докато някой от главните участници не заговори. На твоето място аз бих се почувствал поласкан. Честно казано, не се сещам за никой друг мъж, чиято жена толкова да държи на него, че да извика на дуел любовницата му.

— Бившата му любовница — промърмори Джулиан. — Моля те да не го забравяш. Прекалено дълго се опитвах да обясня този факт на Софи.

Даргейт се разсмя.

— И тя разбра ли обясненията ти, Рейвънуд? Жените са доста твърдоглави, когато става въпрос за подобни неща.

— А ти откъде знаеш? Никога не си си направил труда да се ожениш.

— Но съм доста наблюдателен — отвърна спокойно Даргейт.

Джулиан вдигна вежди.

— Ще имаш достатъчно възможности да приложиш наученото в практиката, ако чичо ти продължава по същия начин. Съществува голяма вероятност той или да бъде застрелян от някой ревнив съпруг, или да умре от препиване.

— Но и в двата случая, ако го застигне такава съдба, шансовете да спасим имението ще са твърде малки — рече Даргейт с неочаквано ожесточение. — Той го е разсипал и напълно е изсмукал кръвчицата му.

Преди Джулиан да успее да отвърне, към тях се приближи Майлс Търгуд. Явно бе чул последните думи на Даргейт.

— Ако ти наследиш титлата, решението е повече от очевидно — рече благоразумно Майлс. — Просто ще трябва да си намериш една достатъчно богата наследница. Помисли за това, че онази червенокоса приятелка на Софи сигурно ще бъде много богата, когато вторият ѝ баща най-сетне има благоприличието да се оттегли от този свят.

— Ан Силвърторн? — Даргейт направи гримаса. — Чувал съм, че тя е решила изобщо да не се омъжва.

— Софи като че ли е мислела същото — промърмори Джулиан. Той се сети за младата жена в момчешки дрехи, която сутринта държеше пистолетите, и се намръщи при спомена за червените коси, които се подаваха под шапката. — Във всеки случай мога да те уверя, че двете твърде много си приличат. Стой настрана от нея, Даргейт. Тя е в състояние да ти причини не по-малко неприятности, отколкото Софи на мен.

Даргейт му хвърли любопитен поглед.

— Ще го запомня. Ако наследя титлата, ще имам все пак някакви възможности да спася имението. И последното нещо, което ще ми трябва, е необузdana и вироглава жена като Софи.

— Жена ми не е нито необузdana, нито вироглава — заяви недвусмислено Джулиан.

Даргейт го погледна замислено.

— Прав си. Елизабет бе необузdana и вироглава. А Софи просто притежава висок дух. Тя е съвсем различна от твоята първа графиня, нали?

— Напълно различна. — Джулиан си наля чаша портвайн. — Не мислите ли, че е време да сменим темата.

— Съгласен — рече Даргейт. — Представата да си търся богата и благосклонна наследница и да се ожения само за да спася имението, е напълно достатъчна да ме накара да пожелаю здраве и дълъг живот на чичо си.

— Почти — поправи го с весело съчувствие Майлс, — но не съвсем. Ако това имение попадне в ръцете ти, всички знаем, че ще направиш всичко необходимо, за да го запазиш.

— Да. — Даргейт гаврътна портвайна си и посегна към бутилката. — И тогава ще имам доста задължения, нали?

— Както казах преди малко — вметна Джулиан, — мисля, че е време да сменил темата. Имам един въпрос към двама ви, като се надявам, че нито въпросът, нито отговорът ще бъдат споменати някъде другаде. Разбирате ли ме?

— Естествено — произнесе спокойно Даргейт.

Майлс кимна сериозно.

— Ясно.

Джулиан погледна първо към единия, после към другия. Имаше им пълно доверие.

— Да сте виждали или чували някъде за някакъв пръстен от черен метал, украсен с триъгълен знак и някаква животинска глава?

Даргейт и Търгуд се спогледаха, после се извърнаха към Джулиан и поклатиха глави.

— Не мисля — рече Майлс.

— Важно ли е? — запита Даргейт.

— Може би — каза тихо Джулиан. — А може би не. Но ми се струва, че съм чувал слухове за подобни пръстени, носени от членовете на някакъв клуб.

Даргейт се намръщи замислено.

— Като ги спомена сега се сетих, че май и аз съм ги чувал. Някакъв колежански клуб, като че ли така беше. Млади мъже използвали черните пръстени, за да се разпознават. Но всичко бе доста мистериозно и не помня някой да е споменава какви са целите на клуба. Защо те интересува?

— Един такъв пръстен е попаднал у Софи. Даден ѝ е бил от... — Джулиан замълча. Нямаше право да говори за историята на сестра ѝ Амелия. — От някаква приятелка в Хемпшър. Видях го и изпитах любопитство, защото видът му бе съвсем необичаен.

— Вероятно е само някакъв спомен — рече небрежно Майлс.

— Доста грозно нещо — продължи Джулиан.

— Ако си беше направил труда да подариш на жена си подходящи бижута, нямаше да ѝ се налага да носи разни вехтории от ученическите години — каза грубо Даргейт.

Джулиан се намръщи.

— И чувам това от човек, който смята някой ден наистина да се ожени за пари? Не се безпокой за бижутата на Софи, Даргейт.

Уверявам те, че съм напълно способен да се погрижа за нуждите ѝ в това отношение.

— След време. И все пак, жалко за смарагдите. Кога смяташ да признаеш, че те са изчезнали завинаги? — запита безжалостно Даргейт.

Майлс го погледна изумено.

— Изчезнали ли са?

Джулиан се намръщи.

— Откраднаха ги. Но все някой ден ще се появят при някой бижутер, когато крадецът няма да се удържи и ще ги заложим.

— Ако скоро не дадеш някакво обяснение, хората ще повярват на твърдението на Уейкот, че не би понесъл да ги видиш на друга жена, след като вече веднъж си ги подарил на Елизабет.

Майлс бързо кимна.

— Каза ли на Софи, че смарагдите са изчезнали? В противен случай тя би се почувствувала много нещастна, ако чуе за забележката на Уейкот, че не искаш тя да ги носи.

— Ако се наложи, ще ѝ обясня всичко — каза ледено Джулиан. А междувременно тя трябваше да се научи да носи онези бижута, които бе подбрал за нея, по дяволите! — Що се отнася до черния пръстен... — продължи той по-меко.

— Какво за него? — погледна го Даргейт. — Да не би това, че Софи го носи, да те тревожи?

— Не виждам за какво друго да се тревожи, освен че хората ще го сметнат за дяволски стиснат по отношение на бижутата — рече Майлс.

Пръстите на Джулиан забарабаниха по облегалката на стола.

— Ще ми се да науча нещо повече за този някогашен колежански клуб. Но не искам никой да научи, че проявявам такъв интерес.

Даргейт се облегна в креслото и кръстоса крака.

— И без това нямам кой знае каква работа. Мога да направя някои дискретни проучвания.

Джулиан кимна.

— Много съм ти задължен, Даргейт. Обади ми се, ако научиш нещо.

— Разбира се, Рейвънуд. В най-лошия случай ще ме разнообрази малко. Хазартът започна да ме отегчава напоследък.

— Не мога да си представя — промърмори Търгуд. — Не и ако човек печели толкова често, колкото теб.

Късно същата вечер Джулиан отпрати Кнептън и привърши приготовленията си за сън. Гупи му съобщи, че Софи се е прибрала преди известно време. И сигурно вече дълбоко спеше.

Той се пъкна в халата си и взе гривната и другия подарък, купен късно следобед, след като гривната бе отказана. Взе и бележката, съчинена с огромно усилие и предназначена да придружи подаръците, и се насочи към междинната врата.

В следващия миг си спомни за циганския шал. Върна се при гардероба и го извади от джоба на пелерината.

Влезе в тъмната спалня на Софи и сложи гривната, другото пакетче, бележката и шала на нощното шкафче. После свали халата си и легна до спящата си жена.

Когато сложи ръка на гърдите ѝ, тя леко въздъхна в съня си и се сгуши до него. Джулиан бавно я събуди с дълги дълбоки целувки, които накараха тялото ѝ да откликне напълно. Научил бе доста за нея миналите два пъти, когато се любиха. Реакцията ѝ бе точно каквато предполагаше. Когато най-сетне миглите ѝ се разтвориха, Софи вече се бе притиснала към него, а разтворените ѝ бедра го очакваха.

— Джулиан?

— А кой друг? — промълви дрезгаво той, потъвайки дълбоко във влажната ѝ топлина. — Има ли в ръцете ти тази нощ място за един мъж, който иска да промени съдбата си.

— О, Джулиан!

— Говори ми за любовта си, скъпа — настоя той, когато тя повдигна бедра, за да приеме бавния му внимателен натиск. Толкова бе приятно да я докосва. Бе свършена, сякаш създадена само за него. — Каж ми колко ме обичаш, Софи. Каж отново ония думи!

Но тя вече се извиваше под него, а от устните ѝ се изтръгваха не свързани изречения, а само викове на екстаза.

Тежък тласък разтърси Джулиан и той потъна дълбоко в нея, изгубвайки всяка престава за реалност.

Когато най-сетне вдигна глава след дълго време, с учудване установи, че Софи отново е заспала дълбоко.

«Някой друг път — обеща си той, докато се отдръпваше от нея, — някой друг път ще изтръгна от нея любовното признание.»

ГЛАВА XIII

Когато на другата сутрин Софи отвори очи, първото нещо, което видя, бе циганския шал на възглавницата до себе си. Върху него бе сложена диамантената гривна, подарена ѝ вчера от Джулиан. Редиците сребристорбели камъчета искряха на утринната светлина. Отдолу имаше един по-голям пакет, завит в хартия. Между гривната и шала бе пъхната някаква бележка.

Софи се надигна бавно, без да изпуска от очи нещата върху възглавницата. Както и предполагаше, Джулиан я бе разпознал на маскения бал миналата вечер. Тя се зачуди дали с всичките си приказки, че търси щастие в любовта, той само я бе дразнил или действително се бе опитал да ѝ каже нещо важно.

Посегна и взе бележката от възглавницата. Разгърна я и прочете съдържанието:

«Моя скъпа съпруго,

Миналата нощ научих от надежден източник, че съдбата ми е в мои ръце. И все пак това не е съвсем вярно. Независимо дали го желае или не, съдбата и честта на мъжа често се оказват в ръцете на съпругата му. Убеден съм, че в моя случаи тези съкровища са на сигурно място при вас. Нямам особен талант за съчиняване на сонети и стихове, но бих искал понякога да носите тази гривна като знак на моята почит. А ако случайно се заинтересувате и от другия ми подарък, ще имате повод да помислите за мен.»

Инициалите на Джулиан бяха надраскани смело на края на листа. Софи бавно сгъна бележката и се загледа в диамантената гривна. Почитта бе нещо твърде различно от любов, но все пак и тя предполагаше някаква степен на привързаност.

Изведнъж в душата ѝ нахлуха спомени за огъня и силата на Джулиан, когато той се промъкна при нея през нощта. Каза си, че не бива да се остави да бъде подведена от страстта, която събуждаше у нея. Страстта не беше любов и Амелия бе платила жестоко за това познание.

Но Джулиан изпитваше към нея нещо повече от страст, ако трябваше да се вярва на бележката. Тя просто не успя да потисне надеждата, надигнала се в нея. Почитта включваше и уважение, реши тя. Дори и той да ѝ се сърдеше заради случилото се миналата сутрин, все пак се опитваше да ѝ покаже, че изпитва известно уважение към нея.

Стана от леглото и внимателно сложи гривната в ковчежето за бижута до черния пръстен на Амелия. Твърдо реши да гледа реалистично на брака си. Страстта и почитта не бяха лоша комбинация, и все пак не ѝ бяха достатъчни. Миналата нощ Джулиан ѝ даде ясно да разбере, че желае тя да му довери любовта си, но също така бе разбрала, че той никога вече няма да дари сърцето си на жена.

Когато се извърна от тоалетката, си спомни за другия пакет върху леглото. Прекоси стаята изпълнена с любопитство и го взе. «Прилича на книга» — помисли си тя и това я развълнува много повече от гривната. Нетърпеливо разгърна кафявата хартия на опаковката.

Заля я вълна от радост, когато прочете името на автора върху внушителния, подвързан с кожа том. Не можеше да повярва. Джулиан ѝ бе подарил един превъзходен екземпляр от прочутия наръчник за билки на Николас Кълпепър «Английски лекар». Просто нямаше търпение да го покаже на старата Бес. Това бе чудесно ръководство за всички билки, които растяха в Англия.

Софи прелетя през стаята, за да позвъни на Мери. И когато момичето почука на вратата няколко минути по-късно, зяпна от изненада, виждайки господарката си вече наполовина облечена.

— Защо е това бързане, мадам? Нека ви помогна. Повнимателно, моля ви, ще разкъсате шева на роклята. — Мери припряно се засуети наоколо. — Да не би нещо да не е наред?

— Не, не, Мери, всичко е както трябва. Негова светлост все още ли е вкъщи? — Софи се наведе да обуе леките си летни пантофки.

— Да, госпожо. Мисля, че е в библиотеката. Да съобщя ли, че желаете да го видите?

— Аз сама ще отида. Добре, Мери, вече съм облечена. Можеш да си вървиш.

Мери я изгледа ужасена.

— Невъзможно. Не мога да ви позволя да излезете от спалнята, когато косата ви е в такова състояние, госпожо. Никак не би било редно. Моля ви, седнете и ще оправим всичко.

Софи се подчини, мърморейки нетърпеливо, докато Мери вдигаше косата ѝ с два сребърни гребена и няколко стратегически разположени фиби. Когато и последната къдрица бе поставена на място, тя скочи от тоалетката, грабна скъпоценния билкарски наръчник и буквално хукна надолу по стълбите.

Стигна до вратата на библиотеката, останала без дъх, почука и влетя вътре, без да дочака отговор.

— Джулиан, благодаря ти! Много ти благодаря! Толкова си мил! Не знам как да изразя признателността си. Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала. И ти си най-щедрият съпруг в Англия. Не, най-щедрият съпруг в целия свят!

Джулиан бавно затвори книгата пред себе си и предпазливо стана. Очите му унесено се спряха първо на голата ѝ китка, а после на книгата, притисната до гърдите ѝ.

— Тъй като не виждам гривната, предполагам, че Кълпепър е причината за всичкото това вълнение?

— О, да, Джулиан. Великолепен е. И ти си великолепен. Как изобщо мога да ти се отблагодаря? — Софи импулсивно прекоси стаята и се повдигна на пръсти пред него. Все още притискайки книгата до гърдите си, тя дари на съпруга си бърза, плаха целувка, после отстъпи назад. — Благодаря, милорд. Ще пазя тази книга докато съм жива. И обещавам да бъда точно такава съпруга, каквато вие желаете. Никога вече няма да ви създавам неприятности. Никога.

С една последна ослепителна усмивка Софи се извърна и изхвъркна от стаята, без да забележи сребърния гребен, който се изплъзна от косата ѝ и падна върху килима.

Джулиан проследи замислено как вратата се затвори след нея, после докосна бузата си там, където го бе целунала Софи. Съзна, че това бе първата спонтанна ласка, която тя му бе подарила. Прекоси стаята и вдигна сребърния гребен. Леко усмихнат, той го сложи на бюрото си на място, където можеше да го вижда, докато работи.

Кълпепър, реши той с дълбоко удовлетворение, очевидно бе гениално хрумване. Бе много задължен на Фани за тази идея и си напомни, че на всяка цена трябва да ѝ благодари. Усмивката му стана още по-широка, когато със съжаление си помисли, че можеше да си спести шестте хиляди лири за гривната. Доколкото познаваше Софи, тя щеше да я загуби още първия път, когато я сложеше, ако... ако, разбира се, изобщо се сетеше да я сложи.

Софи бе в чудесно настроение този следобед, когато изпрати на Ан и Джейн съобщение, че желае да ги види. Те пристигнаха към три. Жизнерадостната Ан, в тъмножълт тоалет, връхлетя в дневната с обичайната си енергия и ентузиазъм. Тя бе следвана от далеч по-улегналата Джейн. И двете жени развързаха панделките на шапките си и погледнаха домакинята с очакване.

— Снощи беше прекрасно, нали? — рече весело Ан, когато сервираха чая. — Не мога да ви опиша колко обичам маскарадите.

— Причината е, че ти доставя удоволствие да правиш хората на глупаци — забеляза Джейн. — И особено мъжете. Но рано или късно вкусът ти към подобни забавления ще ти създаде сериозни неприятности.

— Глупости. Не ѝ обръщай внимание, Софи. Изпаднала е в едно от своите нравоучителни настроения. И по-добре ни кажи защо настояваше да ни видиш толкова скоро. Надявам се да си намислила нещо интересно.

— Аз лично — забеляза Джейн, вдигайки чашата си — бих предпочела известно време да поживея без особени вълнения.

— Налага се да обсъдя с вас един много сериозен въпрос. Не се безпокой, Джейн. Не търся нови авантюри. А само няколко отговора. — Софи взе муселинената кърпичка, в която бе завила черния пръстен. Разгърна я и им го показа.

Ан протегна ръка и докосна гравираната повърхност.

— Много е странен. И не изглежда никак красив. Само не ми казвай, че съпругът ти е подарил подобно нещо. Мислех си, че Рейвънуд има по-добър вкус.

— Не. Той принадлежеше на сестра ми. — Софи втренчи очи в пръстена върху дланта си. — Дал ѝ го е някакъв мъж. Аз трябва да го

намеря. Според мен той трябва да бъде обвинен в убийство.

И тя им разказа цялата история в кратки, накъсани изречения. Когато свърши, Ан и Джейн още известно време я гледаха мълчаливо. Както и трябваше да се очаква, Джейн заговори първа.

— Ако всичко това е вярно, мъжът, дал пръстена на сестра ти, със сигурност е чудовище, но не виждам какво можеш да направиш, дори и да го откриеш. За нещастие много такива чудовища бродят из светската джунгла и успяват дори и след убийство да се измъкнат безнаказано.

Софи вдигна глава.

— Смятам да му дам да разбере, че злото, което е извършил, не е тайна. И че знам кой е и какво е сторил.

— Това може да бъде крайно опасно — каза Джейн. — Или най-малкото, изключително трудно. Ти не можеш да докажеш нищо. И той само ще се изсмее на обвиненията ти.

— Да, но той ще е принуден да разбере, че графинята на Рейвънуд знае кой е — каза замислено Ан. — Точно сега Софи притежава голямо влияние. Както знаеш, тя стана доста популярна. А и самият факт, че е съпруга на Рейвънуд, също не е без значение. Ако тя реши да се възползува от възможностите си, би могла да изобличи притежателя на пръстена и да съсипе репутацията му. А това би било сериозно наказание за всеки лондонски аристократ.

— При положение, че действително принадлежи към доброто общество — поправи я Софи. — Не зная нищо за него освен това, че по всяка вероятност е бил един от любовниците на Елизабет.

Джейн въздъхна.

— Ако се съди по приказките, техният списък е твърде дълъг.

— Но би могъл да бъде сведен само до мъжа, притежавал този пръстен — отвърна Софи. — Първо трябва да научим нещо за него.

— И как ще го направим? — Ан очевидно вече бе готова да се посвети на идеята.

— Чакайте, вие двете — помоли Джейн. — Помислете малко, преди да се впуснете в нова авантюра. Софи, ти съвсем скоро бе принудена да изтърпиш гнева на Рейвънуд. Ако питаш мен, леко ти се размина. Толкова ли си нетърпелива отново да събудиш яростта му?

— Това няма нищо общо с Рейвънуд — произнесе натъртено Софи. А после се усмихна, спомняйки си книгата за билките. —

Между другото, той ми прости за случилото се вчера сутринта.

Джейн я изгледа учудено.

— Наистина ли? Тогава той е много по-толерантен, отколкото си представях.

— Съпругът ми не е дяволът, за който го мислят — рече хладно Софи. — Но да се върнем на въпроса за собственика на пръстена. Нямам намерение да безпокоя Рейвънуд с този въпрос. Поставила съм си тази задача още преди да се омъжа за него. После, съвсем глупаво позволих на... на други неща да отвлекат вниманието ми. Но сега вече приключих с тях и смятам да се заема с това.

И двете й приятелки я гледаха съсредоточено.

— Говориш съвсем сериозно, нали? — запита Джейн най-накрая.

— Да намеря собственика на този пръстен е най-важната цел в живота ми в момента. Този път не мога да допусна някоя от вас да се почувства длъжна да предупреди Рейвънуд. Ако не сте в състояние да ме подкрепите, можете да си тръгнете още сега.

— Дори не си и представям, че ще те оставя да правиш подобно издирване сама — заяви Ан.

— Джейн? — Софи се усмихна нежно. — Ще те разбере, ако решиш, че не трябва да участваш в подобно нещо.

Джейн сви устни.

— Ти поставяш под въпрос лоялността ми, Софи. Не те обвинявам. Но искам да ти докажа, че действително съм твоя приятелка. И затова ще ти помогна.

— Добре. Тогава всичко е наред. — Софи протегна ръка. — Нека подпечатаме съзаклятието. — Трите тържествено удариха ръце в мълчалива клетва, после отново седнаха и се втренчиха в пръстена.

— И откъде ще започнем? — запита Ан след известен размисъл.

— Започнахме още миналата нощ. — И Софи им разказа за мъжа с черната пелерина и качулката.

Очите на Джейн се изпълниха с ужас.

— Той е познал пръстена? И те е предупредил за него? Велики боже, Софи, защо не ни каза?

— Не исках да ви казвам нищо, докато не получа тържественото ви обещание, че ще ме подкрепите.

— Това означава, че около пръстена действително има някаква мистерия. — Ан го взе и го разгледа отблизо. — Сигурна ли си, че

твоят партньор по танци не каза нищо друго? А само че оня, който го носи, може да очаква съвсем необикновени вълнения?

— Каквото и да означава това. Каза също, че ще се срещнем отново, и ме остави.

— Слава богу, че си била маскирана — рече прочувствено Джейн. — Сега вече знаеш, че с пръстена е свързана някаква тайна. И не бива да го носиш публично.

Софи се намръщи.

— Съгласна съм, че не бива да го нося, докато не научим нещо повече за него. Обаче, ако само по този начин мога да разкрия тайната му, вероятно ще трябва да го нося.

— Не — каза Ан, проявявайки необичайна предпазливост. — Съгласна съм с Джейн. Не трябва да го носиш. Не и преди да се посъветваш с нас. Обещавах ли?

Софи се поколеба при вида на угрижените лица на приятелките си.

— Добре — съгласи се тя неохотно. — Ще говоря с вас, преди отново да сложа пръстена. А сега да обмислим тази работа и всички сведения, които имаме по въпроса.

— Човекът с черната пелерина е намекнал, че пръстенът е познат и на други хора като него — произнесе бавно Ан. — Което ще рече клуб или група, или нещо от този род.

— Имаше и някакъв намек, че съществуват и други такива пръстени. — Софи се опита да си припомни точните думи на мъжа. — Може би е символ на някакво тайно общество.

Джейн потръпна.

— Не ми харесва тази дума.

— Какво общество? — запита бързо Ан, пренебрегвайки тревогата на приятелката си. — Трябва да се опитаме да го узнаем, преди да си представим човека, носил пръстена.

— Бихме могли да открием какво тайно общество би използвало подобно украшение, ако успеем да разгадаем значението на гравираниите символи. — Софи въртеше лентичката от черен метал между пръстите си, изучавайки триъгълника и животинската глава. — Но как да го направим?

Възцари се дълго мълчание, преди Джейн да произнесе твърде неохотно:

- Сецам се за едно място, откъдето бихме могли да започнем.
Софи я погледна изненадано.
— Откъде?
— От библиотеката на лейди Фани.

Три дни по-късно Софи летеше по стълбите с шапка в едната ръка и чантичка в другата. Прекоси преддверието и почти бе стигнала до вратата, която един лакей тъкмо се готвеше да отвори, когато Джулиан се появи откъм библиотеката. По хладното му и съсредоточено изражение тя веднага разбра, че иска да говори с нея. Потисна една въздишка и успя да му се усмихне лъчезарно.

— Добър ден, милорд. Както виждам, днес сте доста зает с работа — рече тя спокойно.

Джулиан скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата.

— Пак ли излизаш, Софи?

— Да, милорд. — Тя си сложи шапката и започна да връзва панделките. — Обещах на лейди Фани и Хариет да ги посетя днес следобед.

— Ти ги посещаваше всеки следобед тази седмица.

— Само миналите три следобеда, милорд.

Той наклони глава.

— Извинявай. Сигурно си права. Само последните три следобеда. Но вече съм им загубил сметката, защото ми се струва, че всеки път, когато се накая да ти предложи да појздим или да се отбием на някоя изложба, ти изхвърчаш през вратата.

— Животът тук, в града, е много трескав, милорд.

— Каква разлика от провинцията, нали?

Софи застана нащрек, чудејки се накъде бие той. Нямаше търпение да тръгне. Каретата я чакаше.

— Желаете ли нещо, милорд?

— Малко от времето ти, може би — рече той нежно.

Софи си играеше с връзките на шапката си и панделката се изкриви.

— Съжалявам, милорд. Обещах на леля ви да бъда там в три. Тя ще ме чака.

Джулиан погледна през рамо към часовника в библиотеката.

— Остават ти още няколко минути. Защо не помолиш кочияша да разходи коня за малко? Бих желал да ми дадеш съвет за някои неща.

— Съвет? — Това привлече вниманието ѝ. Джулиан не бе търсил съветите ѝ за нищо, откакто напуснаха «Елсингтън парк».

— По някои въпроси, свързани с Рейвънуд.

— О! — Тя не знаеше какво да отговори. — Ще ни отнеме ли много време, милорд?

— Не, скъпа, няма да ни отнеме много време. — Той се изпъна и я пропусна елегантно през вратата на библиотеката. После се обърна към слугата:

— Кажете на кочияша, че лейди Рейвънуд ще се забави малко.

Софи седна до бюрото срещу Джулиан и се опита да развърже възела, в който се бяха усукали панделките на шапката ѝ.

— Позволи ми, скъпа — Джулиан затвори вратата, приближи се до нея и се зае с възела.

— Честно казано, не проумявам какво става с тия мои шапки — оплака се Софи, изчервявайки се леко от близостта му. — По тях вечно нещо не е наред.

— Не се ядосвай за такива дреболии. Това е един от онези трикове, които един съпруг трябва да владее. — Джулиан се приведе над нея, а големите му ръце се справиха с излагащия възел. Само след минута той свали шапката от къдриците ѝ и я подаде с поклон.

— Благодаря. — Софи седеше сковано на стола с шапката в скута си. — И какъв съвет ви е нужен, милорд?

Джулиан заобиколи бюрото и седна небрежно.

— Току-що получих съобщение от управителя си в Рейвънуд. Пише, че икономката се е разболяла и едва ли скоро ще оздравее.

— Бедната госпожа Бойл. — Софи си спомни закръглената тиранка, която от години управляваше домакинството на имението. — Управителят споменава ли дали старата Бес е идвала да я прегледа?

Джулиан хвърли поглед към писмото пред себе си.

— Да, както изглежда, преди няколко дни Бес е ходила в къщата и е казала, че госпожа Бойл има болно сърце. Дори и да има късмета да оздравее, тя едва ли ще е в състояние отново да се заеме със задълженията си. Отсега нататък трябва да води много спокоен живот.

Софи поклати глава и се намръщи угрижено.

— Много съжалявам. Предполагам, че старата Бес я е посъветвала да пие чай от напръстник. Много е полезен в такива случаи, както знаеш.

— Не зная достатъчно за чая от напръстник — каза учтиво Джулиан. — Но знам, че оттеглянето на госпожа Бойл поставя пред мен — той направи пауза и после съзнателно се поправи — пред нас един проблем. Трябва веднага да назначим нова икономка.

— Безспорно. В противен случай Рейвънуд скоро ще се превърне в хаос.

Джулиан се облегна на стола си.

— Въпросът с наемането на икономка е доста важен. И донякъде е извън сферата на моя опит.

Софи не успя да потисне една лека усмивка.

— Велики боже! Нямах представа, че съществува нещо извън сферата на вашия опит, милорд.

Джулиан се усмихна за миг.

— Доста време не си ме дразнила по повод на моята прословута арогантност, Софи. Твоите малки убождания почти ми липсват.

Закачливото ѝ настроение моментално изчезна.

— Напоследък отношенията ни не бяха такива, че да ми се прииска да ви дразня, милорд.

— Не, наистина. Но аз ще се погрижа това да се промени.

Тя наклони глава.

— Защо?

— Нима не е ясно? — запита той тихо. — Установих, че освен предизвикателствата ти ми липсва и онази непринуденост, която се появи в отношенията ни в «Елсингтън парк», преди да решиш да излееш чая върху леглото.

Софи почувства, че се изчервява. Сведе поглед към шапката в скута си.

— Нещата съвсем не бяха лесни за мен, милорд. Вярно е, че тогава говорехме повече и откривахме теми от взаимен интерес, но аз никога не можах да забравя, че искате от мен един наследник и нищо друго. А това ме изнервяше, Джулиан.

— Сега го разбирам далеч по-добре, след като си побъбрих с една циганска гадателка. Тя ми обясни, че жена ми е донякъде

романтичка. Виновен съм, че не съм го взел предвид в отношенията си с нея, и ще направя всичко, за да поправа грешката си.

Софи бързо вдигна глава и веждите ѝ се сключиха загрижено.

— Нима одобряваш моята така наречена склонност към романтизъм? Моля те, не се тревожи, Джулиан. Романтичните жестове са напълно безсмислени, ако зад тях не стои едно искрено чувство.

— Но поне ми позволи да ти доставя малко радост, скъпа — Той леко се усмихна. — Книгата за билките на Кълпепър ти хареса, нали?

Обзе я чувство на вина.

— Знаете, че съм изключително доволна от нея, милорд.

— А гривната? — настоя той.

— Много е хубава, милорд.

Той трепна.

— Много хубава. Разбирам. Е, ще очаквам с нетърпение да я видя на теб в скоро време.

Софи моментално засия, радвайки се, че може да му даде положителен отговор.

— Мисля, че ще я сложа още тази вечер. Ще ходя на празненството у лейди Сейнт Джоунс.

— Явно е било прекалено да се надявам, че нямаш планове за тази вечер?

— О, имам планове за всяка вечер през тази и следващата седмица. Тук, в града, непрекъснато става нещо, нали?

— Да — рече ядосано Джулиан. — Така е. Но ти не си длъжна да ходиш навсякъде, за където получиш покана. Мислех си, че ще си щастлива да прекараш една или две тихи вечери вкъщи.

— Но защо, за Бога, трябва да прекарвам такива вечери сама вкъщи? — промълви притеснено Софи.

Джулиан сложи ръце на бюрото пред себе си.

— Аз също смятах да прекарам вечерта тук.

Софи отново се помъчи да се усмихне. «Опитва се да бъде мил» — каза тя на себе си. Но не желаше от него обикновена любезност.

— Разбирам. Още един романтичен жест, предназначен да задоволи моите прищевки. Много великодушно от ваша страна, но не е необходимо да се безпокоите, милорд. Способна съм и сама да се забавлявам. Както ви споменах, откакто съм в града, получих много

по-ясна представа за съпружеския живот. А сега действително трябва да тръгвам. Леля ви ще се чуди къде съм.

Тя стана бързо, забравяйки за шапката в скута си. Шапката се търкулна и падна на пода.

— Ти не разбра намеренията ми, Софи. — Джулиан стана и заобиколи бюрото, за да вдигне шапката. — Просто си мислех, че и двамата бихме могли да си позволим удоволствието на една спокойна вечер у дома. — Той сложи шапката на главата ѝ и завърза изрядно панделките под брадичката.

Тя вдигна очи към него, опитвайки се да отгатне мислите му.

— Благодаря за жеста, милорд. Но не желая да нарушавам вашите светски навици. Сигурна съм, че ще се отегчавате вкъщи. Приятен ден, милорд.

— Софи!

Заповедническият му глас я застигна, точно когато слагаше ръка върху бравата.

— Да, милорд?

— А въпросът за новата икономка?

— Кажете на управителя си да говори с Моли Ашкетъл. Тя принадлежи от години към персонала на Рейвънуд и ще е чудесна заместничка на бедната госпожа Бойл. — И Софи изхвъркна от вратата.

Петнадесет минути по-късно тя нахлу в библиотеката на лейди Фани. Хариет, Джейн и Ан вече бяха там, потънали в купчината книги на масата.

— Съжалявам, че закъснях — извини се припряно Софи, когато другите вдигнаха поглед от заниманието си. — Съпругът ми настояваше да обсъдим въпроса за новата икономка.

— Колко странно — рече Фани от върха на стълбата, на която бе кацнала, за да прерови най-горната лавица. — Рейвънуд никога не се е занимавал с наемането на прислуга. Винаги е предоставял този въпрос на своите управители. Но няма значение, скъпа, важното е, че ние действително напредваме с твоя малък план.

— Така е — потвърди Ан, като затвори една книга и отвори друга. — Преди малко Хариет откри едно съответствие на животинската глава. Това е митологично създание, което се появява в една много стара книга по естествена философия.

— Не особено приятно съответствие, боя се — Хариет надникна над очилата си. — Свързано е с някакъв противен култ в древността.

— Сега преглеждам някакви старинни книги по математика, за да видя дали ще намеря нещо за триъгълника — каза Джейн. — Имам чувството, че сме съвсем наблизо.

— Както и аз. — Лейди Фани слезе от стълбата. — Но започвам леко да се безпокоя какво ще правим, когато получим отговорите.

— Защо го казваш? — Софи се настани до масата и взе един масивен том.

Хариет вдигна поглед.

— Снощи, преди да си легнем, Фани изведнъж бе поразена от някакъв неясен спомен.

— Какъв спомен? — настоя Софи.

— Нещо, свързано с едно тайно общество на доста диви млади развратници — изрече бавно Фани. — Чух за него преди няколко години. Никога не научих подробностите, но си спомням, че членовете му носели пръстени, за да се разпознават. Предполага се, че всичко е започнало в Кеймбридж, но някои от тях продължили съществуването на клуба и след като завършили. Или поне за известно време.

Софи погледна Джейн и Ан и едва забележимо поклати глава. Решили бяха да не тревожат Фани и Хариет с истинската причина, поради която търсеха тайната на черния пръстен. По-възрастните дами смятаха, че Софи просто проявява любопитство към някаква наследствена вещ.

— Казваш, че този пръстен ти е оставен от сестра ти? — Хариет замислено прелистваше страниците.

— Точно така.

— Знаеш ли откъде го е взела?

Софи се поколеба, опитвайки се да измисли някакво разумно обяснение. Но съобразителността ѝ изневери, както обикновено, когато се опитваше да се измъкне с лъжа.

Ан услужливо ѝ се притече на помощ.

— Нали каза, че тя го е получила от някаква родственица, починала преди много години.

— Точно така — потвърди Джейн, преди Софи изобщо да успее да отговори.

— Да. Някаква наша доста странна леля. Но аз лично никога не съм я срещала — рече бързо Софи.

— Хм, наистина много странна — Фани замислено се върна до лавицата за друга купчина книги. — Чудя се откъде пръстенът е попаднал у нея.

— Вероятно никога няма да научим — заяви твърдо Ан, хвърляйки успокоителен поглед на Софи, която седеше с виновно изражение.

Харriet разлисти още една страница.

— Показвала ли си пръстена на Рейвънуд, Софи? Като мъж той би могъл да знае повече за тия неща от нас.

— Той е виждал пръстена. — Софи бе щастлива, че най-сетне може да говори истината. — Но не го разпозна.

— Е, тогава ще продължим да упорстваме. — Фани сне още един том от полицата. — Обичам загадките, а и ти също, Хари.

Харriet блажено се усмихна.

— О, Боже, да. Нищо не ме прави по-щастлива от това, да разгадавам някаква мистерия.

Четири дни по-късно Софи и Джейн откриха и произхода на странния триъгълник, разучавайки някакъв древен трактат по математика.

— Ето го! — възкликна Софи, докато останалите се струпаха около старинната книга. — Погледнете! Триъгълникът е съвсем същият като оня на пръстена, включително и тези странни извивки на всеки ъгъл.

— Права е — потвърди Ан. — И какво пише за този триъгълник? Софи се намръщи над латинския текст.

— Използван е бил в някакви тъмни церемонии, свързани с властта над женските демони, които... — Тя неочаквано замълча, съзнавайки какво превежда. — О, Боже!

— Какво има? — Фани се наведе през рамото ѝ. — А разбирам, «формата е много подходяща за подчиняване на „съкуба“^[1], докато се възползваш от тях по плътски начин.» Колко очарователно. Но остави мъжете да се тревожат за особеностите на женските демони, които безпокоят безпомощните представители на силния пол в съня им.

Харriet също се усмихна.

— Наистина очарователно. Проституиращи демони, които могат да бъдат подчинявани, докато в същото време се възползват от услугите им. Напълно си права, Фани. Само мъжката фантазия е способна да роди нещо подобно.

— Тук има още доказателства за мъжкото въображение — Ан посочи едно изображение на митологичното създание, което беше открила. — Звярът в триъгълника изглежда притежава необикновена мощ. И би могъл да блудства часове наред, без да загуби силата си.

Фани простена.

— Сега вече може да сме сигурни, че пръстенът, оставен в наследство на Софи, е принадлежал на някой мъж. Изглежда е бил създаден нарочно, за да създава високо самочувствие на мъжа в спалнята. А може и да е само талисман за щастие в тази област на живота. Но в никой случай не е онзи вид бижу, който Рейвънуд би искал жена му да носи публично.

Харriet се разкиска.

— На твое място, Софи, не бих обяснявала на съпруга си значението на тези знаци. Най-добре прибири пръстена и попитай Рейвънуд за семейните смарагди.

— Съветът ти е отличен — каза тихо Софи, мислейки, че по-скоро би умряла, отколкото да попита Джулиан за смарагдите. — Благодаря ви за помощта при разгадаването на подробностите, свързани с пръстена.

— Няма защо. — Харriet сияеше. — Беше извънредно увлекателно, нали Фани?

— Извънредно поучително.

— Е, най-добре е да тръгваме — рече Ан, когато двете жени започнаха да прибират книгите в шкафа. — Обещах на баба да й помогна, докато развлича няколко приятелки на карти тази вечер.

— А аз имам намерение да се отбия у лейди Сейнт Джоунс — потри ръце Софи.

Джейн мълчаливо последва приятелките си и заговори едва когато и трите се усамотиха в каретата, далеч от ушите на лейди Фани.

— Е, какво? Не ме дръжте в напрежение. Това едва ли е краят на историята. Зная го. Какво ще предприемеш оттук нататък, Софи?

Софи гледаше навън през прозореца, потънала в мисли.

— Сега със сигурност знаем поне две неща за пръстена. Първото е, че вероятно е принадлежал на мъж, член на някакво тайно общество, създадено в Кеймбридж. Второто е, че това общество се е занимавало със съмнителни сексуални практики.

— Мисля, че си права — съгласи се Ан. — Бедната ти сестра е станала жертва на мъж, който се е възползвал от жените по най-лошия начин.

— Вече го знаем — каза Джейн. — И какво ще правим сега? Софи откъсна поглед от градския пейзаж и погледна приятелите си.

— Струва ми се, има една личност, която би могла да познава мъже, носили такива пръстени.

Очите на Джейн се разшириха.

— Да не би да имаш предвид...

— Разбира се — каза бързо Ан. — Как не се сетих! Трябва веднага да се свържем с Шарлот Федърстоун и да видим какво може да ни каже. Софи, напиши ѝ бележката още днес. Ще се дегизирам и веднага ще я занеса.

— Но е възможно тя да откаже да отговори — изрече Джейн с надежда.

— Така е, но това е все пак някакъв шанс, по-добър от този да нося пръстена публично и да чакам някой да го разпознае.

— Прекалено опасно е — каза веднага Ан. — Всеки мъж, който те види да го носиш и знае значението му, ще помисли, че и ти самата си замесена в култа.

Софи потръпна при спомена за човека с черната пелерина и маската. *Едно крайно необичайно вълнение.*

Не, тя трябваше да бъде изключително внимателна и да не привлича повече внимание чрез пръстена.

Отговорът на Шарлот Федърстоун дойде само след няколко часа. Ан веднага го донесе на Софи. Тя разкъса плика със смесица от нетърпение и страх.

«От една жена на честта до друга:

Ласкаете ме, желаяйки от мен нещо, което сте така любезна да наречете „професионална информация“. В

бележката си казвате, че се опитвате да научите някои подробности за една вещ, която сте получила в наследство и проучванията са Ви навели на мисълта, че аз бих могла да Ви помогна. Радвам се, че съм в състояние да Ви дам известна информация, но ми позволете да споделя с Вас, че нямам високо мнение за оня член на семейството Ви, който Ви е оставил пръстена. Който и да е бил, сигурна съм, че е имал крайно противни наклонности.

Спомням си, че през изминалите години съм срещала петима мъже, които са носили пръстен като този, който описвате в бележката си. Двама от тях вече са мъртви и, честно казано, светът е по-хубав без тях. Останалите трима са лордовете Тъбридж, Варли и Ормистън. Не знам какво смятате да предприемете занапред, но Ви съветвам да бъдете извънредно предпазлива. Уверявам Ви, че те не са подходяща компания за никоя жена, независимо от общественото ѝ положение. Колебая се дали да Ви дам този съвет, но може би е по-добре да обсъдите всичко със съпруга си, преди да предприемете каквото и да било.»

Писмото бе подписано с красиво драснатите инициали на Шарлот Федърстоун «Ш. Ф.»

Сърцето на Софи заби учестено. «Най-сетне имена!» — каза си тя. Някой от тези трима мъже би могъл да е отговорен за смъртта на Амелия.

— Трябва да се опитам по някакъв начин да срещна тези тримата — каза тя спокойно на Ан.

— Тъбридж, Варли и Ормистън — повтори замислено приятелката ѝ. — Чувала съм за тях. Те са нормално приети в обществото, макар и репутацията им да не е най-добра. Като използваме твоите връзки и тези на баба ми, няма да е трудно да получим покани за местата, където обикновено се появяват.

Софи кимна, сгъвайки бележката на Федърстоун.

— Както виждам, списъкът с ангажиментите ми ще стане по-дълъг от всякога.

[1] Съкуба (мит.) — зъл дух, който се съвкупява със спящи мъже.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА XIV

Уейкот вече започваше да ѝ досажда, и то не за първи път. Раздразнението на Софи непрекъснато растеше. Тя леко се намръщи над рамото на лорд Търридж, докато той я водеше към танцовата площадка, и с облекчение забеляза, че Уейкот се запъти към градините.

Крайно време бе да я остави на мира тази вечер, каза си Софи. Най-после бе успяла да получи покана за танц от някога красивия, но сега доста съсипан Търридж, но това ѝ костваше твърде много. Още щом пристигна на празненството, Уейкот започна да се върти около нея, също както на някои други събирания през миналата седмица.

Бе се оказало твърде трудно да открият къде ще бъде Търридж тази вечер; много по-трудно, отколкото Ан и Джейн предполагаха. Само Уейкот ѝ липсваше на всичко отгоре. За щастие Ан успя да се добере някак си до списъка на гостите за тази вечеринка в последния момент. А Софи не спести време и усилия, за да бъде поканена.

Сведенията за лорд Търридж, с които разполагаха, бяха съвсем оскъдни.

— Говорят, че е пропилял по-голямата част от богатството си на игралната маса и че сега се оглежда за богата жена — обясни Ан рано този следобед. — В момента се опитва да спечели интереса на Корделия Байдл, а тази вечер тя ще бъде у семейство Делимор.

— Лейди Фани сигурно ще успее да ми издействува покана — реши Софи и предположението ѝ се оказа вярно. Лелята бе малко изненадана, че Софи иска да присъства на едно събиране, което по всяка вероятност щеше да бъде извънредно скучно, но услужливо замени няколко думи с домакинята.

— Не беше никак трудно, скъпа — каза многозначително малко по-късно Фани. — Тези дни всяка домакиня би била щастлива да я удостоиш с присъствието си.

— Причината е в титлата на Джулиан, предполагам — забеляза сухо Софи, напомняйки си, че трябва да използва новото си положение и в края на краищата да накаже прелъстителя на Амелия.

— Титлата на Рейвънуд също е помогнала — Хариет вдигна очи от книгата си, — но не е лошо да знаеш, момичето ми, че не точно фактът, че си графиня, почти те направи личността на сезона.

Софи се сепна от забележката, а в следващия миг се намръщи.

— Няма нужда да се впускаш в подробности, Хари. Съзнавам, че в голяма степен дължа популярността си и на това, че дори в града хората твърде често страдат от главоболие, храносмилателни проблеми и възпален черен дроб. Кълна се, на края на всяко събиране ми се налага да пиша не по-малко рецепти, отколкото някой доктор.

Хариет усмихнато размени поглед с Фани и отново се задълбочи в книгата си.

Но планът успя и тази вечер Софи бе радушно посрещната от една очарована домакиня, която не би и посмяла да мечтае графинята на Рейвънуд да се появи в дома ѝ. После вече не бе чак толкова трудно да влезе в дирите на лорд Ътъридж и ако не бяха постоянните покани на Уейкот за танц, всичко би тръгнало съвсем добре.

— Ще се осмеля да кажа, че вие сте твърде различна от първата съпруга на Рейвънуд — промълви Ътъридж със сладникав глас.

Софи, която с тревога очакваше да я заговори, му се усмихна окуражително.

— Познавахте ли я добре, милорд?

Усмивката на Ътъридж не беше приятна.

— Да речем, че съм имал удоволствието на няколко лични разговора с нея. Тя бе извънредно очарователна. Направо зашеметяваща. Пленителна, тайнствена, завладяваща. Само с една усмивка можеше да омагьоса някой мъж за дълго време. И беше също, предполагам, извънредно опасна.

«Съкуба». Софи си спомни странните знаци върху черния пръстен. Много от мъжете сигурно са чувствали необходимостта да се защитят от жена като Елизабет, дори и доброволно да са се поддавали на чара ѝ.

— Често ли посещавахте съпруга ми и първата му жена в Рейвънуд? — запита Софи възможно най-предпазливо.

Ътъридж сухо се разсмя.

— Рейвънуд твърде рядко бе с жена си. Или поне не и след първите няколко месеца от брака им. Но тези първи месеци бяха доста забавни за всички останали, уверявам ви.

— Забавни? — Софи леко потръпна.

— Да, разбира се — охотно потвърди Тътридж. — Имаше сцени и публични скандали, с които градът се развлича почти цяла година. Но след това Рейвънуд и жена му тръгнаха по свои собствени пътища. Някои казват, че той е предприел постъпки за развод точно преди Елизабет да умре.

Колко ли е мразил Джулиан тези публични сцени. Не бе чудно, че той толкова се боеше новата му жена да не стане център на клюките. Софи се опита да се върне на първия си въпрос.

— Бил ли сте някога в имението Рейвънуд, милорд?

— Два пъти, доколкото си спомням — рече той небрежно. — Но не за дълго, макар че Елизабет можеше да бъде и очарователна. Не обичам да стоя на село. Човек като мен просто няма какво да търси там. В града се чувствам далеч по-добре.

— Разбирам. — Софи внимателно се вслушваше в гласа и интонацията на Тътридж, опитвайки се да прецени дали той бе човекът с черната пелерина и маската, който я предупреди за пръстена на бала с маски. Но изглежда не беше той.

И ако Тътридж говореше истината, той едва ли бе прелъстителят на Амелия. Който и да е бил онзи мъж, той е идвал в Рейвънуд повече от два пъти. Амелия се бе срещала доста често с любовника си в продължение на три месеца. Естествено, съществуваше и възможността Тътридж да я лъже относно честотата на визитите си, но тя не виждаше защо би си дал труда да го направи.

Цялата тази история с разкриването на виновника за смъртта на сестра ѝ се бе оказала извънредно трудна, призна тя пред себе си.

— Кажете ми, мадам, смятате ли да следвате примера на предшественичката си? Ако е тъй, надявам се да ме включите в плановете си. Мога даже да обмисля още едно пътуване до Хемпшър, ако решите да ме поканите — изрече Тътридж с опасно тих глас.

Едва прикритата обида изтръгна Софи от унеса ѝ. Тя спря по средата на дансинга и ядосано вирна глава.

— Какво точно намеквате, милорд?

— Съвсем нищо, скъпа, уверявам ви. Попитах ви просто от любопитство. Изглеждахте заинтригувана от действията на предишната графиня и аз се зачудих дали не проявявате вкус към същия безразсъден живот, който тя водеше.

— Ни най-малко — каза напрегнато Софи. — Не мога да си представя откъде сте останал с това впечатление.

— Успокойте се, мадам. Не исках да ви обидя. Но чух някои слухове и те събудиха любопитството ми.

— Какви слухове? — разтревожи се изведнъж Софи. Ако историята с дуела се бе разчула, Джулиан щеше да е бесен.

— Нищо особено, уверявам ви. — Тътридж се усмихна капризно и небрежно намести изкуственото цвете в косите ѝ. — Само някакви дрънканици за смарагдите на Рейвънуд...

— О, това ли — отдъхна си Софи. — И какво за тях милорд?

— Доста хора се чудят защо вие никога не ги носите публично. — Гласът на Тътридж бе изключително учтив, но очите му я пронизваха.

— Колко странно. Учудвам се, че хората си губят времето да разсъждават за такива неща. Струва ми се, че танцът свърши, милорд.

— Надявам се да ме извините, мадам. — Тътридж се поклонил кратко. — Боя се, че съм ангажиран за следващия танц.

— Разбира се. — Софи кимна сдържано и проследи как той се упъти през тълпата към една млада руса жена със сини очи и небесносиня рокля.

— Корделия Байдл — рече Уейкот, изниквайки ненадейно зад гърба на Софи. — Не е особено умна, но се говори, че наследството ѝ ще бъде достатъчна компенсация.

— Никога не съм смятала, че мъжете могат да оценят ума на една жена.

— Вярно е, че повечето мъже нямат достатъчно собствен ум, за да оценят подобно качество у когото и да било. — Уейкот я гледеше настойчиво. — Дори бих се осмелил да кажа, че Рейвънуд също принадлежи към тази категория.

— Грешите, милорд — сръза го Софи.

— Тогава се извинявам. Но тъй като няма особени доказателства, че Рейвънуд цени очарователната си нова жена, човек има повод да се замисли.

— И какво трябва да направи той, според вас, за да покаже, че ме цени? Да разпръсква листа от рози пред входната врата всяка сутрин, може би?

— Листа от рози? — Уейкот вдигна вежди. — Едва ли. Рейвънуд не е склонен към романтични жестове. Но досега трябваше да ви даде семейните смарагди.

— И защо? — срязва го Софи. — Моят тен не е подходящ за смарагди. Диамантите ми отиват много повече, не мислите ли? — Тя повдигна ръката си с грациозен жест, за да види той гривната, подарена ѝ от Джулиан. Скъпоценните камъни проблеснаха на китката ѝ.

— Грешите, Софи — рече Уейкот. — Ще бъдете прекрасна със смарагдите. Но се съмнявам, че Рейвънуд някога ще ги повери на друга жена. Свързани са с прекалено мъчителни спомени за него.

— Моля да ме извините, милорд. Струва ми се, че виждам лейди Фремптън до прозореца. Трябва да разбере дали моята рецепта за подобряване на храносмилането ѝ е помогнала.

Софи се отдалечи, убедена, че е посветила достатъчно време на виконта. Той се появяваше на почти всички светски събирания, на които тя присъстваше тези дни.

Докато се движеше из тълпата, ѝ се стори, че не трябваше да оставя Ътъридж да си отиде толкова скоро. Дори и той да не беше човекът, когото търсеше, явно знаеше доста за аферите на Елизабет и бе склонен да говори. Сети се със закъснение, че той можеше да ѝ даде ценна информация за другите двама мъже в списъка на Шарлот.

Отсреща Корделия Байдл бе отказала втори танц на Ътъридж и той изглежда се канеше да тръгне към градините. Софи също си запроправя път към отворената врата.

— Забравете за Ътъридж. — Уейкот се плъзна изненадващо зад нея. — Заслужавате нещо по-добро. Дори и Елизабет не би си губила времето с него.

Софи светкавично се извърна с присвити от гняв очи. Очевидно Уейкот я бе следил.

— Не зная какво намекувате, милорд, нито пък искам да ми обяснявате. Но ще бъде много мъдро от ваша страна да престанете да разсъждавате върху познанствата ми.

— Защо? Защото се боите, че ако мълвата стигне до Рейвънуд, той ще ви удави в същото онова проклето езеро като Елизабет?

Софи го погледна ужасено, после му обърна гръб и изхвърча през отворената врата навън на хладния нощен въздух в градината.

— Следващия път, когато ме доведеш в мизерна дупка като тази, поне се погрижи да спечеля. — Джулиан едва сдържаше гнева си, докато двамата с Даргейт се отдалечаваха от игралната маса.

Зад тях други играчи пристъпиха напред със заучено спокойствие, което обаче не бе в състояние да скрие трескавото вълнение в очите им. Заровете тихо потракваха, новата игра започваше. За една нощ се губеха и печелеха цели състояния. Имения, фамилно притежание поколения наред, сменяха собствениците само за миг заради прищевките на съдбата. Джулиан едва скриваше отвращението си. Земята, с привилегиите и отговорностите, които произтичаха от нея, не биваше да се рискува в някаква глупава игра. Той не разбираше хората, които правеха подобно нещо.

— Стига си се оплаквал — смъмри го Даргейт. — Казах ти, че е по-лесно да се получи информация от един вечен победител, отколкото от някой, който е загубил. Нали получи онова, което искаше?

— Да, по дяволите, но ми струваше петстотин лири.

— Което е нищо в сравнение с онова, което Крандън и Мъсгроув ще загубят тази нощ. Неприятното при теб, Рейвънуд, е, че ти се свида всяко пени, което не е похарчено за именията ти.

— Знаеш, че и собственото ти отношение към хазарта ще се промени напълно утре, когато наследиш титлата и земите на чичо си. Ти си толкова закоравял играч, колкото и аз.

Джулиан направи знак на кочияша си, когато излязоха навън в хладната вечер. Наближаваше полунощ.

— Не бъди толкова сигурен. В момента съм твърде пристрастен към хазарта. И доходите ми в голяма степен зависят от него.

— Цяло щастие е, че имаш талант за заровете и картите.

— Едно от многото полезни неща, които усвоих в Итън — рече небрежно Даргейт. — Той скочи в каретата, спряла пред двамата мъже. Джулиан го последва и седна срещу него.

— Добре, но ми струваше доста. А сега да видим какво получих срещу своите петстотин лири.

— Според Игърс, който обикновено е осведомен за подобни неща, има поне трима или четирима мъже, които все още носят черните пръстени — рече замислено Даргейт.

— Но успяхме да научим само две имена — Ътъридж и Варли. — Джулиан си спомни мъжа, който бе спечелил парите му. Колкото повече печелеше Игърс, толкова по-склонен бе да разговаря с Даргейт и него. — Чудя се дали някой от тях не е дал пръстена на приятелката на Софи. Спомням си, че Ътъридж е идвал в имението. Както и Варли. — Джулиан вкопчи ръка в страничната облегалка, припомняйки си, като че ли безкрайния списък на завоеванията на Елизабет.

Даргейт се престори, че не забелязва посоката на разсъжденията му, и се върна на въпроса.

— Поне имаме някаква отправна точка. Или Ътъридж, или Варли е мъжът, дал пръстена на приятелката на жена ти.

— Проклятие. Не ми харесва това, Даргейт. Но поне едно нещо е сигурно — Софи никога вече не бива да носи този пръстен. Ще се погрижа да бъде унищожен веднага. — А това действие, потръпна той вътрешно, щеше да създаде нови неприятности между него и Софи. Тя очевидно бе много привързана към черния пръстен.

— По този въпрос съм напълно съгласен. След като вече изяснихме значението му, действително не бива да го носи повече. Но тя все още не знае какво символизира пръстенът, Рейвънуд. За нея той е само някакъв спомен. Смяташ ли да ѝ кажеш истината?

Джулиан ядосано поклати глава.

— Какво? Че първоначалният му собственик е принадлежал към някакъв таен клуб, чиито членове са се обзалагали на това, да сложат рога на най-високопоставените мъже в Лондон? Едва ли. Тя и без това има твърде ниско мнение за мъжете като цяло.

— Така ли? — запита развеселен Даргейт. — Тогава ти и госпожата доста си подхождате. И твоето мнение за жените не е особено високо. И заслужаваше да се ожениш за жена, която да ти върне комплиментата.

— Достатъчно, Даргейт. Тази вечер имам да върша и по-важни неща от това да споря с човек, чието мнение за жените не е много по-различно от моето. Във всеки случай Софи не е като повечето жени.

Даргейт леко се усмихна в полумрака.

— Да, знам. Чудех се дали ти самият го осъзнаваш. Пази я добре, Рейвънуд. В нашия свят има достатъчно вълци, на които ще достави огромно удоволствие да я разкъсат.

— Едва ли някой го знае по-добре от мен. — Джулиан се загледа през прозореца на каретата. — Къде искаш да те оставя?

Даргейт сви рамене.

— При Брук, предполагам. Имам желание да пийна нещо в цивилизована обстановка след оня пъкъл, който преди малко напуснахме. А ти къде отиваш?

— Да намеря Софи. Тя е на вечеринката на лейди Делимор тази вечер.

Даргейт се ухили.

— И без съмнение е царицата на вечерта. Жена ти много бързо стана популярна. Тези дни навсякъде по «Бонд стрийт» и в салоните младите дами се появяват в състояние на някакъв очарователен безпорядък. Панделките провисват, шапките се изкривяват, шаловете се влачат по пода. Много е забавно, но никоя не успява да го прави така непринудено като Софи.

Джулиан се усмихна на себе си.

— Защото тя наистина не го прави нарочно. Просто ѝ е вродено.

Петнадесет минути по-късно той вече се луташе из тълпата, изпълнила балната зала на лейди Делимор. Даргейт беше прав, забеляза леко развеселен. В тоалетите на повечето млади жени в салона като че ли наистина нещо не бе наред. Украшенията за коса бяха втъкнати в прическите по някакъв странен начин, панделки се влачеха по пода, шаловете се изплъзваха, привидно случайно. Той едва не стъпка едно ветрило, провиснало на дълъг шнур от китката на собственичката си.

— Здравей, Рейвънуд. Графинята ли търсиш? — Джулиан погледна през рамо и съзря един барон на средна възраст, с когото понякога обсъждаше известията от войната.

— Добър вечер, Трен. Случайно търся лейди Рейвънуд. Някаква следа от нея?

— Следите от нея са навсякъде, момчето ми. Само се огледай. — Пийналият барон кимна към препълнената бална зала. — Не можеш да мръднеш, без да настъпиш някоя панделка или шал или нещо друго от тоя сорт. Преди малко си поговорих с твоята госпожа. Даде ми рецепта за сироп, който щял да разреши храносмилателните ми проблеми. Имал си голям късмет да се ожениш за нея, приятелю. Тя ще се

погрижи да доживееш до дълбоки старини. А междуременно сигурно ще ти роди една дузина синове.

Последната забележка накара Джулиан да присвие устни. Той никак не бе сигурен, че Софи е склонна да му роди толкова синове. Много добре си спомняше, че тя не искаше да бързат с детето.

— Къде я видя последно, Трен?

— Май че танцуваше с Ътъридж. — Добродушното лице на Трен внезапно се помрачи. — Това не е най-добрата компания за нея, момчето ми. Знаеш кой е Ътъридж. Развратник до мозъка на костите си. На твое място бих прекратил незабавно едно такова познанство.

Джулиан замръзна. Как, по дяволите, Ътъридж се беше добрал до Софи? А още по-важно бе защо го е направил.

— Ще се погрижа веднага. Благодаря ти, Трен.

— За мен бе удоволствие. — Лицето на барона отново се проясни. — Поблагодари от мое име на графинята за лековития сироп. Нямам търпение да го опитам. Бог ми е свидетел, че ми омръзна да карам само на картофи и хляб. Искам отново да забия зъби в някой сочен бифтек.

— Ще ѝ кажа. — Джулиан затърси с поглед Ътъридж из тълпата. Не го откри, но съзря Софи. Тя тъкмо се канеше да излезе в градината. Уейкот я следваше на късо разстояние.

«Някой ден ще ми се наложи да се погрижа за Уейкот» — обеща си Джулиан.

Градините бяха великолепни. Софи бе чувала, че те са гордостта на лорд Делимор. При всякакви други обстоятелства тя би се наслаждавала на гледката, която представляваха на лунната светлина. Изкусно подрязаните храсти, терасите и лехите с цветя бяха оформени с голямо умение.

Но тази вечер ефектно разпръснатата зеленина затрудняваше преследването на Ътъридж. Всеки път, когато заобиколеше някой жив плет, тя се озоваваше в нов ъгъл на лабиринта. С отдалечаването от къщата ѝ ставаше все по-трудно да се ориентира в мрака. На два пъти се натъкна на двойки, напуснали балната зала в търсене на уединение.

Колко далече би могъл да отиде Ътъридж, питаше се с нарастващо раздражение. Градините не бяха чак толкова големи, че да

се изгуби. А после се зачуди защо му е притрябвало да предприема продължителна обиколка из тях.

Отговорът на този въпрос ѝ хрумна почти веднага. Човек като него без съмнение би използвал усамотението на градините за някаква среща. Може би дори и сега някоя безпомощна млада жена слушаше неговите изкусни ласкателства и си мислеше, че е влюбена. Ако той бе човекът, прелъстил Амелия, тя щеше да се погрижи Тътридж никога да не се ожени за Корделия Байдл или за която и да било друга невинна наследница.

Прибра полите си, канейки се да заобиколи една малка статуя на Пан, стърчаща наред лехата, когато чу стъпки зад себе си.

— Не е разумно да се разхождате сама тук — изрече в мрака Уейкот. — Една жена би могла съвсем да се изгуби в тези градини.

Софи изумено се извърна към виконта, който я наблюдаваше от известно разстояние. Първоначалната ѝ уплаха се превърна в гняв.

— Наистина, милорд, непрекъснато ли трябва да се промъквате зад гърбовете на хората?

— Започвам да мисля, че това е единственият начин да разговарям насаме с вас. — Той направи няколко стъпки напред, светлата му коса изглеждаше почти сребърна на лунната светлина. Контрастът с черните дрехи, които винаги предпочиташе, го караше да изглежда някак нереален.

— Не мисля, че имаме да говорим за нещо насаме. — Пръстите на Софи стиснаха ветрилото. Не ѝ бе приятно да е сама с Уейкот. Предупрежденията на Джулиан вече кълтяха в главата ѝ.

— Грещиш, Софи. Имам да обсъждаме много неща. Искам да научиш истината за Рейвънуд и Елизабет. Крайно време е.

— Вече знам всичко, което е необходимо — изрече тя спокойно.

Уейкот поклати глава, а очите му проблеснаха в тъмнината.

— Никой не знае цялата истина, а най-малко ти. Ако я знаеше, нямаше да се омъжиш за него. Ти си прекалено сладка и нежна, за да се отдадеш доброволно на чудовище като Рейвънуд.

— Моля ви, престанете веднага, лорд Уейкот!

— Бог да ми е на помощ, но няма да престана. — Гласът му изведнъж подрезгавя. — Нима бих могъл? И нима е толкова лесно? Не съм в състояние да не мисля за това. За нея. За всичко. То ме

преследва, Софи. Съсипва ме. Защото можех да я спася, но тя не ми позволи.

Софи за първи път започна да разбира, че каквито и да са били чувствата му към Елизабет, те в никакъв случай не са били повърхностни или мимолетни. Той без съмнение страдаше. Вродената ѝ състрадателност мигновено се пробуди. Тя направи крачка към него и докосна ръката му.

— Мълчете — прошепна тя. — Не се обвинявайте. Елизабет е била много нервна и лесно е избухвала. Дори и ние, които живеехме в околностите на Рейвънуд, го знаехме. Каквото и да е станало, то вече е приключило. Не бива да се измъчвате повече.

— Той я съсипа. — Гласът на Уейкот бе съвсем изтънял. — Той я превърна в онова, което стана. Елизабет не е искала да се омъжи за него, знаете ли? Но семейството ѝ я принудило. Родителите ѝ мислели само за богатството и за титлата на Рейвънуд. Не разбирали нейната чувствителност, деликатната ѝ природа.

— Моля ви, милорд, нека не продължаваме.

— Той я уби. — Уейкот повиши глас. — В началото го правеше бавно, чрез серия от дребни жестокости. После започна да става все по-груб с нея. Казвала ми е, че няколко пъти я е бил с камшика си — бил я е като животно.

Софи бързо поклати глава, мислейки колко пъти и тя самата бе предизвиквала гнева на Джулиан. Но той никога не бе употребил насилие.

— Не, не мога да повярвам.

— Вярно е. Трябваше да я познавате от самото начало. Не можете да си представите колко се промени, след като се омъжи за него. Той винаги се е опитвал да окове духа ѝ и да потуши вътрешния ѝ огън. Тя му се противопоставяше по единствения възможен начин — като напълно го пренебрегваше. И направо обезумя в порива си да стане свободна.

— Някои хора казват, че действително е била луда — каза меко Софи. — Много тъжно, ако е истина.

— Той я докара дотам.

— Не, не бива да обвинявате Рейвънуд за състоянието ѝ. Тази лудост е в кръвта, милорд.

— Не! — повтори свирепо Уейкот. — Рейвънуд причини смъртта й. Ако не беше той, днес тя щеше да е жива. И той трябва да плати за престъплението си.

— Това е пълна глупост, милорд — рече студено Софи. — Смъртта на Елизабет е била нещастен случай. Няма основание за подобни обвинения. Нито пред мен, нито пред някой друг. Знаете също така добре, както и аз, че подобни изявления причиняват големи неприятности.

Уейкот тръсна глава, сякаш да проясни съзнанието си. Очите му някак потъмняха. Прокара пръсти през светлата си коса.

— Моля ви да ме изслушате. Не биваше да говоря тези неща пред вас.

Със сърцето си Софи отгатна какво се криеше зад несвързаните обвинения.

— Сигурно много сте я обичал, милорд.

— Прекалено много. Повече от самия живот. — Уейкот вече изглеждаше много уморен.

— Съжалявам, милорд. Съжалявам повече, отколкото мога да изразя.

Виконтът се усмихна мрачно.

— Толкова сте мила, Софи. Прекалено мила, може би. Започвам да вярвам, че наистина ме разбирате. Но не заслужавам вашата доброта.

— Не, Уейкот, със сигурност не я заслужаваш. — Гласът на Джулиан разсече като острие мрака. Той рязко отстрани ръката на Софи от ръкава на другия мъж. Диамантената гривна проблесна в тъмнината, когато той собственически я хвана под ръка.

— Джулиан, моля те! — възкликна разтревожено Софи.

Той не й обърна внимание.

— Жена ми има слабост към страдащите. Но няма да позволя на никого да се възползува от тази нейна слабост. А най-малко на теб, Уейкот. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Напълно. Лека нощ, мадам. И благодаря. — Уейкот изящно се поклони на Софи и се отдалечи.

Тя въздъхна.

— Наистина, Джулиан. Нямаше нужда да правиш сцени.

Той изруга през зъби и бързо я поведе по пътеката към къщата.

— Нямахте нужда да правя сцена? Софи, нима наистина не разбираш! Тази нощ ме провокираш в такава степен, че всеки миг ще изгубя самообладание. Казах ти съвсем ясно, че не искам при никакви обстоятелства да те виждам с Уейкот.

— Но той ме последва в градината. Какво трябваше да направя?

— А защо, по дяволите, е трябвало да излизаш сама в градината?
— сряза я Джулиан.

Софи се оказа натясно. Нямахте как да му каже, че е искала да получи някаква информация от Ътъридж.

— Вътре беше много задушно — рече тя предпазливо, опитвайки се да се придържа към истината, за да не бъде изобличена в нагла лъжа.

— И все пак не е било редно да излизаш сама. Къде остана здравият ти разум, Софи?

— Не съм съвсем сигурна, милорд, но започвам да подозирам, че бракът има крайно отрицателен ефект точно върху това качество.

— Това не ти е Хемпшър, където спокойно можеш да се шляеш навсякъде сама.

— Да, Джулиан.

Той изпъшка.

— Когато използваш този тон, знам, че ме намираш за крайно отегчителен. Софи, давам си сметка, че през по-голямата част от времето те поучавам, но кълна ти се, непрекъснато ме провокираш. Защо създаваш такива ситуации? Нима искаш да докажеш и на двама ни, че не мога да контролирам жена си?

— Няма нужда да ме контролирате, милорд — рече тя сдържано.
— Но едва ли някога ще го разберете. Без съмнение се чувствате длъжен да го правите заради онова, което се е случило с първата ви жена. Но ви уверявам, че никакъв контрол от ваша страна не е бил в състояние да ѝ попречи да се самоунищожи. Тя е била отвъд вашето влияние, както и отвъд влиянието на всеки друг. Струва ми се, че никой не е бил в състояние да ѝ помогне. И не трябва да се обвинявате, че не сте могъл да я спасите.

Силните пръсти на Джулиан стиснаха ръката ѝ над лакътя.

— Проклятие! Предупредих те да не споменаваш Елизабет. Ще кажа само това: Бог е свидетел, че не успях да я предпазя от всичко онова, което я тласна към лудостта ѝ, и ти може би си права. И

вероятно никой човек не е бил в състояние да овладее тази лудост. Но бъди сигурна, че ще успея да те опазя, Софи.

— Но аз не съм Елизабет! — каза тя рязко. — И те уверявам, че съвсем не съм кандидатка за «Бедлам».

— Съзнавам го напълно — каза успокояващо Джулиан. — И благодаря на Бога за това. Но ти също се нуждаеш от закрила, Софи. В някои отношения си прекалено уязвима.

— Не е вярно. Мога да се грижа за себе си, милорд.

— Ако толкова добре умееш да се грижиш за себе си, защо се поддаваш на трагичните сценки на Уейкот? — запита нервно Джулиан.

— Знаеш много добре, че той не лъжеше. Убедена съм, че е бил силно привързан към Елизабет. Вероятно не е трябвало да се влюбва в омъжена жена, но това не променя факта, че чувствата му са били искрени.

— Няма да отричам, че той бе напълно запленил от нея. И, повярвай ми, не беше единственият. Но независимо от това действията му тази вечер бяха само трик, за да спечели съчувствието ти.

— И какво от това? Понякога всички се нуждаем от съчувствие.

— С Уейкот това само би било първата стъпка в едно много коварно море. Ако има и най-малка възможност, той ще те повлече към дъното, Софи. Целта му е да те прелъсти и да хвърли този факт в лицето ми. Необходимо ли е да бъде по-ясен?

Софи се ядоса.

— Не, милорд, достатъчно ясно се изразихте. Но смятам, че грешите по отношение на чувствата на виконта. Във всеки случай, тържествено ви се заклевам, че няма да бъде прелъстена от него или от някой друг. Вече ви обещах вярност. Защо ми нямате доверие?

Джулиан преглътна едно безпомощно проклятие.

— Софи, не исках да кажа, че ти доброволно ще се поддадеш на уловките му.

— Милорд, аз смятам — продължи тя, пренебрегвайки усилията му да я успокои, — че най-малкото, което ми дължите, е уверението, че приемате думата ми по този въпрос.

— По дяволите. Софи, казах ти, нямах пред вид...

— Достатъчно. — Тя рязко спря, принуждавайки го също да спре по средата на алеята. Вдигна поглед към него в отчаяна решителност. — Закълнете се в честта си, че не допускате да се оставя да бъде

прелъстена от Уейкот или от някой друг. Искам думата ви, милорд, преди да направя още една крачка с вас.

— Наистина ли? — Той разглеждаше лицето ѝ, озарено от лунната светлина, а собственото му изражение бе по-отчуждено и непроницаемо от всякога.

— Дължиш ми поне това, Джулиан. Толкова ли е трудно да произнесеш тези думи? Когато ми подари гривната и книгата на Кълпепър, ти твърдеше, че изпитваш почит към мен. Искам доказателство за тази почит, но не говоря нито за диаманти, нито за смарагди.

Нещо проблесна в погледа на Джулиан, когато той вдигна ръце, за да обгърне извърнатото ѝ лице.

— Ти ставаш извънредно свирепо малко човече, когато решиш, че честта ти е засегната.

— Не по-свирепа, отколкото бихте бил вие, милорд, ако вашата чест бе поставена под въпрос.

Той заплашително сви вежди.

— И ще я поставиш ли под въпрос, ако не получиш отговора, за който настояваш?

— Разбира се, че не. Не се и съмнявам, че честта ви е неприкосновена. Но очаквам същото отношение и от ваша страна. Ако почитта е всичко, което изпитвате към мен, защо тогава, за Бога, не ми дадете едно убедително доказателство за уважението си?

В продължение на един дълъг миг той мълчаливо се взираше в очите и.

— Искаш твърде много, Софи.

— Не повече от онова, което вие искате от мен.

Той бавно кимна, отстъпвайки по един основен въпрос.

— Да, права си — каза тихо. — Не познавам никоя друга жена, която би спорила за честта по такъв начин. Всъщност, почти не познавам жени, които изобщо биха си дали труда да разсъждават по въпроса.

— Вероятно защото един мъж никога не се интересува от чувствата на жената по въпроса, с изключение на случаите, когато загубата на нейната чест излага на риск и неговата собствена.

— Не продължавай, моля те. Предавам се. — Джулиан вдигна ръка, за да предотврати разгарянето на спора. — Много добре, мадам,

имате тържествената ми клетва, че изпитвам пълно доверие във вашата женска чест.

Тя си отдъхна облекчено. Усмихна му се с разтреперани устни, знаейки какво му е струвало това признание.

— Благодаря, Джулиан. — Спонтанно се надигна на пръсти и докосна устни до неговите. — Никога няма да те измамя — прошепна тя сериозно.

— Тогава няма никаква причина нещата между нас да не вървят както трябва. — Ръцете му се склучиха почти грубо около нея, притискайки я до стройното му твърдо тяло. Устните му се склониха към нейните, властни, търсеци и някак странно нетърпеливи.

Когато той най-сетне вдигна глава, в очите му се бе появил познатият израз на очакване.

— Джулиан?

— Мисля си, моя вярна съпруго, че вече е време да си вървим къщи. Имам някои планове за останалата част от вечерта.

— Така ли, милорд?

— Определено. — Той я хвана под ръка и я поведе с големи крачки към балната зала, толкова бързо, че едва успяваше да го следва. — Нека веднага се сбогуваме с домакинята.

Но когато малко по-късно прекрачиха прага на собствения си дом, Гупи ги очакваше с необичаен израз на мрачна загриженост.

— Ето ви най-сетне, милорд. Тъкмо се канех да изпратя някой слуга до клуба ви. Леля ви, лейди Синклер, изглежда се е разболяла сериозно и госпожица Ратънбъри на два пъти изпраща молба за помощ от страна на графинята.

ГЛАВА XV

Джулиан неспокойно крачеше из спалнята си, напълно съзнавайки, че не може да заспи само защото Софи не е зад вратата, в нейната стая. *Където трябваше да бъде.* Прокара пръсти през вече разрошената си коса и се запита в кой ли момент нещата бяха стигнали дотам, че да не може да спи, когато Софи не е наблизо.

Отпусна се в креслото, купено от младия Чипъндейл преди няколко години, когато и той, и човекът, занимаващ се с обзавеждането, бяха увлечени по неокласическия стил. «Креслото е своеобразно отражение на идеализма на младостта ми» — помисли си Джулиан в един рядък миг на самовглъбяване.

През онова отдавна минало време той бе способен да спори върху гръцките и римските класици до късно през нощта, да се ангажира с радикалната политика на реформаторите и дори да счита за необходимо да простреля в раменете двама мъже, осмелили се да поставят под съмнение честта на Елизабет.

«Много неща се промениха през последните няколко години» — помисли си Джулиан. Сега рядко имаше време и настроение да говори за класиците, стигнал бе до заключението, че и вигите, дори и най-либералните от тях, са не по-малко корумпирани от торите, както и че самата представа Елизабет да има някаква чест е смешна.

Ръцете му разсеяно гладеха красивата махагонова резба на креслото. Една част от него все още откликваше на изчистените класически мотиви. Установи това с известна изненада. Също както и част от него настояваше да съчини няколко стиха, които да придружат гривната и билкарската книга на Софи. Но стиховете се оказаха безлични и нескопосани.

Не бе писал поезия от Кеймбридж и ранните дни с Елизабет и честно си признаваше, че няма талант за това. След един или два опита нервно смачка листа в големия си юмрук и написа съдържаната бележка, която в края на краищата получи Софи.

Но очевидно това не бе краят на историята. Тази нощ той бе получил още едно обезпокояващо доказателство, че нещо от неговия младежки идеализъм все пак е оцеляло, въпреки че бе направил всичко, за да го смаже, за сметка на едно цинично и реалистично отношение към живота. Не искаше да отрича, че нещо у него откликна съвсем спонтанно на настояването на Софи за доказателство, че той уважава чувството ѝ за чест.

Джулиан се зачуди дали трябваше да се съгласява тя да прекара нощта с Фани и Хариет. Но пък как ли би променил решението ѝ? От момента, в който получи съобщението от Гупи, тя бе буквално неударима в нетърпението си да отиде и помогне на Фани.

Той реши да не спори. И също бе искрено загрижен за леля си. Фани бе ексцентрична, непредсказуема и понякога невъзможна, но Джулиан посвоему бе привързан към нея. След смъртта на възрастните му родители тя бе единственият човек от рода, на който той действително държеше.

Софи веднага изтича да се преоблече и събуди камериерката си. Момичето се засуети, събирайки нещата ѝ, докато тя приготвяше медицинското си сандъче и книгата на Кълпепър.

— Почти съм свършила някои билки — оплака се на Джулиан, докато той ѝ помагаше да се качи в каретата. — Дано някой от тукашните аптекари ме снабди с лайка и ревен с добро качество. Ужасно е, че старата Бес е толкова далеко. Нейните билки са най-сигурните.

У Фани на вратата ги посрещна разстроената Хариет. Голямата тревога на иначе винаги толкова спокойната Хари накара Джулиан да мисли, че леля му наистина е твърде зле.

— Слава Богу, че дойде, Софи. Толкова се безпокоях. Искях да изпратя за доктор Хигс, но Фани не иска и да чуе за него. Казва, че е шарлатан и че няма да го пусне да влезе в стаята. Не мога да я упреквам. Той губи много повече пациенти, отколкото спасява. Не знаех какво друго да направя, освен да изпратя да те повикат. Надявам се, че нямаш нищо против?

— Естествено. Веднага отивам при нея, Хари. — Софи припряно се сбогува с Джулиан и полетя нагоре по стълбите, следвана от слугата, който носеше медицинското ѝ сандъче.

Харriet се извърна към Джулиан, който все още стоеше в преддверието, и го погледна неспокойно.

— Благодаря ви, че й разрешихте да дойде в такъв късен час.

— Не бих могъл да я спра, дори и да исках. Знаете, че много обичам Фани. Тя трябва да се лекува по най-добрия начин и почти съм съгласен с нея за доктора. Единствените лекове, които Хигс прилага, са пускането на кръв и очистителното.

Харriet въздъхна.

— Боя се, че сте прав. Никога не съм вярвала в пускането на кръв, а бедната Фани не се нуждае от никакво очистително повече след тази отвратителна болест. Софи и нейните билки са последната ни надежда.

— Софи знае много за билките — рече успокоително Джулиан.
— Аз лично мога да свидетелствам за това. Със сигурност имам най-здравата прислуга в града този сезон.

Харriet се усмихна унесено на опита му да я разведри.

— Да, знам. Нашият персонал също се чувствава добре благодарение на многобройните й препоръки. А и моят ревматизъм е далеч по-поносим, откакто започнах да пия нейното лекарство. Какво щяхме да правим сега без нея, милорд?

Въпросът кой знае защо притесни Джулиан.

— Не зная — отвърна той.

Двадесет минути по-късно Софи се появи отново на горната площадка на стълбището и им съобщи, че неразположението на Фани вероятно е причинено от развалена риба на вечеря и че ще й е необходимо доста време, за да я лекува и да наблюдава подобрението й.

— Със сигурност ще остана цялата нощ, Джулиан.

Разбирайки, че нищо не може да се направи, той неохотно се върна вкъщи с каретата.

Но неспокойството му се върна съвсем скоро, след като отпрати Кнептън и се приготви да легне в самотното легло.

Чудеше се дали да слезе долу в библиотеката и да намери някоя скучна книга, когато изведнъж се сети за черния пръстен. Покрай тревогата, че откри Софи в градината с Уейкот и че Фани се е разболяла, той бе забравил за проклетия пръстен.

Даргейт беше прав. Веднага трябваше да се отърве от него. Джулиан реши да го вземе от малкото ковчеже за бижута на Софи. Самият факт, че пръстенът все още ѝ принадлежи, го изпълваше с тревога. Като нищо можеше да ѝ хрумне да го носи отново.

Взе една свещ и мина през междинната врата. Спалнята на Софи изглеждаше празна и изоставена без нея. Той отново си даде сметка колко неотменимо бе станало вече присъствието ѝ в живота му. Празното легло бе повече от достатъчно, за да го накара да проклина всички продавачи на развалена риба. Ако не бе болестта на Фани, сега той щеше да люби своята вироглава, нежна, страстна, почтена жена.

Джулиан се приближи до тоалетката и отвори капака на ковчежето. Вгледа се в оскъдната колекция от бижута на Софи. Единствената ценна вещ бе диамантената гривна, която ѝ бе подарил. Тя бе сложена на почетно място върху подложката от червено кадифе.

Необходими бяха и чифт обици, които да се съчетаят с гривната, реши Джулиан.

После погледът му падна върху черния пръстен в ъгъла на ковчежето. Сложен бе върху малко, сгънато листче хартия. Дори само видът му предизвика глухо раздражение у Джулиан. Софи знаеше, че пръстенът е даден на сестра ѝ от някакъв безсърдечен развратник, прелъстил без угризения една невинна девойка. Но дори и тя нямаше представа колко опасна бе тази метална халкичка и какво означаваше.

Джулиан протегна ръка и взе пръстена. Пръстите му докоснаха сгънатата хартия под него. Подтикнат от някакво ново безпокойство, той я взе и разгърна.

На листчето бяха написани три имена: Ътъридж, Варли и Ормистън.

Глухото раздражение на Джулиан само за миг се превърна в ярост.

— Наистина ли ще се оправи? — Хариет стоеше до леглото на Фани и тревожно се вглеждаше в бледото лице на приятелката си. След часове на спазматично повръщане и стомашни болки най-сетне Фани, напълно изтощена, бе заспала.

— Надявам се. — Софи смеси още една щипка билки в чаша вода. — Тя изхвърли по-голямата част от развалената храна и, както

виждаш, вече не я боли чак толкова. Ще я наблюдавам до сутринта. Почти съм сигурна, че кризата вече мина, но все пак не смея да я оставя.

— Ще стоя при теб.

— Няма нужда, Хари. Моля те да си легнеш. Изтощена си почти колкото Фани.

Хариет отхвърли съвета с небрежно движение на ръката.

— Глупости. Не бих могла да заспя, като знам, че все още е в опасност.

Софи се усмихна с разбиране.

— Ти действително си й много добра приятелка. Фани е щастлива да те има до себе си.

Хариет седна на един стол до леглото, разсеяно намествайки алените си поли.

— Не, не, Софи. Точно обратното. Аз съм щастлива, че Фани е моята най-скъпа приятелка. Тя е радостта в живота ми — единственият човек на света, на когото мога да кажа всичко, независимо дали е глупаво или мъдро. Единствената, с която мога да споделя както най-дребната клюка, така и най-монументалната новина. Единствената, в чието присъствие мога да плача и да се смея и с която от време на време мога да си позволя малко повечко шери.

Софи се бе облегла на стола от другата страна на леглото и наблюдаваше Хариет с някакво внезапно просветление.

— Тя е единственият човек на света, с когото действително можеш да се почувствуваш свободна.

Хариет за миг й се усмихна ослепително.

— Да. Напълно си права. Единственият човек, с когото мога да бъда свободна. — Тя докосна ръката на Фани, отпусната безсилно на бродирания чаршаф.

Софи проследи с поглед малкия жест и усети обичта, с която бе проникнат. Един познат копнеж се събуди в нея и тя се замисли за връзката си с Джулиан.

— Ти си много щастлива, Хари — каза меко. — Дори между семейните двойки едва ли има много хора, които да са така дълбоко свързани, както вие с Фани.

— Знам. Тъжно е, но донякъде и разбираемо. Как един мъж и една жена биха могли да се разбират, както ние с Фани? — запита

простичко Хариет.

Софи сплете пръсти в скута си.

— Може би — изрече тя бавно, — може би пълното разбиране не е необходимо, ако съществуват искрена любов, взаимно уважение и толерантност.

Хариет я погледна остро, а после я попита внимателно:

— И това ли се надяваш да намериш с Рейвънуд, скъпа?

— Да.

— Както съм казвала и преди, той не е лош човек, но не знам дали ще може да ти даде онова, което търсиш. Фани и аз бяхме безпомощни свидетели как Елизабет унищожи почти всичките му добри качества, които ти сега се опитваш да пробудиш. Аз лично съвсем не съм сигурна, че който и да е мъж е в състояние да даде на една жена онова, от което тя действително има нужда.

Софи стисна пръсти още по-силно.

— Той е мой съпруг и аз го обичам. Не отричам, че понякога е арогантен, упорит и извънредно труден, но както и ти каза, той е добър човек, честен човек. И гледа много сериозно на отговорностите си. Никога не бих се омъжила за него, ако не бях сигурна в тези неща. А по едно време мислех изобщо да не се женя.

Хариет кимна с разбиране.

— За жената бракът е една доста рискована авантюра.

— Е, аз поех риска. И по един или друг начин ще се постарая нещата да тръгнат добре. — Софи се усмихна при спомена за сцената между нея и Джулиан в градината малко по-рано същата вечер. — Винаги, когато загубя всяка надежда, Джулиан ми дарява малък лъч светлина и аз отново се въодушевявам от авантюрата.

Фани се раздвижи и отвори очи малко след зазоряване. Погледна първо Хариет, която похъркваше в креслото, и уморено се усмихна с дълбока привързаност. После се обърна и съзря Софи, която точно в този момент яко се прозяваше.

— Виждам, че съм била пазена добре от своите ангели-хранители. — Гласът на Фани все още бе слаб, но тя очевидно бе в обичайното си настроение. — Боя се, че и за двете ви нощта е била твърде дълга. Моля да ме извините.

Софи се разсмя, стана и се протегна.

— Да смятам ли, че вече се чувстваш по-добре?

— Безкрайно по-добре, макар че се заклевам никога вече да не ям студен калкан. — Фани се надигна, облегна се на възглавниците и взе ръката на Софи.

— Никога не ще мога да се отблагодаря за добрината ти, скъпа. Такава отвратителна история. Трябваше да се разболея от нещо поне малко по-изискано, като сплин или невроза.

Тихото похъркване откъм другия стол внезапно спря.

— Скъпа моя Фани — разбуди се бързо Хариет, — ти една ли някога ще страдаш от сплин или нещо подобно. — Тя се наведе и взе ръката на приятелката си. — Как се чувстваш, мила? Толкова ме изплаши. Дано никога вече не се случва.

— Ще се постарая да не се повтаря — обеща Фани.

Софи с удивление видя неподправеното чувство, изписано върху лицата на двете жени. Връзката между Фани и Хариет бе нещо отвъд приятелството, осъзна тя с внезапно прозрение. Реши, че е време да се сбогува. Не бе сигурна, че разбира напълно отношенията между лелята на Джулиан и нейната приятелка, но бе сигурна, че е най-добре да ги остави сами. Тя стана и започна да опакова медицинското си сандъче.

— Мога ли да помоля икономата да нареди да приготвят каретата ти? — запита тя Фани.

— Трябва да закусиш, скъпа Софи — рече веднага Хариет. — Та ти изобщо не си спала и не бива да тръгваш, без да хапнеш нещо.

Софи хвърли поглед към високия часовник в ъгъла и поклати глава.

— Ако побързам, ще мога да се присъединя към Джулиан на закуска.

Половин час по-късно Софи влезе в собствената си спалня, прозина се отново и реши, че леглото е много по-привлекателно от закуската. Никога в живота си не се бе чувствала толкова изтощена. Изпрати Мери от стаята с уверението, че не се нуждае от помощта ѝ, и седна на тоалетката. Нощта, прекарана в креслото, твърде много бе допринесла за безпорядъка на прическата ѝ, осъзна тя самокритично. Косата ѝ бе направо ужасна.

Посегна към четката с посребрена дръжка и блясъкът на диаманти привлече погледа ѝ. Намръщи се, когато сепнато установи,

че е забравила отворено ковчежето с бижутата. Но снощи ужасно бързаше. И вероятно бе пропуснала да го затвори, след като сложи вътре диамантената гривна.

Понечи да сложи капака и в следващия миг с ужас осъзна, че черният пръстен и бележката с трите имена са изчезнали.

— Това ли търсиш, Софи?

Студеният глас на Джулиан я накара да подскочи и да се извърне към него. Той стоеше до междинната врата. Облечен бе в костюм за езда и любимите си високи, лъснати ботуши. Държеше пръстена в ръката си. В другата му ръка бе познатото късче хартия.

Софи се втренчи отначало в пръстена, после в искрящите очи на Джулиан. Почувствува, че се вледенява.

— Не разбирам, милорд. Защо сте взел пръстена от ковчежето ми?

Говореше храбро и спокойно, но тонът далеч не отразяваше душевното ѝ състояние. Коленете ѝ омекнаха при мисълта, че Джулиан е намерил бележката с имената.

— Защо съм взел пръстена, е дълга история. Но преди да се впуснем в нея, може би все пак ще ми кажеш как е Фани.

Софи преглътна.

— Възстановява се, милорд.

Той кимна, влезе в стаята и се настани в едно кресло до прозореца. Сложи пръстена и листчето на масичката до себе си. Утринната светлина за миг се отрази в тъмния метал.

— Отлично. Вие сте съвършена болногледачка, мадам. И след като този въпрос вече не е от първостепенна важност, може би ще ми обясните какво смятате да правите с този списък от имена.

Софи се отпусна на столчето до тоалетката си и склочи ръце в скута си, чудейки се как да се справи с този неочакван обрат на събитията. Съзнанието ѝ бе замъглено от дългата безсънна нощ.

— Предполагам, пак съм ви ядосала, милорд.

— Пак? — Веждите му се склочиха по познатия заплашителен начин. — Да не би да намекваш, че това е обичайното ми отношение към теб?

— Така изглежда, милорд — рече нещастно Софи. — Всеки път, когато помисля, че нещата помежду ни започват да се оправят, се случва нещо, което съсипва всичко.

— И чия е вината, Софи?

— Не може вечно да ме обвинявате — заяви тя, усещайки, че е на края на силите си. Дошло ѝ бе твърде много. — Макар и да се съмнявам, че ви интересува, ще си позволя да ви напомня, че имах дълга и изтощителна нощ. Буквално не съм мигвала и не съм готова за инквизиции. Смятате ли, че можем да отложим всичко това за малко по-късно, след като подремна?

— Не, Софи. Няма да отлагаме този разговор нито минута. Но ако това е някаква утеха за теб, и двамата сме в еднакво положение. И аз не спях много тази нощ. През по-голямата част от времето се опитвах да си представя откъде си се добрала до този списък и защо го свързваш с пръстена? Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Какво знаеш ти, мътните да го вземат, за тези мъже и какво възнамеряваш да правиш с информацията, която имаш за тях?

Софи го изгледа уморено. Нещо в начина, по който бе задал въпроса, ѝ подсказа, че той знае за пръстена и за имената върху листчето дори повече от нея.

— Обясних ти, че пръстенът е бил даден на сестра ми.

— Това вече го знам. А списъкът с имената?

Софи прехапа долната си устна.

— Ако ви кажа и за списъка, вие ще се ядосате още повече, милорд.

— Нямах друг избор. Откъде се сдоби с този списък?

— От Шарлот Федърстоун. — Нямахме смисъл сега да го отрича. Не ѝ се удаваше да лъже, дори и когато бе в най-добра форма, а тази сутрин бе толкова изтощена, че не се и опита. А и без друго бе ясно, че Джулиан знаеше достатъчно.

— Федърстоун! Проклятие! Трябваше да се сетя. Кажи ми скъпа, каква репутация очакваш да имаш, когато се разчуе, че общуваш с една представителка на демимонда, или изобщо не те интересува, че клюкарите ще те разкъсат, когато всичко излезе наяве?

Софи сведе поглед към ръцете си.

— Не съм разговаряла лично с нея. Една приятелка ѝ занесе писмото ми. Госпожица Федърстоун отговори съвсем дискретно. Тя действително е много мила, Джулиан. Мисля, че можем да станем приятелки.

— Идеята без съмнение ще ѝ се стори твърде забавна — рече брутално Джулиан. — Безкраен източник на развлечение за някой толкова преситен като нея. И от какво естество бе посланието, което ѝ изпрати?

— Пожелах да узная дали някога е виждала такъв пръстен и кой го е носил. — Софи храбро срещна погледа му. — Трябва да разберете, милорд, че всичко това бе свързано с плановете, за които ви говорих.

— Какви плановете?

— На всичко отгоре, поне през половината от времето вие изобщо не ме слушате! Става дума за онези плановете, които щяха да ме ангажират и държат настрана от вас известно време. Помните ли, че смятах да се посветя на своите собствени цели? Обещах ви, че ще бъда точно онзи вид съпруга, който желаете. Че ще стоя настрана от вас и няма да ви създавам неприятности. Казах ви го, след като ми дадохте ясно да разбере, че не се интересувате от моята любов и привързаност.

— По дяволите, Софи. Никога не съм го мислил. Ти нарочно се правиш, че не ме разбираш.

— Не, милорд, разбрах ви много добре.

Джулиан потисна едно проклетие.

— Само не измествай разговора сега, за Бога. По-късно ще се върнем към тези неща. В момента ме интересува само какво си научила за пръстена.

— Посредством някои проучвания, направени в библиотеката на лейди Фани, открих, че по всяка вероятност пръстенът е бил носен от членовете на някакво тайно общество.

— Какво тайно общество, Софи?

— Имам впечатлението, че вече знаете отговора на въпроса си, милорд. Някакво общество, което е имало доста хищническо отношение към жените. След като установих това, се обърнах към Шарлот Федърстоун за информация по отношение на мъжете, които биха могли да са членове на този клуб. Предположих, че тя се е движела в онези кръгове на обществото, където е било възможно да се сблъска с хора от този род. И се оказах права. Тя си спомни за трима души, които по едно или друго време са носили пръстена в нейно присъствие.

Джулиан присви очи.

— Господ да ни е на помощ. Опитваш се да откриеш любовника на Амелия, нали? Трябваше да се сетя. И какво смяташе да направиш, след като го откриеш, дявол да го вземе?

— Да го изоблича пред обществото.

Джулиан я погледна озадачено.

— Моля?

Софи неспокойно се раздвижи на стола си.

— Той без съмнение е един от хищниците, за които ме предупреди, Джулиан. Един от онези, за които жените са само плячка. Но те вероятно ценят общественото си положение повече от всичко, нали? Защото ако го изгубят, ще изгубят и всякакъв достъп до плячката си. Смятам да лиша собственика на пръстена от връзките му в обществото, ако не от всичките, то поне от повечето.

— Кълна се в Бога, смелостта ти просто ме оставя без дъх. Но и понятие си нямаш колко опасно е всичко това, нали? И с какво всъщност си се захванала. Как може да си толкова мъдра по отношение на твоите билки и чудотворни лекове, и така невероятно глупава за неща, при които репутацията и дори животът ти са поставени на карта?

— Джулиан, няма никакъв риск, уверявам те. — Софи се наведе напред, надявайки се искрено да го убеди. — Правя го изключително предпазливо. Възнамерявам по някакъв начин да се срещна и с тримата мъже в този списък и да ги разпитам.

— Да ги разпиташ? Велики Боже! *Да ги разпиташ!*

— Със заобикалки, естествено.

— Естествено. — Джулиан смаяно поклати глава. — Софи, позволи ми да ти кажа, че твоето умение да хитруваш е сравнимо само с моята способност да бродирам. Още повече, че тримата мъже в този списък са отракани копелета — развратници от най-лошия вид. Те лъжат на карти, прелъстяват всяка жена, която се изпречи на пътя им, и имат чувство за чест колкото едно улично куче. Всъщност, би било разумно да се каже, че чувството на чест на кучето е далеч по-приемливо. И ти си смятала да разпитваш тези тримата?

— Смятах да приложя дедуктивната логика, за да реша кой от тях е виновен.

— Всеки един от тях би те разкъсал на парчета, без да се колебае нито миг. И би те съсипал, много преди ти да съсипеш него. — Гласът

на Джулиан бе натежал от гняв.

Софи вирна брадичка.

— Не виждам как би го направил, ако съм достатъчно внимателна.

— Дано господ ми даде сили — изрече през зъби Джулиан. — Имам си работа с луда жена.

И последните остатъци от самоконтрол напуснаха Софи. Тя скочи и ръката ѝ от само себе си посегна към най-близкия твърд предмет. Пръстите ѝ стиснаха кристалния лебед на тоалетката.

— Да те вземат дяволите, Джулиан, но аз не съм луда жена! Елизабет е била луда, но аз не съм. Може да съм наивна и глупава, според теб, но поне не съм луда. За бога, милорд, ще ви накарам да престанете да ме бъркате с първата си жена, дори и това да е последното нещо, което ще свърша на този свят.

И тя с всичка сила хвърли украшението по него. Джулиан, който в началото на тирадата ѝ бе понечил да се надигне, едва успя да избегне удара. Лебедът прелетя над рамото му и се разби в отсрещната стена. Той пренебрегна нападението и прекоси стаята само с три големи крачки.

— Не се бойте, мадам — сграбчи я яростно. — Няма никаква опасност да ви объркам с Елизабет. Абсолютно невъзможно е. Ти, Софи, повярвай ми, си напълно уникална. Изтъкана си от парадокси, които просто не се поддават на описание. И си съвсем права. Ти не си луда. Но аз вече съм кандидат за «Бедлам».

Той се извърна към леглото и безцеремонно я повали върху завивките. Тя скочи и при това движение косата ѝ окончателно се пръсна по раменете ѝ. Джулиан седна на края на леглото и започна да събува ботушите си.

Софи остана без дъх.

— Какво смяташ да правиш?

— А какво изглежда, че смятам да правя? Търся единствения лек за нещастията си. — Той стана и разкопча панталоните си.

Шокирана, тя видя напрегнатата му мъжественост. Той вече бе напълно, великолепно възбуден. Тя със закъснение овладя замаяните си сетива и започна да се отдръпва към другия край на леглото.

Джулиан посегна почти небрежно, хвана китката ѝ и спря отстъплението.

— Не, мадам, не можете да се оттеглите точно сега.

— Джулиан... не искай това от мен — заяви ядосано тя. — Та ние сме по средата на спора.

— Няма никакъв смисъл да споря с теб. Ти не проявяваш никакъв разум. И май че и с мен става същото. Затова ми се струва, че трябва да прибегнем до други средства, за да прекратим тази неприятна дискусия. Ако не постигна нищо друго, поне ще намеря мъничко покой.

ГЛАВА XVI

Разкъсвана от любов и ярост, Софи проследи как и последните дрехи на Джулиан паднаха на пода. Той хвана китката ѝ и нетърпеливо я повали по гръб. Отпусна се гол върху нея, приковавайки я в силните си ръце. Очите му блестяха, а упоритото му лице бе като изковано в линиите на мъжката възбуда.

— И искам да ти го кажа за последен път. — Той започна да я съблича. — Никога не съм те бъркал с Елизабет. Нарекох те луда жена, защото това ми дойде на езика, нищо повече. И не исках да те обидя. Но трябва да разбереш, че не мога да позволя да търсиш свое собствено отмъщение.

— Не можете да ме спрете, милорд.

— Да, Софи — промълви той, докато сваляше роклята ѝ. — Мога и ще го направя. Макар че много добре разбирам защо проявяваш скептицизъм по този въпрос. Досега не ти дадох достатъчно основание да смяташ, че съм способен да изпълня всичките си задължения като твой съпруг. Ти остави ослепителна дупка в града, нали? А бедният ти, непохватен съпруг винаги е поне на десет крачки зад теб и отчаяно се опитва да те настигне. Но тази безумна надпревара най-сетне свърши, скъпа.

— Заплашваш ли ме, Джулиан?

— Ни най-малко. Само ти обяснявам, че ти наистина отиде твърде далече. Но не се безпокой. Имаш думата ми, че ще направя всичко възможно, за да те защитя. — Той развърза връзките на набраната ѝ батистена шемизета.

— Не се нуждая от защита, милорд. Вече знам добре урока си. Предполага се, че в града всеки от съпрузите има свой собствен живот. Вие не бива да се месите в моя живот, както и аз във вашия. Съобщих ви, че смятам да се придържам към правилата на така нареченото добро общество.

— Това са глупости и ти го знаеш. Бог ми е свидетел, че не бих могъл да те пренебрегна, дори и да го исках. — Той свали и

последната дреха от тялото ѝ и спря, за да го обгърне с пламнал поглед. — Да, моя сладка Софи, аз нямам никакво желание да те пренебрегвам.

Тя усети страстното му нетърпение, усети, че и сама започва да откликва, и вече знаеше, че всичко е наред. В леглото поне никой от тях не би могъл да пренебрегне другия. Внезапно подозрение я обзе, когато ръката му се плъзна по бедрото ѝ.

— Нали няма да ме биеш?

— Какво? — Усмивката му бе кратка, ослепителна, по мъжки лукава и почти толкова чувствена, колкото движенията на ръцете му. — Сигурно ще е интересно да те наплескам. — Той нежно притисна задните ѝ части.

Топлина заля Софи и тя поклати глава с мрачна увереност.

— Не. Ти не си човек, който би могъл да излезе от себе си и да упражни насилие срещу жена. Казах го и на Уейкот, когато той твърдеше, че си биел Елизабет.

Завладяващата усмивка на Джулиан изчезна.

— Софи, сега не искам да обсъждам нито Уейкот, нито първата си жена. — Той сведе глава и устните му се заключиха върху напрегнатото зърно на гърдата ѝ. После нежно докосна светлокафявите къдрици под нежната извивка на корема ѝ.

— Но макар и да съм убедена, че не би изпробвал камшика си върху мен — продължи тя, останала без дъх, чувствайки как пръстите му внимателно я разтварят, — боя се, че ще ти хрумне да използваш други средства, за да ме подчиниш.

— Може и да си права — призна Джулиан, без да се засегне ни най-малко. Целуна шията ѝ, извивката на рамото и най-сетне устните. Задържа се на тях толкова дълго, докато тя застена и се притисна към него. Той леко вдигна глава, за да срещне очите ѝ.

— Да не би да се тревожиш за тактиката, която бих използвал, за да те убедя да последваш съвета ми, скъпа?

Софи втренчи поглед в него, опитвайки се да мисли разумно, докато тялото ѝ бе напълно съсредоточено в удоволствието, което получаваше от ръцете му.

— Не смятайте, че ще ме контролирате по този начин, милорд.

— По кой начин? — Той плъзна два пръста дълбоко в нея и после бавно ги раздели, разтваряйки я напълно.

Софи простена и почувствува, че изтръпва от вълнение.

— По *този* начин.

— Едва ли. Не смятам, че съм чак толкова изкусен любовник, че да те накарам да се откажеш от всички твои чудесни принципи. — Той извади пръстите си влудяващо бавно. — Ох, миличка. Та ти изтичаш върху мен като топъл мед.

— Джулиан?

— Погледни ме — прошепна той. — Погледни колко съм твърд и готов за теб. Знаеш ли, че само уханието ти е в състояние да ме възбуди до такава степен? Докосни ме.

Софи простена от желание, неспособна да устои на чувствената молба. Пръстите ѝ се склупчиха около силния му член и усетиха пулсациите. Сгуши се до гърдите му.

— Все още не смятам, че това е най-подходящият начин да изясним различията си, милорд.

Той се надигна и сложи ръце под талията ѝ.

— Край на дискусиите, Софи. По-късно ще говорим. — Надигна я и я сложи тъй, че тя коленичи до него. — Разтвори бедра и ме яхни, миличка. Язди ме! Аз ще съм твоят жребец тази нощ и ти ще направляваш страстта и у двама ни.

Софи се вкопчи в раменете му с разширени очи, докато се нагаждаше към новата поза. Потръпна, когато усети как мъжествеността му се притиска към нейната мекота. Позата ѝ харесваше. Бе доста вълнуващо да си отгоре.

— Да, Джулиан, о, моля те, да!

— Прави го, както ти искаш. По-бързо или по-бавно, точно както ти е най-хубаво. Целият съм твой.

Невероятен трепет прониза Софи, когато осъзна, че този път ритъмът зависи от нея. Отпусна се постепенно, наслаждавайки се на бавното проникване. Чу дълбокия приглушен стон на удоволствието му и ръцете ѝ се склупчиха около врата му.

— Джулиан!

— Толкова си прекрасна в страстта си — прошепна напрегнато той. — Мека и бликнала, и толкова всеотдайна. — Покри шията ѝ с топли влажни целувки, а тя все повече и повече се отпусна върху него, докато той я изпълни докрай.

Софи почака един миг, оставяйки тялото си да го приеме, после много предпазливо започна да се движи над него.

— Да, мъничка моя. О, Боже, да!

Усети как Джулиан буквално набъбва в нея, как цялата изтръпва от някакво нетърпимо напрежение. Впи се в него, ноктите ѝ раздраха раменете му. Цялото ѝ тяло се стремеше да намери свършения ритъм, водещ към дивото, стремително освобождаване. В този миг нищо друго нямаше значение освен радостта, че и тя самата изпитва удоволствие, докато задоволява Джулиан. Чувствуваше се безкрайно силна, изпълнена с неповторима женска мощ.

— Говори ми за любовта си, скъпа. Каж ми ония думи. — Гласът му бе мек, галещ и настойчив. — Имам нужда от тях. Толкова отдавна не си ми ги казвала. Даваш ми толкова много, мъничката ми, нима не можеш да ми подариш и няколко прости думички?

Огнена вълна заля Софи. Вече бе отвъд разума, отвъд мисълта, отвъд всичко, освен собствените си чувства. Думите, които той търсеше, вече бяха на устните ѝ.

— Обичам те — прошепна тя. — Обичам те с цялото си сърце, Джулиан.

Конвулсивно се сгърчи върху него, понесена от тръпките на екстаза. Някъде отдалеч до съзнанието ѝ достигна дълбокият стон на задоволство, с който той откликна, внезапно си даде сметка за напрежението в изпъкналите мускули на раменете му и най-сетне за разтърсващата мощ на собственото му освобождаване. После бяха погълнати от някакво тайнствено безвремие, където нищо не нарушаваше невероятната интимност на тяхното сливане. Джулиан се простря с дълбока въздишка върху възглавниците, притискайки Софи към гърдите си.

— Да не си си помислила още веднъж, че е възможно да те сбъркам с Елизабет — каза той, когато най-сетне отвори очи. — С нея нямаше покой, удовлетворение или радост при никакви обстоятелства. Не дори и... няма значение. И вече не е важно. Но, повярвай ми, тя никога не даваше нищо от себе си. Вземаше всичко и винаги искаше още. А ти напълно ми се отдаваш, сладка моя. И това е една много особена магия. Мисля, че нямаш и най-малка представа колко е прекрасно да бъда обект на твоята щедрост.

Той никога не бе говорил толкова много за първата си жена. Софи реши, че всъщност не иска и да слуша повече. Сега Джулиан бе неин. Двамата бяха едно цяло. И ако онова, което бе започнала да подозира миналата седмица, бе истина, тя вече носеше част от него в себе си.

Раздвижи се и го погледна в очите.

— Съжалявам, че хвърлих лебеда по теб.

Той отвори едното си око и се ухили.

— Мисля, че в годините пред нас ще ти се наложи да правиш и някои други неща, за да ми докажеш, че си жена с характер.

Софи го погледна невинно.

— Не бих искала да потънете в самодоволство, милорд.

— Сигурен съм, че ще ме предпазиш от такава съдба. — Той зарови пръсти в косите ѝ и приближи лицето ѝ към своето. Целуна я бързо и малко грубо, после я пусна.

— Е, мадам, след като и двамата се поуспокоихме, както и предвиждах, смятам, че е време да продължим дискусията.

Блаженото отпуснато настроение на Софи моментално изчезна.

— Няма какво повече да говорим, Джулиан. Ще трябва да продължа проучванията си.

— Не — каза той почти нежно. — Не мога да ти позволя. Прекалено опасно е.

— Но ти не можеш да ме спреш.

— Мога и ще го направя. Вече съм решил. Утре ще се върнеш в Рейвънуд.

— Няма да се върна в Рейвънуд! — Шокирана и вбесена, Софи скочи, отдръпна се в другия край на леглото и затърси дрехите си. Стиснала роклята си с две ръце, тя тревожно се обърна към него.

— Веднъж вече се опитахте да ме заточите на село, милорд. Опитът не успя и ви предупреждавам, че и сега ще стане същото. — Повиши глас. — Да не смятате, че ще ме подчините на волята си само заради онова, което става между нас в леглото?

— Не, но нещата със сигурност щяха да са далеч по-прости, ако го направеше.

Спокойствието в гласа му бе много по-тревожно от гнева му преди малко. На Софи ѝ се струваше, че съпругът ѝ е много по-опасен

не когато избухва, а когато е в подобно настроение. Тя се прикри с дрехите и го загледа неспокойно.

— Честта ми изисква да изпълня дълга си. Възнамерявам да открия и да накажа човека, причинил смъртта на Амелия. Мислех, че проявявате разбиране по отношение на моето чувство за чест, милорд. Имахме едно споразумение.

— Не отричам чувствата ти по този въпрос, но възниква един проблем, защото твоето чувство за чест влиза в конфликт с моето. А моята чест изисква да те защитавам.

— Нямам нужда от твоята защита.

— Ако наистина вярваш в това, ти си по-наивна, отколкото предполагам. Софи, онова, което правиш, е крайно опасно и не мога да ти позволя да продължиш. Това е всичко, което мога да ти кажа. Нареди на камериерката си веднага да опакова багажа ти. Ще приключи работата си тук и ще дойда при теб, в имението, колкото е възможно по-скоро. Време е да се връщаме вкъщи. Градът започна да ме изморява.

— Но аз едва съм започнала проучванията си. И ни най-малко не съм уморена от града. Всъщност, започвам да харесвам градския живот.

Джулиан се усмихна.

— Вярвам го. Влиянието ви започва да се усеща в най-добрите бални зали и гостни, мадам. Вие станяхте царица на модата. Добро постижение за жена, провалила се напълно през първия си сезон.

— Джулиан, не се опитвай да ме подкупиш чрез ласкателства. Този въпрос е изключително важен за мен.

— Напълно те разбирам. Защо иначе щях да вземам подобно насилствено решение по отношение на теб. Повярвай ми, не копнея още някое украшение да полети към главата ми.

— Няма да се върна в Хемпшър, милорд, и точка по въпроса. — Софи се изправи пред него, изпълнена с упорита решителност.

Той въздъхна.

— Тогава без съмнение и на мен ще ми се наложи да си уредя някоя среща на Лейтън фийлд.

Софи бе смаяна.

— Какво говориш, Джулиан?

— Само това, че ако останеш в града, ще е само въпрос на време кога ще ми се наложи да защитавам честта ти по същия начин, по който ти защити моята.

Тя нетърпеливо поклати глава.

— Не, не е вярно. Как може да предположите подобно нещо? Никога не бих дала повод да предизвикате на дуел някой друг мъж. Казах ви го вече. А вие твърдахте, че ми вярвате.

— Ти не разбираш. Не се съмнявам в думите ти, Софи. Но аз ще съм длъжен да отмъстя за теб, ако те оскърбят. И не се заблуждавай. Ако ти позволя да играеш опасни игри с мъже като Ътъридж, Варли и Ормистън, оскърблението няма да закъснее.

— Но аз няма да им позволя да ме оскърбят! Няма да допусна подобна ситуация, Джулиан. Кълна ти се.

Той леко се усмихна.

— Софи, знам, че никога няма да направиш съзнателно нещо непочтено или компрометиращо. Но тези хора са напълно способни да манипулират събитията така, че на една невинна жена да не ѝ остане никакъв шанс. И след като веднъж се стигне дотам, ще съм принуден да потърся удовлетворение.

— Не, никога! Дори не бива да допускаш подобна възможност. Самата мисъл да се биеш на дуел ми е непоносима.

— Възможността вече е налице, Софи. Ти си говорила с Ътъридж, нали?

— Да, но съвсем дискретно. Той в никакъв случай не би се сетил какво се опитвам да науча.

— И за какво говорихте? — настоя Джулиан. — Случайно не спомена ли Елизабет?

— Съвсем мимоходом, кълна ти се.

— Тогава със сигурност си събудила любопитството му. А това, моя наивна невинност, е първата стъпка към нещастията с човек като Ътъридж. Когато най-сетне приключиш разследванията си с Варли и Ормистън, ще съм потънал до гуша в покани за утринни срещи.

Софи го погледна безпомощно. Тя усети капана, а точно от този капан нямаше изход. Не би позволила на Джулиан да рискува живота си заради нея. Самата мисъл я накара да изтръпне от страх.

— Обещавам ви да бъда извънредно предпазлива, милорд — каза тя несигурно, но знаеше, че спорът е безсмислен.

— Рискът е прекалено голям. Единственото разумно нещо е да напуснеш града. Искам да бъдеш на сигурно място в провинцията с приятелите и семейството си.

Софи се предаде, сълзи пареха в очите ѝ.

— Добре, Джулиан. Ще замина, ако смяташ, че няма никакъв друг начин. Не искам да рискуваш да бъдеш застрелян заради моите постъпки.

Погледът му се смекчи.

— Благодаря ти, Софи. — Протегна ръка и избърса една сълза от лицето ѝ с крайчеца на пръстите си. — Знам колко е трудно да моля за това жена, чието понятие за чест е не по-малко строго от моето. И, повярвай ми, разбирам защо искаш да отмъстиш.

Софи нетърпеливо изтри сълзите си.

— И все пак е толкова нечестно! Нищо не стана така, както го мислех, когато се съгласих да се омъжа за теб. Нищо. Плановете ми, мечтите ми, надеждите — всичко, за което се договорихме. Всичко пропадна.

Джулиан дълго я гледа замислено.

— Наистина ли всичко е толкова лошо, Софи?

— Да, милорд. На всичко отгоре имам причина да мисля и че съм бременна. — Тя дори не го погледна и избяга зад паравана в другия край на стаята.

— Софи! — Джулиан скочи от леглото и я последва. — Какво каза?

Тя подсмърчаше зад паравана, докато навличаше халата си.

— Много добре ме чу.

Джулиан перна паравана и той се свлече на земята. Очите му се впиха в упорито извърнатото ѝ лице.

— Очакваш дете?

— Твърде е възможно. Тази седмица си дадох сметка, че месечният ми цикъл доста закъсня. Трябва да мине още малко време, за да бъда съвсем сигурна, но нищо чудно вече да нося бебето ти. В такъв случай би трябвало да сте доволен, милорд. Ето че съм бременна и ще стоя в провинцията и няма да ви създавам никакви неприятности тук. А вие ще сте получил от брака си всичко, което желаете. Наследник и никакви неприятности. Предполагам, че сте доволен.

— Не знам какво да кажа, Софи. — Той прокара пръсти през косата си. — Ако онова, което подозираш, е вярно, няма да скрия, че съм доволен. Но аз се надявах... искам да кажа, мислех, че ти... — Джулиан замълча, очевидно затруднен да формулира мисълта си. — Надявах се, че ще бъдеш по-щастлива от всичко това — успя да изрече най-сетне доста сковано той.

Софи го изгледа изпод вежди и последните ѝ сълзи изчезнаха при сблъсъка с типичната му мъжка арогантност.

— Без съмнение сте се надявал, че предстоящото майчинство ще ме превърне в сладка, доволна женичка? Някоя, която ще се откаже изцяло от личните си амбиции и ще се посвети напълно на грижите за селската ти къща и децата ти?

Джулиан бе така любезен да се изчерви.

— Да, наистина се надявах, че ще ти е приятно. И повярвай ми, исках да си щастлива с този брак, Софи.

— О, махай се, Джулиан. Искам да се изкъпя най-сетне. — Нови сълзи рукоуха от очите ѝ. — И има да се свършат много неща, ако трябва да бъда закарана в Хемпшър утре.

— Софи! — Джулиан явно нямаше намерение да напусне стаята. Стоеше и я гледаше с необичайно изражение на безпомощност. — Моля те, не плачи. — Той разтвори обятия.

В продължение на един дълъг миг тя го гледа през насълзените си очи, изпълнена с ненавист от тази нова липса на контрол върху емоциите си. После, хълцайки, се хвърли в ръцете му. Те се ключиха здраво около нея, докато тя продължаваше да мокри със сълзи голите му гърди.

Джулиан я държа така, докато бурята утихна. Не се опитваше нито да я успокоява, нито да я ободрява или упреква. Просто я притискаше до силното си тяло, докато хълцанията ѝ заглъхнаха.

Софи бавно дойде на себе си в ласкавата топлина на прегръдката му. Съзна, че за първи път той я бе държал някак по друг начин, не за да я целува и да я люби, а за да ѝ предложи нещо друго освен страст. Дълго време не помръдна, наслаждавайки се на движенията на широката му длан по гърба ѝ.

Най-сетне, с голяма неохота, се отдръпна от него.

— Моля за извинение, милорд. Напоследък все по-трудно разбирам себе си. Уверявам ви, че почти никога не плача. — Сведе

поглед и отстъпи назад, ровейки за кърпичката в джоба на халата си. Измърмори недоволно, понеже не я намери.

— Това ли търсиш? — Джулиан вдигна от пода бродираното парче плат.

Пламнала при мисълта, че не е в състояние да опази дори носната си кърпичка, Софи я дръпна от ръката му.

— Да, благодаря.

— Позволи ми да ти дам нова. — Той отиде до тоалетката и взе друга кърпичка.

Подаде ѝ я с израз на мрачна загриженост, тя издуха силно носа си, смачка я и я пхна в джоба.

— Благодаря, милорд. Моля да ми простите този неприятен изблик на чувства. Не знам какво ме прихвана. Но сега вече трябва да се изкъпя. Извинете ме, но трябва да се погрижа за доста неща.

— Да, Софи — въздъхна Джулиан. — Прощавам ти. И се моля някой ден и ти да ми простиш. — Той взе останалите си дрехи и излезе от стаята без нито дума повече.

Доста по-късно същата вечер Джулиан седеше сам в библиотеката с протегнати крака и бутилка вино пред себе си. Настроението му бе отвратително. Къщата бе притихнала за първи път от часове наред. Само допреди малко цареше невероятна суетня, свързана с приготовленията на Софи. Обзет бе от някакво мрачно вълнение. Без нея къщата щеше да изглежда съвсем пуста.

Джулиан си наля още една чаша и се запита дали Софи плаче в съня си. Чувствуваше се истински звяр тази сутрин, когато ѝ каза, че я изпраща в провинцията, но знаеше, че няма никакъв друг избор. След като веднъж бе разбрал какво си е наумила, просто бе длъжен да я отпрати от града. Нагазила бе в опасни води и нямаше никакво понятие как да се пази от удавяне.

Отпи още една глътка и се запита дали трябва да се чувства виновен заради начина, по който манипулира Софи тази сутрин. Още в самото начало на спора им в спалнята разбра, че тя няма да възприеме никакви разумни доводи относно нейната собствена безопасност. Личното ѝ чувство за чест изключваше подобни съображения. А той не

би могъл да стигне дотам, че да използва физически средства, за да я накара да мисли разумно.

Тъй че интуитивно бе избрал друг подход, без изобщо да е сигурен, че ще се окаже успешен. Използва чувствата ѝ към него, за да я накара да направи онова, което желаше.

Беше истински шок да види как нейната храбра съпротива отстъпва пред предупреждението, че действията ѝ могат да го накарат да рискува живота си на дуел. Тя сигурно действително го обичаше. Нищо друго не би било толкова силно, че да надделее вроденото ѝ разбиране за чест. Заради него тя изостави плановете си за отмъщение.

Джулиан се почувствува едновременно смирен и въодушевен от силата на чувствата ѝ. Нямаше никакво съмнение, че Софи му се бе отдадала напълно — че му принадлежеше, и то по начин, който той никога не бе смятал за възможен.

Но дори ликуването, предизвикано от това прозрение, не бе в състояние да заглуши мисълта, че тя е нещастна и причината е самият той. «Толкова е нечестно. Нищо не стана така, както го мислех, когато се съгласих да се омъжа за теб.»

А сега, на всичко отгоре, сигурно беше и бременна. Потръпна, когато си спомни, че едно от нещата, за които го молеше, бе да не бързат с детето.

Джулиан потъна още по-дълбоко в креслото си, чудейки се дали някога изобщо ще е в състояние да се реабилитира пред Софи. В този момент му се струваше, че бе правил всичко погрешно, още от самото начало. *Как един мъж можеше да убеди жени си, че е достоен за любовта ѝ?* И през ум не му бе минавало, че някой ден ще е изправен пред подобен проблем, а след всичко, което се бе случило между него и Софи, нещата изглеждаха почти безнадеждни.

Вратата зад него се отвори, но той дори не се извърна.

— Лягай си, Гупи, и отпрати и останалите от прислугата. Аз ще поседя тук още малко, но няма нужда да стоиш и ти. Ще изгася свещите.

— Вече казах на Гупи и на останалите да си лягат — рече Софи, притваряйки тихо вратата.

Джулиан замръзна при звука на гласа ѝ. После бавно остави чашата си и се надигна да я посрещне. Тя изглеждаше много крехка и слабичка в розовата си рокля с висока талия. Трудно му бе да повярва,

че може да е бременна. Косата ѝ бе вдигната високо и прикрепена с панделка, която вече бе започнала да се развързва. Усмиваше се с измамна, нежна усмивка.

— Мислех, че вече си си легнала — рече пресипнало Джулиан. Настроението ѝ го озадачи. Тя нито плачеше, нито се канеше да спори, да го упреква или да се моли. — Трябва да си починеш преди пътуването.

— Дойдох да се сбогувам, Джулиан. — Тя спря пред него, очите ѝ блестяха.

Заля го вълна на облекчение. Тя видимо не бе така разстроена, както преди.

— Скоро ще дойда при теб — обеща той.

— Добре. Ще ми липсваш. — Тя докосна грижливо вързаната му вратовръзка. — Но не искам да се разделяме с лошо чувство.

— Уверявам те, че нямам никакви лоши чувства. Искам само най-доброто за теб. Повярвай ми, Софи.

— Съзнавам го. Знам, че понякога си дебелоглав и упорит, и арогантен, но знам и че действително се опитваш да ме предпазиш. И което е най-важното, не желая да рискуваш живота си заради мен.

— Какво правиш, Софи? — Той смаяно наблюдаваше как тя започна да развързва снежнобялата му вратовръзка. — Софи, кълна ти се, че да се върнеш в имението е възможно най-разумният начин на действие. Там няма да ти бъде толкова зле, скъпа. Ще видиш баба си и дядо си, а сигурно имаш и приятели, които да каниш на гости.

— Да, Джулиан. — Връзката падна от ръцете ѝ и тя започна да разкопчава самото му.

— И ако наистина очакваш дете, селският въздух ще е много по-здравословен, отколкото този в града — продължи той, трескаво търсейки аргументи, с които да я убеди да тръгне.

— Без съмнение сте прав, милорд. Лондонският въздух изглежда неизменно доста кафеникав, нали? — Тя се зае с бялата му риза.

— Убеден съм, че съм прав. — Новото усещане, родено от факта, че тя го съблича, замая сетивата му. Вече му бе трудно да разсъждава ясно. Слабините му се напрегнаха и панталоните изведнъж му се сториха много тесни.

— Мъжете почти винаги са прекалено уверени, че са прави. Дори и когато грешат.

— Софи? — Джулиан преглътна, когато пръстите ѝ докоснаха голите му гърди. — Софи, знам, че понякога ме смяташ за арогантен, но те уверявам...

— Моля те, не казвай нищо повече, Джулиан. Не желая да дискутирам причините за завръщането си в имението, както и неприятната ти склонност към арогантност. — Тя се надигна на пръсти и му предложи полуотворените си устни. — Целуни ме.

— О, Боже, Софи! — Той жадно пое меките ѝ устни, невярващ на късмета си. Настроението ѝ се бе променило напълно и макар и да не разбираше причината, не искаше да поставя под въпрос този обрат на събитията.

Когато тя се притисна още по-силно към него, той събра сили единствено да каже:

— Софи, мила, нека се качим горе. Бързо.

— Защо? — Измърка тя в рамото му.

Джулиан смаяно се вгледа в разрошените ѝ къдрици.

— Защо? — повтори той. — И ме питаш след всичко, което направи? Софи, та аз просто изгарям за теб.

— Цялата прислуга вече спи. Съвсем сами сме. Никой няма да ни безпокои.

Най-сетне той разбра, че е готова да се люби с него и тук, в библиотеката.

— О, Софи — рече той, едновременно смеейки се и стеноейки. — Ти наистина си жена, пълна с изненади. — Дръпна панделката от косите ѝ.

— Искам да си спомняте за мен, докато сме разделени, милорд.

— Нищо на този свят не би могло да ме накара да те забравя, моя сладка женичке. — Джулиан я вдигна на ръце и я отнесе до канапето.

Сложи я върху възглавниците, а тя му се усмихна с извечното женско обещание. И когато протегна ръце, той се отпусна в тях с явно нетърпение.

Няколко секунди по-късно, когато канапето му се стори твърде тясно, Джулиан се изтърколи върху килима, повличайки Софи със себе си. Тя го последва щастливо, извивките на шията и голите ѝ гърди просветнаха с прелестен розов отблясък. Джулиан се просна по гръб, а жена му се отпусна върху него гладка и гола, казвайки си, че на всяка

цена ще опита същата игра и в библиотеката на Рейвънуд при първа възможност.

ГЛАВА XVII

«Джулиан беше прав» — помисли си Софи на третия ден в Рейвънуд. Никога нямаше да го признае, но нещата наистина не бяха толкова лоши на село. Всъщност, единственият неприятен факт бе, че той не е с нея.

Но докато съпругът ѝ отсъстваше, ѝ се отвори немалко работа. Интериорът на великолепната господарска къща се оказа доста занемарен. Джулиан имаше отличен и изпълнителен персонал и все пак последствията от липсата на всякакво ръководство след смъртта на Елизабет бяха очевидни.

Софи прие въодушевено новата икономка, доволна, че са се вслушали в съвета ѝ да назначат госпожа Ашкетъл. Госпожа Ашкетъл също бе радостна да види едно познато лице и двете жени трескаво се заеха да организират почистването, подновяването и цялостния ремонт на къщата.

На третия ден от пристигането си Софи покани баба си и дядо си на вечеря и откри удоволствието да седи начело на собствената си маса.

Баба ѝ щастливо възкликна, забелязвайки промените, постигнати като с магическа пръчка през изминалите няколко дни.

— Не мога да позная къщата, скъпа. Миналия път, когато бяхме тук, всичко изглеждаше толкова мрачно. Смайващо е какво могат да направят малко почистване и полиране, съчетани с нови драперии.

— Храната също не е лоша — обяви лорд Доринг, сипвайки си за втори път от наденицата. — Ти стана чудесна графиня, Софи. Май че ще си наля още малко вино. Рейвънуд има отлична изба. Кога ще се върне съпругът ти?

— Скоро, надявам се. Трябва да приключи някои работи в града. А междувременно е по-добре, че не е тук. Бъркотията в къщата през последните няколко дни със сигурност щеше да го раздразни. — Тя кимна на слугата да налее още вино. — Има още няколко стаи, за които трябва да се погрижим. — «Включително и спалнята,

принадлежала някога на графинята на Рейвънуд» — напомни тя на себе си.

Софи се изненада, когато намери точно тази стая заключена. Госпожа Ашкетъл дълго рови във връзката ключове, които бе наследила от госпожа Бойл, и накрая озадачено поклати глава.

— Нито един не става, милейди. Нищо не разбирам. Вероятно ключът се е загубил. Госпожа Бойл каза, че ѝ е било наредено да не се занимава със стаята, и аз също се придържах към това нареждане. Но след като вие вече сте тук, сигурно ще искате да влезете. Не се безпокойте, мадам. Ще наредя на някой от прислугата веднага да се заеме с проблема.

Проблемът се реши съвсем случайно, когато Софи откри един ключ в дъното на някакво чекмедже в библиотеката. Тя веднага го изпробва на заключената врата ѝ разбра, че е намерила каквото търсеше. Заразглежда някогашната спалня на Елизабет с дълбоко любопитство, но реши да не влиза в нея, докато не бъде напълно почистена и проветрена. Никога не би се съгласила да я заеме в предишното ѝ състояние. А всичко изглеждаше така, сякаш никой не бе влизал тук от години.

Когато лорд и лейди Доринг най-сетне се сбогуваха след вечеря, Софи се почувствува много изтощена. С последни сили се качи в стаята, където се бе настанила, и позволи на камериерката да ѝ помогне да се приготви за сън.

— Благодаря, Мери. — Софи деликатно прикри една прозявка. — Много съм изморена тази вечер.

— Не се учудвам, милейди, след всичката работа, която свършихте. Но не трябва да се престаравате чак толкова, ако ми позволите да се изразя така. Негова светлост няма да бъде доволен да научи, че се преуморявате до смърт, след като вече носите дете и всичко останало.

Очите на Софи се разшириха.

— Откъде знаеш за бебето?

Мери безочливо се ухили.

— Не е тайна, мадам. Достатъчно дълго се грижа за вас, за да знам, че някои неща не се появиха според календара. Честито, ако мога така да се изразя. Съобщихте ли вече на негова светлост хубавата новина? Той ще се пръсне от радост.

Софи въздъхна.

— Да, Мери. Той знае.

— Е, тогава се обзалагам, че точно затова ни изпрати на село. Не би искал да дишате оня гаден лондонски въздух, докато сте бременна. Негова светлост винаги се грижи за жените си.

— Такъв е, нали? Върви да си лягаш, Мери. Аз ще почета малко.

В едно голямо домакинство имаше твърде малко тайни и Софи го знаеше. И все пак, тя би желала да запази най-скъпоценната от тях, тази за бебето, малко по-дълго. Все още свикваше с мисълта, че носи детето на Джулиан.

— Много добре, госпожо. Да занеса ли на готвачката мехлема, който препоръчахте за ръцете й?

— Мехлема? О, Господи, съвсем забравих. — Софи бързо се приближи до медицинското си сандъче. — Утре непременно трябва да посетя старата Бес, за да подновя запасите си. Никак не съм сигурна, че билките на лондонските аптекари са достатъчно пресни.

— Да, госпожо. Лека нощ, госпожо. — Мери тръгна към вратата с кутийката мехлем в ръка. — Готвачката ще ви бъде благодарна.

— Лека нощ, Мери.

Софи проследи как вратата се затвори зад камериерката и неспокойно се приближи до лавицата с книгите. Действително бе уморена, а сега кой знае защо се разсъни.

Но не й се четеше, откри тя след малко, докато лениво разлистваше страниците на последния опус на Байрон «Гяур». Купила бе книгата няколко дни преди Джулиан да я изпрати на село и нямаше търпение да я прочете, фактът, че дори това поетично сказание за приключения и интриги в екзотичния Ориент не можеше да задържи вниманието й, говореше доста красноречиво за настроението, в което бе изпаднала.

Тя вдигна очи и погледът й бе привлечен от ковчежето за бижута на тоалетката. Черният пръстен вече не бе в него, но само видът на ковчежето бе достатъчен, за да й напомни осуетените планове да намери прелъстителя на Амелия.

После докосна още съвсем плоския си корем и потръпна. Нямаше никакъв начин да продължи разследването си сега. Никога не би се решила да изложи на опасност живота на Джулиан само заради собственото си желание за отмъщение. Той бе баща на детето й и тя бе

отчаяно влюбена в него. Но дори и да не бе така, нямаше никакво право да поставя на карта живота на друг човек заради собствената си чест.

Донякъде тя самата се учудваше колко лесно се отказа от издирванията си. Колкото и разгневена да бе в първия момент, установи, че сега не изпитва дори яд. Даже заподозря себе си, че е обхваната от някакво дребнаво чувство на облекчение. Нямаше никакво съмнение, че други неща се бяха оказали по-важни в живота ѝ, и дълбоко в себе си тя копнееше да им се посвети изцяло.

«Аз нося детето на Джулиан.»

Все още ѝ бе трудно да повярва, но с всеки изминал ден представата ставаше все по-реална. «Джулиан искаше това дете» — напомни си тя, залята от топлата вълна на надеждата. И може би то щеше да заздравя връзката, която тя се осмеляваше да вярва, че съществува помежду им.

Софи крачеше из стаята, необичайно неспокойна. Още веднъж погледна към леглото, казвайки си, че е крайно време да си легне, после си спомни за онази стая долу, където се канеше да влезе в най-скоро време.

Водена от някакъв импулс, взе една свещ и мина през тъмното преддверие, откъдето се слизаше надолу, към стаята, принадлежала някога на Елизабет. Всъщност вече бе влизала в нея един или два пъти и не я намираше никак приятна. Обзаведена бе с такава откровена чувственост, която за вкуса на Софи бе дори неприлична.

Стаята бе издържана в някакво подобие на ориенталски стил, но нещата бяха излезли далеч извън обичайните рамки, за да се изродят в тъмен, претрупан и завладяващ еротизъм. Когато Софи за първи път видя стаята, си помисли, че това е помещение, владяно от нощта. В него имаше нещо тайнствено и нездраво. Тя и госпожа Ашкетъл не се застояха дълго след като отвориха вратата.

Със свещ в ръката, Софи отвори вратата сега и установи, че макар и да бе подготвена, стаята и този път ѝ подейства по същия начин. Тежките плюшени драперии спираха всяка светлина, дори и тази на луната.

Орнаментите на странните мебели, сякаш дошли от Далечния изток, трябваше да наподобяват екзотични дракони, обагрени във всички цветове на дъгата, но на Софи те се сториха като гърчещи се

змии. Леглото представляваше някакво плътно драпирано чудовище с крака с огромни нокти и успокояващ пласт възглавници. Тъмни тапети покриваха стените.

«Лорд Байрон, с неговото увлечение към чувствената мелодрама, сигурно би сметнал стаята за вълнуваща — помисли си Софи, — но Джулиан се е чувствал неспокоен и не на място.»

Единият от драконите сякаш се сви на светлината на свещта, когато Софи мина покрай един висок лакиран скрин с чекмеджета. Ярки и някак зловещи цветя украсяваха покривката на съседната маса.

Тя потръпна от отвращение и се опита да си представи каква ще бъде стаята, след като я ремонтират. Първото нещо, което щеше да направи, бе да смени обзавеждането и драпериите. Имаше някои неща на склад, които чудесно биха послужили за целта.

«Да, Джулиан вероятно е ненавиждал тази стая» — помисли си тя. Това определено не бе неговият стил. Вече знаеше, че той предпочита изчистените, елегантни, класически линии.

«Но, в края на краищата, това не е била неговата спалня!» — напомни си тя. — Тук е бил храмът на страстите на Елизабет, мястото, където тя е простирала копринените си мрежи и е примамвала мъжете.“

Водена от някакво дълбоко и нездраво любопитство, Софи обиколи стаята, отваряйки гардероби и чекмеджета. Нямаше никакви лични вещи. Джулиан очевидно бе наредил да приберат всички неща на Елизабет, преди да заключи за последен път.

Но в едно малко чекмедже на лакирания скрин тя откри някаква подвързана тетрадка. Гледа я тревожно в продължение на няколко мига, преди да я отвори и да открие, че държи в ръцете си дневника на Елизабет.

Не можа да устои. Сложи свещта на масата, разгърна тетрадката и започна да чете.

Два часа по-късно вече знаеше защо Елизабет е била близо до езерото в нощта на смъртта си.

— Тя е идвала при теб през онази нощ, нали, Бес? — Софи седеше на пейката пред малката къщичка със сламения покрив и сортираше изсушените и пресните билки.

Бес въздъхна дълбоко, очите се превърнаха в малки цепнатинки на сбръчканото ѝ лице.

— Значи ти знаеш, тъй, а? Но, уви, напразно. Дойде при мен, бедната жена. Не бе на себе си оная нощ, не бе на себе си. И как разбра, че е била тук?

— Снощи намерих дневника ѝ в стаята.

— А! Тая малка глупачка! — Бес неодобрително поклати глава. — Тоя навик на важните дами да драскат всичко, дете им се случи, в дневниците си, е много опасен. Надявам се, че поне ти не го правиш.

— Не — усмихна се Софи. — Нямам дневник. Понякога си водя бележки, когато чета, но нищо повече. Това е всичко, което мога да направя, за да се справя с кореспонденцията си.

— Вече от години повтарям, че нищо добро няма да дойде от това, че толкова хора се научиха да четат и пишат — заяви Бес. — Наистина важните неща не се научават от книгите. А като се вглеждаш във всичко, което е наоколо и което е тук. — Тя потупа гърдите си в областта на сърцето.

— Може и да е вярно, но не всеки притежава твоя усет към подобно познание, Бес. А и колко хора имат твоята памет. За нас да четем и пишем е единственото решение.

— Но за първата графиня то не е било добро решение, не мислиш ли? Доверила е тайните си на хартията и сега ти ги знаеш.

— А може би Елизабет е записала тайните си именно защото се е надявала някой да ги открие и да ги прочете — рече замислено Софи. — И като че ли донякъде се е гордеела с порочността си.

Бес поклати глава.

— По-вероятно е бедната жена просто да не е знаела как да си помогне. Може би писането е било нейният начин да излива част от отровата в кръвта си от време на време.

— Бог е свидетел, че някаква отрова действително е текла във вените ѝ. — Софи си спомни записките, регистриращи аферите на Елизабет — триумфиращи или цинични, отмъстителни или трагични. — Никога няма да разберем със сигурност. — Замълча за момент, насипвайки билките в малки пакетчета. Късното следобедно слънце докосваше раменете ѝ, а горските ухания наоколо бяха безкрайно успокояващи след задушния лондонски въздух.

— Е, сега вече знаеш — наруши Бес мълчанието след известно време.

— Че е дошла при теб, за да я отървеш от бебето, което е носела ли? Да, зная. Но дневникът свършва точно с тази записка. След нея страниците са празни. Какво се случи през онази нощ, Бес?

Бес затвори очи и извърна лице към слънцето.

— Онова, което се случи, е, че аз я убих. Бог да ми е на помощ.

Софи едва не изпусна шепата комунига, която държеше. Смаяно изгледа Бес.

— Глупости. Не ти вярвам! Какви ги приказваш?

Бес не отвори очи.

— Не й дадох това, което ми искаше онази нощ. Излъгах я, че нямам билките, които могат да я отърват от бебето. Но истината бе, че се уплаших. Не можех да й се доверя.

Софи кимна с разбиране.

— Постъпила си мъдро, Бес. Тя щеше да има сериозен коз срещу теб, ако си изпълнила молбата ѝ. Човек като нея не би се поколебал да те заплаши по-късно. И щеше изцяло да зависиш от милостта ѝ. Щеше да идва при теб отново и отново, не само заради други нежелани бебета, а и за да я снабдяваш с онези особени треви, които стимулират сетивата.

— Ти знаеш, че е използвала билки за тази цел?

— Често е писала в дневника си, след като е поглъщала опиум. Записките ѝ са някаква невероятна смесица от безсмислени думи и полети на фантазията. Може би злоупотребата с маковото семе я е правела толкова странна.

— Не — каза тихо Бес. — Не беше от мака. Тя, бедничката, имаше някаква неизлечима болест на ума и душата. Предполагам, че използваше маковия сок и други билки, за да намери малко покой от вечните си мъки. Веднъж се опитах да ѝ кажа, че макът е много полезен за физическа болка, но не и за онази, от която страда, защото тя идва от душата. Но не ме послуша.

— Защо каза, че си я убила, Бес?

— Нали ти обясних. Онази нощ я отпратих, без да ѝ дам каквото искаше. И тя тръгна право към езерото и се удави, бедничката.

Софи се замисли.

— Съмнявам се — рече най-сетне. — Духът ѝ е бил болен, затова ти вярвам. Но не за първи път е била в такова положение и все пак е знаела как да се справи. След като ти си ѝ отказала, щяла е да се обърне към някой друг, дори и да ѝ се е наложило да се върне в Лондон.

Бес премигна срещу нея.

— Премахнала е и друго бебе?

— Да. — Софи неволно докосна корема си, сякаш да го предпази от нещо. — Била е бременна, когато се е завърнала от медения си месец с графа. В Лондон е намерила някой, който е предизвикал кръвоизлив, и тя е загубила детето.

— Обзалагам се, че през нощта, когато се удави, не е носела дете от Рейвънуд — рече намръщено Бес.

— Не. Било е на някой от любовниците ѝ. — „Но Елизабет не го бе назовала“ — припомни си Софи. Потръпна, когато завърза и последното пакетче. — Става късно, Бес, и вече ми е доста хладно. Най-добре ще е да се връщам в имението.

— Това ли са всички билки, които ще ти трябват в близко време?

Софи прибра малките пакетчета в джобовете на дрехата си за езда.

— Да, така мисля. Другата пролет ще си засадя собствена билкова градина. Тогава ще се нуждая от съветите ти.

Бес не помръдна от мястото си, а само проникателно я изгледа.

— Ще ти помогна, стига все още да съм тъдява. А ако не съм, ти вече знаеш достатъчно, за да засадиш собствената си градина. Но нещо ми казва, че ще имаш и други грижи през пролетта освен градината.

— Знаех си, че ще се сетиш.

— Че си бременна ли? То е повече от ясно за всеки, който има очи да го види. Рейвънуд те е изпратил на село заради детето, нали?

— Отчасти — Софи се усмихна накриво. — Но най-вече заради това, че твърде много му досаждах в града.

Бес се намръщи тревожно.

— Какво значи това? Та ти му беше добра съпруга, нали, момичето ми?

— Разбира се. Аз съм най-добрата от всички съпруги. Рейвънуд е безкрайно щастлив, че ме има, но не съм сигурна дали може да оцени късмета си. — Софи хвана юздите на коня.

— А, значи пак се опитваш да ме дразниш. Тръгвай вече, защото ще изстинеш. И яж повечко. Защото ще ти трябват сили.

— Не се тревожи, Бес. — Софи се метна на седлото. — Апетитът ми е все тъй неподобаващ на една дама, както винаги.

Тя нагласи полите на дрехата си, тъй че пакетчетата с билките да не се разпилеят, и пришпори кобилата.

Бес гледа след нея, докато и конят, и ездачката изчезнаха между дърветата.

Кобилата познаваше достатъчно добре пътя към имението и нямаше нужда Софи да я направлява. Тя остави животното само да се оправя и потъна в мислите си за прочетеното през нощта.

Разказът на нейната предшественичка, завършил с нещо твърде близко до лудостта, не бе особено поучителен, но несъмнено бе завладяващ.

Софи вдигна поглед и видя злокобното езеро да проблясва между дърветата. Кой знае защо, тя спря коня си. Животното изпръхтя и затърси трева наоколо, докато Софи съсредоточено разглеждаше пейзажа.

Както каза и на Бес, не вярваше, че Елизабет се е самоубила, а дневникът разкриваше и твърде интересния факт, че графинята на Рейвънуд е знаела да плува. Разбира се, ако една жена попаднеше в дълбока вода, облечена в тежък костюм за езда или нещо подобно, тя сигурно би се удавила, независимо от това си умение. Огромното тегло на мокрия плат би й попречило да се движи и би я повлякло към дъното.

— Защо ли ми трябва да си блъскам главата над смъртта на Елизабет? — запита Софи кобилата. — Да не би да скучая или да нямам достатъчно работа в имението? Глупаво е и Джулиан щеше пръв да ми го каже, ако бе тук.

Кобилата не ѝ обърна никакво внимание, заета да дъвче някакви високи треви. Софи се поколеба за момент, после се смъкна от седлото. Хванала юздите в ръка, тя застана на брега на езерото. То криеше някаква тайна и тя интуитивно чувствуваше, че тази тайна е свързана и със смъртта на сестра ѝ.

Зад нея кобилата леко изцвили, поздравявайки някакъв друг кон. Изненадана, че и друг човек язди в тази част от земите на Рейвънуд, Софи сепнато се извърна.

Но не бе достатъчно бърза. Ездачът на другия кон вече бе успял да скочи и да се приближи до нея. Тя съзря някакъв мъж с черна маска и огромна черна пелерина. Понечи да извика, но гънките на пелерината я обгърнаха и тя се озова в задушна чернота.

Изпусна юздите, чу стреснатото изпръхтяване на кобилата и после тропота на отдалечаващите се копита. Похитителят на Софи яростно изруга, вбесен от бягството на коня.

Софи отчаяно се опитваше да се освободи от пелерината, но внезапно здраво въже се усука около цялото ѝ тяло. Вятърът едва не я събори, когато я хвърлиха върху някакво седло.

— Нима днес би ме убил заради онова, което се случи преди пет години, Рейвънуд? — запита лорд Тътридж с въздишка на безкрайно примирение. — Не мислех, че си чак толкова бавен, когато става дума за подобно нещо.

Джулиан стоеше срещу него в малкия алков на блестящата бална зала на лейди Салсбъри.

— Не се прави на глупак, Тътридж. Не ме интересува какво е станало преди пет години и ти го знаеш много добре. Само настоящето има значение. И то твърде голямо, изобщо не се съмнявай.

— За Бога, човече, та аз само веднъж танцувах с новата ти графиня. Един-единствен път. И двамата знаем, че не можеш да ме предизвикаш, като използваш толкова нелеп претекст. Ще стане скандал, без изобщо да има защо.

— Разбирам тревогата, която възниква у теб и при най-обикновенния разговор с някой съпруг именно защото е съпруг. Репутацията ти е такава, че едва ли се чувстваш добре в компанията на който и да е женен мъж. — Джулиан студено се усмихна. — Ще ми бъде изключително забавно да проследя как ще се промени отношението ти към спорта „слагане на рога“ след като и ти самият се ожениш. Но в случая настоявам само за един отговор от теб, Тътридж, а не за среща призори.

Тътридж го изгледа притеснено.

— Отговор за онова, което се случи преди пет години? И каква е причината? Уверявам те, че загубих интерес към Елизабет, след като ти простреля Ормистън и Варли. Не съм чак такъв глупак.

Джулиан нетърпеливо сви рамене.

— Пет пари не давам за онова, което е било преди пет години. Казах ти вече. Нужна ми е информация за пръстените.

Ътъридж някак неестествено притихна и застана нащрек.

— Какви пръстени?

Джулиан разтвори юмука си и откри черния гравирен пръстен върху дланта си.

— Пръстени като този.

Ътъридж втренчено гледаше малкото кръгче метал.

— Откъде си го взел, по дяволите?

— Това не те засяга.

Ътъридж неспокойно местеше очи от пръстена към непроницаемото лице на Джулиан.

— Не е мой, кълна ти се.

— Знам. Но ти също имаш такъв, нали?

— Нищо подобно! За какво ми е притрябвала такава глупава вещ?

Джулиан сведе поглед към пръстена.

— Наистина е много грозен. И символизира една грозна игра. Кажете ми, Ътъридж, вие с Варли и Ормистън още ли я играете?

— За бога, човече, та аз съм разменил само няколко думи с втората ти жена на дансинга! И ти вече ме обвиняваш! Ако е така, поне го кажи ясно. Не си играй с мен, Рейвънуд!

— Не те обвинявам. Или поне не теб. Само ми отговори, Ътъридж, и ще те оставя на мира.

— А ако не го направя?

— Ами тогава — рече спокойно Джулиан, — ще трябва да обсъдим онази среща на разсъмване, която спомена преди малко.

— Ще ме извикаш на дуел само защото не си получил отговорите, които търсиш? — Ътъридж очевидно бе смаян. — Рейвънуд, кълна ти се, че не съм и докоснал новата ти жена.

— Вярвам ти. Ако не беше така, можеш да си сигурен, че нямаше да се задоволя само да прострелям рамото ти, както направих с Варли и Ормистън. Ти щеше да бъдеш мъртъв.

Ътъридж го изгледа втренчено.

— Да, тази възможност ми се струва съвсем реална. Ти не уби никого заради честта на Елизабет, но явно си готов да го направиш за

новата си жена. Каж ми, защо питаш за пръстените, Рейвънуд?

— Ще ти кажа само, че съм поел отговорността да възстановя справедливостта от името на някого, чиято самоличност не би трябвало да те интересува.

Ътъридж се усмихна подигравателно.

— Някой твой приятел, на когото са сложили рога, предполагам?

Джулиан поклати глава.

— Приятелката на една млада жена, която сега е мъртва, заедно с нероденото си дете.

Подигравката изчезна от лицето на Ътъридж.

— За убийство ли става дума?

— Зависи как ще погледнеш на случая. Човекът, по чиято поръка действам, определено смята собственика на пръстена за убиец.

— Но той ли е убил младата жена, която спомена? — настояваше Ътъридж.

— Принудил я е да отнеме живота си.

— Значи някаква глупава малка хлапачка се е оставила да бъде прелъстена, загазила е и сега ти търсиш отмъщение за нея? Хайде, Рейвънуд. Ти си светски човек. Знаеш, че такива неща винаги са ставали.

— Но очевидно човекът, когото представлявам, не счита това за смекчаващо вината обстоятелство. И аз съм длъжен да приема нещата също толкова сериозно, колкото и моят приятел.

Ътъридж се намръщи.

— И кого представляваш ти? Майката на момичето? Или дядото, може би?

— Както казах, това не те засяга. Вече научи достатъчно, за да си сигурен, че мога да те застрелям, Ътъридж, ако ме принудиш да го направя. Не е нужно да ти обяснявам повече.

Лицето на Ътъридж се изкриви.

— Може би все пак ти дължа нещо след всичкото това време. Елизабет бе доста странна жена, нали?

— Не съм тук, за да обсъждам Елизабет.

Ътъридж кимна.

— Предполагам, че вече знаеш доста неща за пръстените.

— Зная, че ти, Варли и Ормистън сте ги носели.

— Имаше и други.

— Които сега са мъртви — отбеляза Рейвънуд. — Вече научих за двама от тях.

Ътъридж го погледна предпазливо.

— Но има и още един, който не е мъртъв и когото ти не спомена.

— Ще ми кажеш ли името му?

— Защо не? Не му дължа нищо и ако не ти го кажа, сигурен съм, че ще го научиш от Ормистън или от Варли. Ще ти кажа онова, което искаш да знаеш, Рейвънуд, ако ми обещаеш, че с това ще сложим край. Нямам желание да ставам призори заради каквото и да било. Ранното ставане не се отразява добре на здравето ми.

— Името, Ътъридж!

Половин час по-късно Джулиан скочи от каретата и изкачи стълбите на дома си. В съзнанието му още кънтяха последните думи на Ътъридж. Гупи отвори вратата и Джулиан го поздрави с кратко кимване.

— Ще постоя около час в библиотеката, Гупи. Изпратете всички да спят.

Гупи се изкашля.

— Имате посетител, милорд. Лорд Даргейт пристигна току-що и ви чака в библиотеката.

Джулиан кимна и тръгна натам. Даргейт седеше в едно кресло и тъкмо прелистваше някаква книга. И както забеляза Джулиан, вече бе успял да си налее чаша портвайн.

— Още дори не е полунощ, Даргейт. Какво те откъсна от твоя любим хазартен ад толкова рано? — Джулиан прекоси стаята и също си наля чаша портвайн.

Даргейт остави книгата.

— Зная, че искаше да продължиш издирванията във връзка с пръстена и се отбих да видя какво си научил. Тази вечер си се срещнал с Ътъридж, нали?

— И не можа ли да изчакаш някакъв по-подходящ час, за да ме попиташ?

— Не зная нищо за подходящите часове, Рейвънуд. Не си ли го забелязал?

— Съвсем вярно. — Джулиан седна и отпи една голяма глътка. — Добре, ще се постарая да те осветля. Четирима от членовете на това

дяволско братство на прелъстители все още са живи, а не само двамата, за които ние научихме, или тримата, открити от Софи.

— Разбирам. — Даргейт разглеждаше виното в чашата си. — Значи Търридж, Ормистън, Варли и...?

— Уейкот.

Реакцията на Даргейт бе съвсем неочаквана. Обичайното му равнодушно изражение изчезна и отстъпи място на някакъв нов, напрегнат израз.

— Велики боже, сигурен ли си?

— Напълно. — Джулиан остави чашата си с овладян гняв. — Търридж ми го каза.

— Търридж едва ли е източник, на който може да се разчита.

— Казах му, че ще го извикам на дуел, ако ме излъже.

Даргейт леко присви устни.

— Тогава той без съмнение ти е казал истината. Търридж няма вкус към подобни предизвикателства. Но, ако е вярно, Рейвънуд, възниква сериозен проблем.

— А може би не. Макар че той доста време се навърта около Софи и най-накрая успя да спечели съчувствието ѝ. Но аз ѝ отворих очите за лицемерието му.

— Софи не ми прилича на жена, която ще се впечатли от поученията ти, Рейвънуд.

Джулиан леко се усмихна, въпреки яда си.

— Така е. Жените по принцип имат неприятния навик да вярват, че само те са способни да видят истинската природа на отхвърлените и неразбраните. И смятат, че мъжете са напълно лишени от подобна интуиция. Но когато кажа на Софи, че Уейкот е мъжът, съблазнил нейната приятелка, тя ще се обърне срещу него.

— Не смятах, че в това е проблемът — каза грубо Даргейт.

Джулиан погледна намръщено приятеля си, загрижен от сериозността в гласа му.

— А за какво говориш тогава?

— Тази вечер чух, че вчера Уейкот е напуснал града. Никой не знае накъде е тръгнал, но при споменатите обстоятелства не бива да изключваш и възможността да се е отправил към Хемпшър.

ГЛАВА XVIII

— Ти отиде при старата вещица също като Елизабет, нали? Има само една причина, поради която една жена би я потърсила. — Уейкот стана някак зловещо приказлив, когато най-сетне свали пелерината от лицето ѝ. Разглеждаше я с неестествен блясък в очите, докато свалеше маската си. — Много съм доволен, скъпа. Ще нанесе смъртоносен удар на Рейвънуд, като му съобщя, че новата графиня също е искала да се отърве от наследника му, също както и предишната.

— Добър вечер, милорд. — Софи грациозно сведе глава, сякаш го срещаше в някоя от лондонските гостни. Все още бе омотана в пелерината, но се опита да не обръща внимание на този факт. През изминалите няколко седмици тя неслучайно се бе учила да се държи като графиня във всякакви ситуации. — Допусках, че ще ви срещна тук. Макар че мястото е доста необичайно, не мислите ли? Но пък винаги съм го намирала за много живописно.

Софи огледа малката каменна стаичка и потисна една тръпка на страх. Мразеше това място. Той я бе довел в старата норманска руина, която тя обичаше да рисува до деня, когато реши, че е била мястото на прелъстяването на сестра ѝ.

Полуразрушеният стар замък, който винаги изглеждаше така романтичен, сега ѝ напомняше някакъв кошмар. Сенките на късния следобед се спускаха над него, а тесните процепи, заместващи прозорците, пропускаха съвсем малко светлина. Голите камъни на тавана и стените бяха потъмнели от пушека в голямото огнище. Мястото бе потискащо усойно и мрачно.

В огнището имаше следи от огън, над него висеше котел, виждаше се и кошница с някакви провизии. Най-тревожното нещо в помещението обаче бе постелята, нагласена до една от стените.

— Значи познаваш моето тайно местенце за срещи? Отлично. В бъдеще, когато започнеш редовно да мамииш съпруга си, то може да ти се стори много полезно. Ще бъда очарован да те въведа в удоволствията на този спорт. — Уейкот спря в ъгъла и пусна маската

на пода. Извърна се и се усмихна на Софи в полумрака. — Елизабет обичаше да идва тук понякога. Казваше, че това я разнообразява.

Мрачно предчувствие обзе Софи.

— Нима тя бе единствената, която водехте тук, лорд Уейкот?

Той погледна към маската на пода и лицето му се втвърди.

— О, не, от време на време аз самият се развличах тук с едно хубаво девойче от селото, когато Елизабет биваше обсебвана от собствените си странни фантазии.

Софи потрепери от гняв. Страхът ѝ моментално изчезна.

— И коя е била тази малка хубавица, която сте водил тук, милорд? Как се казваше тя?

— Просто някаква хлапачка от селото. Нищо особено. Както ти казах, използвах я само когато Елизабет изпаднеше в нейните особени настроения. — Уейкот спря да съзерцава маската в усилието си да обясни ситуацията на Софи. — Тези настроения никога не траеха дълго. Но когато я обхванеха, просто не беше на себе си. От време на време... имаше и други мъже. Не можех да понасям как тя флиртува с тях и после ги кани в спалнята си. И дори ме канеше да се присъединя към тях там. Не издържах всичко това.

— И тогава идвахте тук. С една невинна девица от селото. — Софи бе обезумяла от гняв, но отчаяно се опитваше да се владее. Усещаше, че съдбата ѝ зависи от това, да държи под контрол емоциите си.

Уейкот се изсмя, погълнат от спомена.

— Тя не остана дълго невинна, уверявам те. Считат ме за великолепен любовник, Софи, както съвсем скоро ще се убедиш. — Той неочаквано присви очи. — И това, скъпа, ми напомня да те попитам откъде имаш пръстена.

— Да. Пръстена. А вие къде го изгубихте, милорд?

— Не съм сигурен. — Той се намръщи. — Но е възможно онова момиче от селото да го е откраднало. Тя винаги твърдеше, че е от благородно потекло, но аз знаех по-добре. Чудех се дали не ми е откраднала пръстена, докато съм спал. Непрекъснато ме преследваше и настояваше за някакъв символ на *любовта ми*. Глупаво хлапе. Но как пръстенът е попаднал у теб?

— Казах ви през нощта на оня бал с маски. Мога ли да знам откъде научихте, че аз съм в циганския костюм?

— Какво? О, това ли. Достатъчно бе да накарам някой от моите слуги да попита някоя от вашите камериерки какво смята да носи графинята на Рейвънуд онази вечер. Не беше трудно да те открия сред тълпата. Но пръстенът ме изненада. Сега си спомням: ти каза, че си го получила от някаква приятелка. — Уейкот сви устни. — Но как дама от твоя ранг се е сприятелила с някаква дъщеря на занаятчия? Тя за твоето семейство ли работеше?

— По една случайност — Софи си пое дълбоко дъх, — се познавахме доста добре.

— Но тя не ти е казала за мен, нали? Не изглеждаше да ме познаваш, когато се запознахме в Лондон.

— Не, тя никога не ми довери името на любовника си. — Софи го погледна право в очите. — Сега тя е мъртва, милорд... Заедно с вашето бебе. Погълна огромна доза лауданум.

— Бедната глупачка. — Той отхвърли проблема с елегантно свиване на рамене. — Боя се, че ще ми се наложи да те помоля да ми върнеш пръстена. Едва ли е чак толкова важен за теб.

— Но е важен за вас.

— Привързан съм към него. — Усмивката на Уейкот бе доста неприятна. — Той символизира някои победи — предишни и настоящи.

— Пръстенът не е у мен — каза спокойно Софи. — Дадох го на Рейвънуд преди няколко дни.

Очите на Уейкот за миг припламнаха.

— Защо, по дяволите, си му го дала?

— Той прояви любопитство. — Запита се дали това ще разтревожи Уейкот.

— Няма да научи нищо. Всички, които носят пръстените, са обречени на мълчание. Независимо от това, искам да ми бъде върнат. Софи, скъпа, ти ще го вземеш от Рейвънуд.

— Никак не е лесно да се вземе нещо от съпруга ми, след като той сам не е решил да се откаже от него.

— Грещиш — изрече триумфиращо Уейкот. — И преди съм се възползвал от притежанията на Рейвънуд, ще го правя и сега.

— Говорите за Елизабет, предполагам?

— Елизабет никога не е била негова. Говоря за ей това. — Той прекоси стаята и се наведе над кошницата при огнището. Когато се

изправи, в дланта му пламтеше купчинка зелен огън. — Донесох ги, защото мислех, че ще ти се сторят интересни. Рейвънуд не можа да ти ги даде, скъпа. Но аз мога.

— Смарагдите! — Софи бе искрено смаяна. Тя втренчи очи първо в каскадата от зелени камъни, а после в трескавия поглед на Уейкот. — И те са били у вас през цялото време?

— От нощта на смъртта на моята красива Елизабет. Рейвънуд никога не се сети, разбира се. Той неведнъж претърсваше къщата заради тях и изпрати съобщение на всички лондонски бижутери, че ако се появят, е готов да плати двойно стойността им. Говори се, че двама или трима безскрупулни търговци са се опитали да изработят имитации и да претендират за голямата сума, но за нещастие не са успели да го подведат. Жалко. Би било истинска ирония на съдбата, не мислиш ли? Представи си Рейвънуд като притежател на фалшиви скъпоценности, както и на две неверни жени.

Софи изпъна рамене, неспособна да устои на предизвикателството, макар и да знаеше, че ще е най-добре да си мълчи.

— Аз съм вярна жена на Рейвънуд и няма да го мамя.

— Напротив, скъпа, напротив. И дори ще го правиш, като носиш тези смарагди. — Той плъзгаше огърлицата от едната си длан в другата. Сякаш бе хипнотизиран от искрящия зелен водопад. — На Елизабет много ѝ харесваше. Доставяше ѝ особено удоволствие да слага смарагдите преди да легне с мен. Толкова сладко се любехме, когато тя носеше тези камъни... — Уейкот внезапно вдигна очи към нея. — И на теб също ще ти хареса.

— Дали? — Дланите на Софи овлажняха. „Не бива да казвам нищо повече, за да не го дразня“ — повтаряше си тя непрекъснато. Трябваше да му внуши, че е безпомощна жертва, плахо зайче, което няма да окаже никаква съпротива.

— По-късно, Софи — обеща Уейкот. — По-късно ще ти покажа колко добре изглеждат смарагдите на Рейвънуд върху неверните жени на Рейвънуд. Ще видиш как ще блестят върху кожата ти на светлината на огъня. Елизабет изглеждаше като стопено злато, когато ги носеше.

Софи отмести поглед от странните му очи и се загледа в кошницата за провизии.

— Предполагам, че ни чака дълга нощ, милорд. Ще имате ли нещо против, ако хапна и си приготвя чаша чай? Чувствам се съвсем отпаднала.

— Но разбира се, скъпа. — Той махна с ръка към огнището. — Както виждаш, постарах се да ти осигуря всички удобства. Взех храна и за двама ни от една близка гостилница. Елизабет и аз често си правехме пикници тук, преди да се любим. Искрах всичко да бъде както с нея. Всичко.

— Разбирам.

Дали и той бе също така луд, както и Елизабет, запита се тя. Или просто бе полудял от ревност заради изгубената си любов? Но и в двата случая единствената ѝ надежда бе в това, той да остане спокоен и да приспи вниманието му.

— Ти не си толкова красива като нея — забеляза Уейкот, изучавайки я.

— Знам. Тя наистина беше прекрасна.

— Но със смарагдите ще заприличаш донякъде на нея, когато му дойде времето. — Той пусна бижутата в кошницата.

— А що се отнася до храната, милорд — изрече тя предпазливо, — ще имате ли нещо против да приготвя една малка закуска?

Уейкот хвърли поглед към отворената врата.

— Става тъмно.

— Доста тъмно.

— Ще запаля огън. — Той се усмихна, явно доволен от идеята си.

— Отлично. Скоро тук ще стане доста хладно. Ако махнете пелерината и въжетата, с които сте ме вързал, ще мога да приготвя храната.

— Да те развържа? Не мисля, че това е добра идея, скъпа. Не още. Много вероятно е при първата възможност да хукнеш към гората, а аз не мога да го позволя.

— Моля ви, милорд — Софи сведе очи, опитвайки се да изглежда съвсем сломена. — Не искам нищо друго освен да приготвя по чаша чай и по един сандвич със сирене.

— Мисля, че можем да уредим нещо.

Софи се напрегна, когато Уейкот се приближи до нея. Но остана неподвижна, докато той развързваше въжетата, опасващи пелерината.

Когато и последното от тях падна на земята, тя въздъхна облекчено, но не направи нито едно движение.

— Благодаря, милорд — рече смирено. Направи крачка към огнището, държейки вратата под око.

— Не толкова бързо, скъпа. — Уейкот коленичи до нея, хвана глезена ѝ и завърза края на въжето около крака ѝ. После се надигна, другият край на въжето провисна от ръката му. — Е, сега вече си като кученце на каишка. Заемай се с работата си, Софи. За мен ще е удоволствие жената на Рейвънуд да ми приготви чай.

Софи направи няколко предпазливи стъпки към огнището, чудейки се дали на Уейкот няма да му се стори забавно да подръпва крака ѝ с въжето. Но той само отиде да запали огъня. Когато пламъците лумнаха, приседна на един сандък с въжето в ръка и подпря брадичката си с юмрук.

Усещаше погледа му върху себе си, докато вадеше продуктите от кошницата. Затаи дъх, когато посегна към чайника и с облекчение установи, че е пълен с вода.

Сенките пред вратата се удължиха съвсем. Хладният вечерен въздух нахлу в помещението. Софи притисна ръце към гънките на полата си и се опита да си спомни в кой точно джоб бяха билките, които ѝ трябваша. Трепна, когато усети, че въжето се изопна върху глезена ѝ.

— Май ще е по-добре да затворим вратата. — Уейкот стана и прекоси стаята. — Не искам да се простудиш.

— Не. — Когато пътят към свободата бе затворен, Софи с усилие потисна у себе си надигналата се вълна от ужас. Притвори очи и се извърна към огъня, за да скрие израза на лицето си. Този човек бе отговорен за смъртта на сестра ѝ. И тя нямаше да позволи на страха да отнеме силите ѝ. Първо трябваше да избяга от него. А после щеше да намери начин да си отмъсти.

— Премаля ли ти, скъпа? — Уейкот очевидно се забавляваше.

Софи отвори очи и втренчено загледа пламъците.

— Малко, милорд.

— Елизабет не би треперила като заек. На нея всичко това би ѝ се сторило прекрасна игра. Тя обичаше своите малки игрички.

Софи се постара да не обръща внимание на думите му, обърна гръб на похитителя си и се зае с малкото пакетче чай, сложено в

кошницата. Благодареше на Бога за множеството гънки на полата си. Те изцяло скриха ръцете ѝ, докато измъкваше от единия джоб малко пликче с билки.

Но когато сведе очи надолу, я обзе паника, защото не бе извадила онова, което ѝ трябваше. Бързо пъкна пликчето обратно.

— И защо не продадохте смарагдите? — запита тя, опитвайки се да отвлече вниманието на Уейкот. Седна на едно малко столче пред огнището и се престори, че оправя полите си. Пръстите ѝ напипаха друго едно пакетче.

— Това щеше да е доста трудно. Както ти казах, всички известни бижутери в Лондон ги чакаха най-сетне да се появят отнякъде. Дори и на отделни камъни да им ги продавах, рискът пак бе твърде голям. Обработката им е уникална и много лесно могат да бъдат разпознати. Но истината, Софи, е, че не исках да ги продавам.

— Разбирам. Харесвала ви е мисълта, че сте ги откраднал от графа на Рейвънуд. — Тя внимателно измъкна второто пакетче билки и смеси съдържанието му с листенцата на чая. После се засуети около запарката и чайника.

— Много си схватлива, Софи. Колкото и да е странно, винаги съм имал чувството, че ти, и само ти, понякога ме разбираш. Мястото ти не е при Рейвънуд, както и това на Елизабет.

Софи наля врялата вода и се помоли да е сложила достатъчно от приспивателното. После седна напрегнато на столчето, чакайки чаят да стане. „Но той със сигурност ще горчи!“ — сети се тя изведнъж. Трябваше да измисли някакъв начин да прикрие този вкус.

— Да не забравиш хляба и сиренето, Софи — посъветва я Уейкот.

— Да, разбира се. — Тя посегна към кошницата и извади един корав хляб. И тогава забеляза малката захарничка. Треперещите ѝ пръсти докоснаха блестящите смарагди, когато вдигна захарта. — Няма нож за хляба, милорд.

— Не съм толкова глупав, че да ти дам нож, Софи. Просто разчупи хляба.

Тя сведе глава и изпълни нареждането му. После грижливо подреди парчетата хляб и късчетата кораво сирене в чинията. След като свърши, наля чая в две чаши.

— Всичко е готово. При огъня ли желаете да се храните?

— Донеси тук храната. Бих искала да ме обслужиш също както съпруга си. Представи си, че сме в гостната на имението Рейвънуд. Покажи ми каква прекрасна домакиня можеш да бъдеш.

Призовавайки последните остатъци от търпението си, Софи прекоси стаята и сложи чашата в ръцете му.

— Боя се, че сложих малко повече захар. Дано не е твърде сладко за вашия вкус.

— Предпочитам чайт да е сладък. — Той я гледаше в очакване да сложи и храната пред него. — Седни и ми прави компания, скъпа. После ще ти трябват сили. Имам планове за нас двамата.

Софи бавно се отпусна върху сандъка, стараяйки се да седи колкото е възможно по-далече от него.

— Кажете ми, лорд Уейкот, не се ли боите от онова, което Рейвънуд би могъл да направи, когато открие, че сте ме отвлякъл?

— Той няма да направи нищо. Никой разумен човек не би посмял да мами Рейвънуд на карти или да го лъже в сделките, но всички знаят, че той за нищо на света не би рискувал отново главата си за някоя жена. Дал е да се разбере достатъчно ясно, че мнението му за жените е прекалено ниско, за да позволи да бъде застрелян заради някоя от тях. — Уейкот отхапа от сиренето и отпи глътка чай. Направи гримаса. — Чайт е прекалено силен.

Софи за миг притвори очи.

— Винаги го правя така за Рейвънуд.

— Така ли? Е, в такъв случай и аз ще го пия силен.

— Защо се съмнявате, че моят съпруг ще ви предизвика? Той се е бил на дуел заради Елизабет, нали?

— Дори два пъти. Или поне така говорят. Но то се е случило през първите месеци на брака им, когато все още си е въобразявал, че Елизабет го обича. Но след втората среща на разсъмване изглежда е разбрал, че нито може да контролира духа на моята сладка Елизабет, нито пък да тероризира всички мъже наоколо. И тогава се е отказал да откъсва за честта си в случаите, когато е замесена жена.

— Затова значи не се страхувате от него. Сигурен сте, че няма да ви предизвика заради мен.

Уейкот отпи още една глътка чай и съсредоточено се загледа в огъня.

— И защo би си направил труда да се дуелира заради твoята чест, след като не го правеше дори заради Елизабет?

Софи почувствува нотка на колебание в гласа му. Той се опитваше да убеди нея, както и себе си, че няма защo да се бои от Джулиан.

— Интересен въпрос, милорд — каза тя меко. — Защо ли би си направил труда, наистина.

— Та ти не си поне наполовина толкова красива като Елизабет.

— Вече се съгласих по този въпрос. — Софи проследи със свит от напрежение стомах как Уейкот отпи още една глътка. Пиеше съвсем механично, мислите му се рееха в миналото.

— Нито пък притежаваш нейния стил и чар.

— Вероятно.

— Не е възможно той да те желае толкова силно като Елизабет. Не, той не би ме предизвикал заради теб. — Уейкот леко се усмихна над ръба на чашата си. — Но е напълно възможно да убие и теб, както уби нея. Да, мисля, че той ще направи точно това, когато разбере какво се е случило тук днес.

Софи не проговори, докато Уейкот не допи и последната глътка чай. Собствената ѝ чаша бе все още пълна. Тя леко я люлееше в дланите си и чакаше.

— Чаят беше чудесен, скъпа. А сега бих искал малко от хляба и сиренето. Ще ми сервираш ли?

Тя стана.

— Да, милорд.

— Но първо — той вече леко заваляше думите, — ще се съблечеш и ще сложиш смарагдите на Рейвънуд на шията си. Елизабет винаги правеше така.

Софи притихна, търсейки в очите му ефекта от приспивателното.

— Нямам намерение да се събличам пред вас, лорд Уейкот.

— Ще го направиш. — Измъкна отнякъде един миниатюрен пистолет. — Ще правиш точно каквото ти кажа. — Той се усмихна ослепително. — Ще го направиш също като Елизабет. Аз ще ви обясня съвсем подробно как точно да се разкриете пред мен, мадам.

— Вие сте също толкова луд, колкото и тя — прошепна Софи и отстъпи назад от огъня. Тъй като Уейкот не реагира, тя направи още една крачка и още една.

Той ѝ позволи да прекоси почти цялата стая и после с внезапна бруталност дръпна въжето около глезена ѝ.

Софи простена, падайки върху твърдия под. Остана там за момент, опитвайки да се овладее, и уплашено го погледна. Той все още се усмихваше, но очите му вече гледаха някак унесено.

— Прави онова, което ти казвам, Софи, иначе ще съм принуден да те нараня.

Тя се надигна предпазливо.

— Както наранихте Елизабет онази нощ при езерото? Рейвънуд не я е убил, нали? Вие сте я убил! Ще убие ли и мен, както направихте с вашата красива, невярна Елизабет?

— За какво говориш? Нищо не съм ѝ направил. Рейвънуд я уби. Вече ти казах.

— Не, милорд. През всичките тези години сте се опитвал да се убедите, че Рейвънуд е отговорен за смъртта ѝ, защото не сте искал да признаете, че вие сте убил жената, която сте обичал. Но истината е била тази. Проследил сте я през онази нощ, когато тя е ходила при старата Бес. И сте я чакал при езерото на връщане. Когато сте разбрал къде е ходила и какво е направила, сте се разгневил. Побеснял сте повече от всякога.

Уейкот се олюля, ненавист разкриви красивото му лице.

— Тя отиде при старата вещица, за да ѝ иска някаква отвара, с която да махне бебето, също както и ти днес.

— А бебето беше от вас, нали?

— Да, беше мое. И тя ми се присмиваше, като казваше, че иска моето бебе също толкова, колкото и това на Рейвънуд. — Той направи две крачки към Софи. Пистолетът несигурно се люлееше в ръката му. — Но тя винаги твърдеше, че ме обича. Защо искаше да махне детето ми, след като ме обича?

— Елизабет не е била способна да обича никого. Омъжила се е за Рейвънуд, за да си осигури добро положение в обществото и парите, от които се е нуждаела. — Софи изпълзя настрана от него. Не смееше да се надигне от страх, че Уейкот може отново да дръпне въжето. — Играела си е с вас, само защото я е забавлявало. Нищо повече.

— Не е вярно, да те вземат дяволите! Аз бях най-добрият любовник, когото някога е имала в леглото! Тя винаги го казваше. —

Уейкот залитна и спря. Пусна въжето и разтри очите си. — Какво ми става?

— Всичко е наред, милорд.

— Нещо не е наред. Не се чувствавам както трябва. — Той свали ръка от очите си и спря поглед върху нея. — Какво ми направи ти, вещице?

— Нищо, милорд.

— Ти си ме отровила! Сложила си нещо в чая ми, нали? Ще те убия!

Той се хвърли към Софи, която скочи на крака и се отдръпна от пътя му. Уейкот се подпря на камъка до огнището. Пистолетът се изплъзна от ръката му и падна до кошницата с провизиите.

Той извърна глава, търсейки Софи. Очите му бяха побелели от ярост и от неизбежния ефект на дрогата.

— Ще те убия! Също както убих Елизабет. Заслужаваш да умреш като нея. О, Боже, Елизабет! — Той се облегна на каменната стена, тръскайки глава в отчаяно усилие да проясни съзнанието си. — Елизабет, как можа да ми причиниш това? Та ти ме обичаше! — Уейкот започна бавно да се плъзга надолу, хълцайки.

Ужасена и щастлива, Софи проследи как той, ридаейки, потъна в дълбок сън.

— Убиец! — Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гняв. — Ти уби сестра ми. Със същата сигурност, както ако бе пронизал с куршум челото ѝ. Ти я уби.

Тя хвърли поглед към кошницата до огнището. Можеше да борави с пистолет, а и Уейкот заслужаваше да умре. С приглушен вопъл се приближи до кошницата. Пистолетът бе паднал точно върху смарагдите. Софи се наведе и взе миниатюрното оръжие.

Хвана го с две ръце и се прицели в лежащия в безсъзнание мъж.

— Заслужаваш да умреш — изрече тя гласно и освободи предпазителя. Пръстът ѝ нетърпеливо докосна спусъка.

Пристъпи към Уейкот, виждайки пред себе си единствено Амелия, отпусната върху леглото с празно шишенце лауданум на нощното шкафче.

— Ще те убия, Уейкот. Само така справедливостта ще бъде възстановена.

В един безкраен миг се готвеше да натисне спусъка. Но не успя. Не ѝ стигна смелост да го направи. С вик на отчаяние свали оръжието.

— Господи, защо съм толкова слаба! — Пусна пистолета обратно в кошницата и се зае с въжето на глезена си. Пръстите ѝ трепереха, но все пак успя да го развърже. Не можеше да се появи в Рейвънуд нито със смарагдите, нито с пистолета. Нямаше начин да обясни откъде са попаднали в ръцете ѝ.

Без да погледне назад, тя отвори вратата и хукна в нощта. Конят на Уейкот леко изцвили при приближаването ѝ.

— Спокойно, приятелю. Нямам време да те оседлавам. — Тя нагласи юздата на жребеца. — Трябва да бързаме. В имението сигурно вече всички са полудели.

Отведе коня до една купчина камъни, някога служили за защитна стена. Покачи се върху тях, нагласи полите си и се метна на гърба му. Животното изпръхтя и затанцува, но постепенно прие новия ездач.

— Не се безпокой, приятелю. Зная пътя до имението. — Софи го пришпори в лек тръс.

Докато яздеше, се опита да размисли. Нужно ѝ бе някакво обяснение за разтревожената прислуга, която я чакаше. В съзнанието ѝ отекна тропотът на копитата на собствената ѝ кобила, когато Уейкот я отвлече. Кобилата несъмнено се бе върнала направо вкъщи.

Завръщането на коня без ездача му естествено би означавало само едно за момчетата от конюшните. Те щяха да предположат, че конят е хвърлил Софи и че тя лежи ранена някъде. И сигурно целият следобед и вечерта са претърсвали горите наоколо, за да я открият.

„На всяка цена трябва да съчиня някаква история“ — реши Софи, докато водеше коня на Уейкот покрай езерото. В никакъв случай не можеше да каже на всички, че е била отвлечена и държана в плен от виконта.

Дори на Джулиан нямаше да смее да разкаже тази история, защото знаеше, че Уейкот греши, смятайки, че графът никога не би се дуелирал заради жена. Джулиан щеше да предизвика Уейкот, веднага след като разбере какво е сторил.

„По дяволите! Трябваше сама да убия Уейкот, докато имах тази възможност. А сега не знам какво ме чака. И ще съм принудена да лъжа Джулиан!“

Така отчаяно не я биваше да лъже! Но поне имаше време да пригответи версията си и да я научи наизуст. Джулиан бе на достатъчно разстояние в Лондон.

Едва когато видя между дърветата светлините на имението, Софи се сети, че ще трябва да остави жребца. Тъй като смяташе да каже, че се е прибрала пеша вкъщи след някакъв инцидент по време на езда, не биваше да се появява на непознат кон.

Велики Боже, толкова неща ѝ се налагаше да съобразява, за да бъде убедителна в лъжите си! Една лъжа неизменно водеше към друга.

Неохотно, защото ѝ предстоеше още доста път пеша, тя се смъкна от коня и го подгони в обратна посока. После прихвана полите си и бързо закрачи към господарската къща. Отчаяно си блъскаше главата за някаква убедителна история за очакващите я слуги. Трябваше да обмисли всеки детайл, за да не се оплете в измислиците си и да се изложи.

Но когато излезе от гората, заобикаляща голямата къща, изведнъж разбра, че трудностите, които я очакват, ще са далеч по-големи.

Светлина струеше откъм широко отворената входна врата. Слугите и конярите се суетяха наоколо, приготвяйки фенери, и на лунната светлина Софи различи няколко оседлани коня, които току-що извеждаха от конюшните.

Една позната тъмнокоса фигура във високи ботуши за езда стоеше на стълбището. Джулиан даваше разпорежданията си със студен, ясен глас. Очевидно тъкмо бе пристигнал, което означаваше, че е тръгнал от Лондон преди разсъмване.

За момент тя бе обхваната от истинска паника. Достатъчно усилия ѝ костваше да съчини историята за пред слугите, които така или иначе бяха длъжни да ѝ повярват. Но твърде много се боеше, че едва ли ще е способна да излъже убедително съпруга си.

А и Джулиан винаги бе твърдял, че познава кога се опитва да го мами.

„И все пак нямам никакъв друг избор, освен да го направя“ — каза си тя храбро, докато си проправяше път напред. Не биваше да му позволява да рискува живота си на дуел заради нея.

— Ето я, милорд!

— Слава Богу, че ѝ няма нищо!

— Милорд, милорд, погледнете, ето я на края на гората! Това е милейди и изглежда всичко е наред!

Радостните викове събраха всички на входа на къщата, когато Софи се появи между дърветата. Кой знае откъде ѝ хрумна, че развълнуваните възклицания на прислугата донякъде се дължат и на факта, че са били принудени да обясняват отсъствието ѝ на Джулиан.

Графът на Рейвънуд моментално погледна в тази посока и я видя, огряна от лунната светлина. Без нито дума скочи от каменното стълбище, прекоси калдъръмения двор и грубо я грабна в ръце.

— Софи! Едва не умрях от тревога. Къде беше, по дяволите? Добре ли си? Ранена ли си? Бих могъл да те напердаша, задето така ме изплаши. Какво ти се е случило?

Макар и да си даваше сметка за изпитанието, което ѝ предстоеше, Софи бе залята от вълна на облекчение. Джулиан беше тук и тя бе в безопасност. Сега нищо друго нямаше значение. Инстинктивно се сгуши в огромната му прегръдка, слагайки глава на рамото му. Ръцете му конвулсивно притиснаха талията ѝ. Целият бе плувал в пот, без съмнение бе препускал като луд с Ейнджъл.

— Толкова се изплаших, Джулиан.

— Но едва ли колкото аз преди няколко минути, когато ми казаха, че конят ти се е върнал сам късно следобед. Слугите са те търсили цяла вечер. Тъкмо се готвех да ги изпратя отново. Къде беше?

— Вината... вината е моя, Джулиан. Връщах се от къщичката на Бес. Нещо изплаши бедната ми кобила в гората, а точно в този момент аз не внимавах. Изглежда ме е хвърлила. Ударих си главата и за известно време съм загубила съзнание. Не си спомнях нищо допреди малко. — Велики боже, какви глупости дрънкаше! И говореше прекалено бързо. Трябваше да се овладее.

— Още ли те боли главата? — Джулиан нежно зарови пръсти в разбърканите ѝ къдрици, търсейки рана или подутина. — Удари ли се и някъде другаде?

Софи си даде сметка, че е загубила шапката си за езда.

— Ах, не, не, Джулиан. Добре съм. Искам да кажа, чувствам леко главоболие, но няма нищо тревожно. И... и бебето е добре — добави бързо тя, надявайки се, че това ще отвлече вниманието му от несъществуващите ѝ наранявания.

— А, да. Бебето. Радвам се да чуя, че в това отношение всичко е наред. Но не бива вече да яздиш, докато си бременна, Софи. — Джулиан отстъпи назад, разглеждайки лицето ѝ на лунната светлина. — Сигурна ли си, че си както трябва?

Софи се почувствува твърде облекчена, че той изглежда ѝ вярваше, за да спори точно сега относно възможността да язди. Опита се да се усмихне успокояващо и се ужаси, когато устните ѝ се разтрепериха. Тя бързо премигна.

— Всичко е наред, милорд. Но какво правите вие тук? Смятах, че ще останете в Лондон още няколко дни. Не бяхме известени, че ще се завърнете толкова скоро.

Джулиан я изгледа продължително, после я хвана под ръка и я поведе към групата разтревожени слуги.

— Промених плановете си. Хайде, Софи. Сега ще те поверя на камериерката ти, която ще ти приготви банята и нещо за ядене. Когато отново дойдеш на себе си, ще поговорим.

— За какво, милорд?

— Ами за онова, което действително се е случило днес, Софи.

ГЛАВА XIX

— Ние всички толкова много се разтревожихме, милейди. Изплашихме се до смърт, че нещо ви се е случило. Просто не можете да си представите. Конярите не бяха на себе си. Когато кобилата ви се появи на двора, те хукнаха да ви търсят, но не откриха никаква следа. Ходиха и при старата Бес, и тя също много се разтревожи като разбра, че не сте се прибрала вкъщи.

— Съжалявам, че ви създадох толкова грижи, Мери. — Софи слушаше с половин ухо разказа на момичето. Но мислите ѝ не се откъсваха от предстоящия разговор с Джулиан. *Той не ѝ беше повярвал.* Тя си знаеше, че ще усети неискреността ѝ и цялата неубедителност на историята ѝ за това как кобилата я е хвърлила. „И какво трябва да му кажа сега?“ — питаше се отчаяно.

— И на всичко отгоре главният коняр, който винаги има някакви странни предчувствия, започна да тръска главата си и да повтаря, че трябва да търсим тялото ви в езерото. Господи, едва не припаднах, като го чух. Но това не бе нищо в сравнение с онова, което стана, когато негова светлост пристигна толкова неочаквано. Дори и слугите от времето на първата графиня казаха, че никога не са го виждали толкова бесен. Заплаши, че ще уволни всички ни, до един.

На вратата се почука и това сложи край на подробния разказ на Мери за следобедните събития. Появи се едно момиче с поднос за чай. Тя го пое и рече:

— Дай, аз ще сервирам. Нейна светлост има нужда от почивка. — Мери затвори отново вратата и сложи подноса на масата. — О, виждам, че готвачката ви е изпратила чудесен кейк. Хапнете нещо, мадам, имате нужда да се подкрепите.

Софи погледна храната и усети, че ѝ се повдига.

— Благодаря, Мери. Ще пийна малко чай. Но не съм гладна.

— Главата ви боли, нали? — каза с разбиране момичето. — А това влияе и на стомаха. Но пийнете поне чаша чай, госпожо.

Вратата се отвори отново и Джулиан влезе, без да си даде труда да почука. Все още носеше костюма си за езда и явно бе чул последните думи на Мери.

— Върви си, Мери. Аз ще се погрижа тя да изпие чая си.

Сепната от появата му, камериерката направи бърз реверанс и нервно се отправи към вратата.

— Да, милорд. — Понечи да натисне бравата, но в същия миг се извърна и рече леко предизвикателно. — Ние всички много се тревожехме за мадам.

— Зная, Мери. Но тя вече е вкъщи и в безопасност и се надявам в бъдеще да се грижите много по-добре за нея.

— Разбира се, милорд. Няма да я изпускате от очи.

— Отлично. Сега можеш да си вървиш.

Мери изчезна.

Софи отпусна ръце в скута си, когато момичето затвори вратата.

— Няма нужда да тормозиш прислугата, Джулиан. Те не са направили нищо нередно и случилото се следобед изобщо не е по тяхна вина. Аз... — тя се изкашля, — яздила съм по тази пътека десетки пъти през изминалите години. Нямаше нужда да вземам никого със себе си. Тук сме на село, а не в града.

— Но те не са намерили твоето бедно, изпаднало в безсъзнание тяло на пътеката, водеща към къщичката на Бес. — Джулиан се отпусна в едно кресло до прозореца и огледа стаята. — Както виждам, ти си променила доста неща тук, скъпа.

Внезапната смяна на темата бе доста смуцаваща.

— Надявам се, че нямате нищо против, милорд — рече потиснато Софи. Имаше ужасното предчувствие, че той е решил да си играе с нея, докато нервите ѝ не издържат и му признае всичко.

— Не, Софи. Ни най-малко. Някога не обичах тази къща. — Погледът му се плъзна по разтревоженото ѝ лице. — Всяка промяна в имението Рейвънуд ще бъде добре дошла, уверявам те. Как се чувстваш?

— Много добре, благодаря. — Думите заглъхваха в гърлото ѝ.

— Радвам се да го чуя. — Той протегна дългите си крака и небрежно скръсти ръце пред гърдите си. — Доста ни разтревожи, както знаеш.

— Съжалявам. — Софи си пое дълбоко дъх и се постара да си припомни грижливо обмислените детайли на своята история. Смяташе, че ако украси версията си с достатъчно подробности, все пак ще бъде спасена. — Като че ли някакво малко животинче изплаши кобилата ми. Някаква катеричка, предполагам. При друг случай това едва ли би създадо проблеми. Както знаеш, яздя доста добре.

— Винаги съм се възхищавал на умелата ти езда — съгласи се любезно Джулиан.

Софи почувствува, че се изчервява.

— И тъй, връщах се от старата Бес, където купих най-разнообразни билки. Нагласила бях пакетчетата в джобовете на полата си. И тъкмо се занимавах с тях, защото се боях да не ги разпилея по пътя, когато се случи, разбираш ли?

— Разбирам.

Софи го гледа в продължение на няколко секунди, хипнотизирана от напрегнатия израз на очакване в очите му. Той изглеждаше мрачен и търпелив, но тя знаеше, че това е търпението на ловеца, който дебне плячката си. Тази мисъл я разтърси.

— И... и боя се, че вниманието ми бе другаде, а не в ездата, както би трябвало. Тъкмо се занимавах с едно пакетче сушен ревен — да, мисля, че това беше, — когато кобилата подскочи. Не можах да запазя равновесие.

— И тогава падна и си удари главата?

„Но те не бяха ме намерили в безсъзнание на пътеката!“ — напомни си Софи.

— Не точно, милорд. Залюлях се на седлото, но успях да се задържа още известно време, и изглежда кобилата ме е отнесла навътре в гората. Някъде там ме е хвърлила.

— Ще ти бъде ли по-лесно, ако ти кажа, че току-що се връщам от пътеката, водеща към къщичката на Бес?

Софи го погледна неспокойно.

— Така ли, милорд?

— Да, Софи — рече той много нежно. — Точно така. Взех един фенер и открих някои интересни следи около езерото. Изглежда на тази същата пътека днес е имало още един ездач и още един кон.

Тя скочи на крака.

— О, Джулиан, моля те да не ми задаваш повече въпроси тази вечер! Не съм в състояние да разговарям сега. Напълно съм съсипана. Всъщност, никак не се чувствам добре. Истината е, че се чувствам ужасно.

— Но, предполагам, не поради удар в главата. — Гласът на Джулиан бе дори по-мек и успокояващ, отколкото преди малко. — Та ти просто се поболяваш от тревога, скъпа. Имаш думата ми, че не е нужно да го правиш.

Софи не разбра и не повярва на нежността в думите му.

— Не ви разбирам, милорд.

— Защо не дойдеш тук и не поседиш малко с мен, докато се успокоиш?

Софи погледна с копнеж протегнатата ръка, а после лицето му. Отчаяно се опита да устои на примамката. Трябваше да бъде силна.

— Но... на стола няма място и за мен, Джулиан.

— Ще ти направя място. Ела тук, Софи. Положението не е нито толкова ужасно, нито толкова сложно, колкото ти си мислиш.

Тя си каза, че ще направи огромна грешка, ако отиде при него. Щеше да изгуби и последната си сила, ако му позволише да я приласкае точно сега. Но болезнено копнееше да усети ръцете му около себе си, а протегнатата му ръка бе действително нещо, на което не би могла да се съпротивлява, толкова слаба и измъчена както беше.

— Сякаш ще е по-добре да си легна малко. — Тя пристъпи към Джулиан.

— Скоро ще си починеш, мъничката ми. Обещавам ти.

Той продължаваше да чака с нежно изражение на безкрайно търпение, докато тя направи втората, а после и третата крачка.

— Джулиан, не биваше да правя това — прошепна тя, когато пръстите му обгърнаха ръката ѝ.

— Аз съм твой съпруг, мила. — Той я сложи в скута си и я притисна до рамото си. — На кого друг можеш да кажеш какво наистина ти се е случило днес, ако не на мен?

При тези думи и последният ѝ кураж изчезна. Много ѝ се бе събрало този ден. Отвлечането, заплахата от изнасилване, бягството, мигът, в който държеше джобния пистолет в ръка, за да установи, че не е способна да застреля Уейкот — всичко се стовари наведнъж, за да отнеме силите ѝ.

Ако Джулиан се беше разкрещял, ако се бе вледенил от гняв, тя може би щеше да е в състояние да се съпротивлява. Но нежният му успокояващ тон бе просто неустоим. Тя захлупи лице в рамото му и затвори очи. Ръцете му ласкаво се сключиха около нея, а широките му гърди предлагаха утеха, която не би намерила никъде другаде.

— Обичам те, Джулиан — промълви тя в ризата му.

— Зная, мила, зная. И сега ще ми кажеш истината, нали?

— Не мога да го направя.

Той не започна да спори. Само седеше и галеше гърба ѝ с големите си силни ръце. В стаята настъпи мълчание, докато Софи, поддавайки се още веднъж на изкушението, започна да се отпуска върху него.

— Вярваш ли ми, Софи?

— Да, Джулиан.

— Тогава защо не искаш да ми кажеш какво се е случило днес?

Тя въздъхна дълбоко.

— Защото се боя, милорд.

— От мен ли?

— Не.

— Доволен съм да чуя поне това. — Той замълча за момент, после каза замислено. — Някои жени в твоето положение биха имали причини да се боят от съпрузите си.

— Това вероятно са жени, които не са особено зачитани от съпрузите си. Тъжни, нещастни жени, лишени както от уважението, така и от доверието на мъжете си. Жал ми е за тях.

Джулиан издаде глухо възклицание, което бе нещо средно между стон и смях. После върза внимателно кадифената панделка на халата ѝ, която както винаги бе успяла да се развърже.

— Ти, естествено, си изключена от тази група жени, скъпа. Имаш почитта, уважението и доверието ми, нали?

— Вие твърдахте така, милорд. — Запита се какво ли би било, ако освен всичко това имаше и любовта му.

— Тогава си напълно права да не се боиш от мен, след като съзнаваш, че аз не бих допуснал мисълта да си извършила нещо нередно. Ти никога не би ме измамила, нали, Софи?

Пръстите ѝ се вкопчиха в ризата му.

— Никога, Джулиан. Никога в този живот, нито в някакъв друг. Радвам се, че го разбираш.

— Така е, мъничката ми. — Той отново замълча, а Софи притихна под успокояващата ласка на ръцете му. — Но за нещастие, макар и да ти имам пълно доверие, любопитството ми все още не е задоволено. Искам да знам какво ти се е случило днес. Трябва да се съгласиш, че аз все пак съм твой съпруг, Софи. И това обстоятелство ми дава някои привилегии.

— Моля те, Джулиан, не ме принуждавай да ти кажа. Всичко е наред, уверявам те.

— Нямам намерение да те принуждавам за каквото и да било. Вместо това ще си поиграем на гатанки.

Софи се вцепени в ръцете му.

— Не искам да участвам в никакви игри.

Той не обърна внимание на протеста ѝ.

— Каза ми, че не искаш да ми разкажеш цялата история, защото се боиш. И все пак твърдиш, че не се боиш от мен. Следователно можем да заключим, че се боиш от някой друг. Нима не вярваш, че мога да те защита, скъпа?

— Не е това, Джулиан. — Тя бързо вдигна глава, не желаейки той да мисли, че се съмнява във възможността му да я защити. — Знам, че ти би направил всичко за мен.

— Така е — рече протичко Джулиан. — За мен ти означаваш твърде много, Софи.

— Разбирам, Джулиан. — Тя леко докосна корема си. — Ти без съмнение си загрижен за бъдещия си наследник. Но действително няма причина да се безпокоиш за бебето.

Смарагдовите очи на Джулиан за първи път тази вечер проблеснаха в истински гняв. Промяната бе мигновена. Той взе лицето ѝ в дланите си.

— Нека веднъж завинаги изясним този въпрос, Софи. Ти си важна за мен, именно защото си *Софи*, моята скъпа, необикновена, честна и влюбена жена — а не заради детето, което носиш.

— О! — Тя не можеше да откъсне очи от искрящия му поглед. Та това бе почти обяснение в любов! Той никога не бе стигал толкова далеч. — Благодаря ти, Джулиан.

— Не ми благодари. Аз съм този, който трябва да бъде благодарен. — Той покри устните ѝ със своите и я целуна бавно и проникновено. Когато най-сетне вдигна глава, в очите му пламтеше познатия огън. Устните му леко се присвиха.

— Ужасно ме разсейваш, скъпа, но този път просто съм длъжен да устоя. Или поне за известно време.

— Но, Джулиан...

— Сега ще довършим нашата игра на гатанки. Ти се боиш от онзи, който е бил на пътеката до езерото този следобед. След като не се боиш за собствената си сигурност, следва да предположим, че се боиш за моята.

— Джулиан, моля те...

— След като се боиш за мен, но не ме предупреждаваш направо, следва, че няма пряка опасност за мен. Ти не би скрила нещо толкова важно, нали?

— Не, милорд. — Вече знаеше, че е безсмислено да се опитва да запази истината само за себе си. Ловецът бе съвсем близо до плячката си.

— И ни остава само една възможност — продължи с безпощадна логика Джулиан. — Ако се боиш за мен, но не смяташ, че ще бъда атакуван директно, причината може да бъде само тази, че не искаш да се стигне дотам, да извикам този тайнствен трети човек на дуел.

Софи се изпъна в скута му, стисна ризата му с две ръце и присви очи.

— Джулиан, трябва да ми дадеш честна дума, че няма да го направиш. Закълни ми се в нашето неродено дете. Не искам да рискуваш живота си! Чуваш ли ме!

— Уейкот, нали?

Очите ѝ се разшириха.

— Откъде знаеш?

— Не беше чак толкова трудно да се сетя. Какво стана този следобед на пътеката, Софи?

Тя безпомощно го погледна. Нежният успокояващ израз на лицето му бе изчезнал, сякаш никога не бе съществувал. На негово място се бе появил студеният дебнещ поглед на хищника. Бе спечелил тази битка и сега вече обмисляше стратегията за следващата.

— Няма да ти позволя да го предизвикаш, Джулиан! Няма да рискуваш да бъдеш застрелян от Уейкот, разбираш ли?

— Какво се случи днес?

Тя всеки момент щеше да се разплаче.

— Моля те, Джулиан...

— Какво се случи днес, Софи?

Той не повиши глас, но тя усети, че търпението му бе свършило. И щеше да получи отговора, който търсеше. Софи се смъкна от скута му. Той ѝ позволи да се изправи, но не изпускаше от очи извърнатото ѝ лице.

Тя бавно прекоси стаята, спря до прозореца и замислено се загледа в нощта. После в кратки, стегнати изречения му разказа цялата история.

— Той ги е убил, Джулиан — завърши тя, склонила ръце пред себе си. — Убил ги е и двете. Удавил е Елизабет, защото тя е отишла твърде далеч в предизвикателствата си към него с плана си да се отърве от детето. Уби и сестра ми с това, че я третираше като обикновена играчка.

— Знаех за сестра ти. Сглобих елементите на тази загадка още преди да напусна Лондон. И винаги съм имал някои подозрения за онова, което се е случило с Елизабет през онази нощ. Чудех се дали някой от любовниците ѝ в края на краищата не е бил докаран дотам.

Софи опря чело на хладното стъкло.

— Бог да ми е на помощ, но не можах да дръпна спусъка, когато имах тази възможност. Толкова съм страхлива.

— Не, Софи, ти не си страхлива. — Джулиан застана зад нея. — Ти си най-смелата жена, която съм срещал някога, и бих ти доверил и живота и честта си. Знай, че тази вечер си извършила нещо много достойно. Човек не стреля по някого, който е в безсъзнание, независимо от онова, което е сторил.

Софи се извърна и го погледна несигурно.

— Но ако бях стреляла, сега всичко щеше да е свършило. И нямаше да се тревожа за теб.

— А ти ще трябваше да живееш с мисълта, че си убила човек. Не искам такава съдба за теб, мъничката ми, независимо доколко Уейкот заслужава да умре.

Тя внезапно бе обхваната от нетърпение.

— Джулиан, истината е, че не съм толкова загрижена дали съм постъпила правилно или не, а по-скоро, че не приключих нещата веднъж завинаги. Боя се, че когато става дума за такива работи, ставам крайно делова. Той е убиец и все още е на свобода.

— Но не за дълго.

Тревогата се надигна у нея.

— Джулиан, моля те, трябва да ми обещаеш, че няма да го предизвикваш. Може да бъдеш убит, дори и ако Уейкот се бие честно, което е малко вероятно.

Джулиан се усмихна.

— Доколкото разбрах, в момента той изобщо не е в състояние да се бие. Ти каза, че е в безсъзнание, нали? И предполагам, ще остане така известно време. Аз също имам богат опит с твоите специални чайове, ако си спомняш.

— Не ме дразни, Джулиан.

Той хвана китките ѝ и притисна дланите ѝ към гърдите си.

— Не те дразня, миличка. Само безкрайно се радвам, че си жива и невредима. Никога няма да разбереш какво преживях тази вечер, когато пристигнах и видях, че те няма.

Но тя не се остави да бъде успокоявана, защото знаеше какво ѝ предстои.

— Какво ще правиш, Джулиан?

— Зависи. Колко време смяташ още ще спи Уейкот?

Тя се намръщи.

— Поне още три или четири часа.

— Отлично. В такъв случай по-късно ще се заема с него. — Той започна да развързва панделките на халата ѝ. — А междувременно искам да се уверя, че действително не си ранена никъде.

Софи го погледна много сериозно, когато халатът падна в краката ѝ.

— Джулиан, искам честната ти дума, че няма да предизвикаш Уейкот.

— Не се безпокой за това, скъпа. — Той целуна шията ѝ.

— Думата ти, Джулиан. Настоявам да ми я дадеш! — В момента копнееше повече от всякога да бъде в ръцете му, но това бе по-важно. Стоеше скована и неотстъпчива, опитвайки се да не забелязва топлото примамливо докосване на устните му по шията си.

— Не се грижи за онова, което ще се случи на Уейкот. Аз ще се справя с всичко. И той никога вече няма да се доближи до теб.

— По дяволите, Джулиан! Обещай ми, че няма да го предизвикаш! Твоята безопасност за мен е далеч по-важна от глупавото ти мъжко чувство за чест. Знаеш много добре мнението ми за дуелите. Те не доказват нищо, а човек лесно може да загуби живота си. Няма да предизвикваш Уейкот, чуваш ли ме! Дай ми думата си, Джулиан!

Той спря да целува вдлъбнатинката на рамото ѝ и вдигна глава, за да я погледне в очите. За първи път се намръщи.

— Аз не съм лош стрелец, Софи.

— Не ме интересува колко си добър. Не искам да поемаш този риск и толкова!

Той леко вдигна вежди.

— Така ли?

— Да, по дяволите! Не искам да те изгубя в някакъв глупав дуел с човек, който по всяка вероятност е мошеник. Чувствам се по същия начин, както и ти онази сутрин, когато прекъсна дуела ми с Шарлот Федърстоун. Няма да го понеса.

— Никога не си била толкова непреклонна, скъпа — рече той сухо.

— Думата ти, Джулиан. Настоявам да ми я дадеш!

Той изпъшка примирено.

— Добре. След като това е толкова важно за теб, имаш тържественото ми обещание, че няма да викам Уейкот на дуел с пистолети.

Заля я вълна на облекчение и тя затвори очи.

— Благодаря ти, Джулиан.

— А сега позволено ли ми е да любя жена си?

Тя му се усмихна през сълзи.

— Да, милорд.

Един час по-късно Джулиан се надигна и се взря в разтревожените очи на Софи. Пламъкът, който винаги тлееше в тях след като се бяха любили, отново бе отстъпил на мрачна загриженост. Но фактът, че тя толкова държи на него, му вдъхваше увереност.

— Нали ще внимаваш, Джулиан?

— Разбира се.

— Може би е по-добре да вземеш и някое от момчетата със себе си?

— Не, този въпрос трябва да бъде уреден само между Уейкот и мен. Ще се оправя сам.

— Но какво мислиш да правиш? — настоя измъчено тя.

— Ще го принудя да напусне страната. Ще му предложи да емигрира в Америка.

— И как смяташ да го постигнеш?

Джулиан се наведе над нея, ръцете му обгърнаха раменете ѝ.

— Не задавай толкова много въпроси, любов моя. Сега нямам време да им отговарям. Когато се върна, ще ти разкажа всичко. Кълна ти се. — Той притисна устните си към нейните. — А сега си почини.

— Това наистина е абсурдно нареждане. Няма да мога и да мигна, докато не се върнеш.

— Тогава си почети някоя хубава книга.

— Улстоункрафт — заплаши го тя. — Ще чета „Защита на правата на жените“, докато се върнеш.

— Това наистина е достатъчна причина, за да се върна колкото се може по-скоро. — Джулиан се изправи. — Не бива да допускам тези глупости за правата на жените да те покварят напълно.

Тя се надигна и взе ръката му.

— Страх ме е, Джулиан.

— Познавам това чувство. И аз изпитах същото тази вечер, когато пристигнах, а теб те нямаше. — Той нежно освободи ръката си и започна да се облича. — Но сега няма от какво да се боиш. Имаш обещанието ми, че няма да предложи дуел на Уейкот, забрави ли?

— Да, но — тя замълча и нервно прехапа долната си устна, — това не ми харесва, Джулиан.

— Скоро всичко ще свърши. — Той започна да обува ботушите си. — Ще се върна къщи преди разсъмване, освен ако не си упоила Уейкот дотолкова, че да не разбира обикновен английски.

— Не съм му дала чак толкова, колкото дадох на теб — рече тя неспокойно. — Боях се да не усети странния вкус.

— Колко жалко. Бих предпочел и той да изпита онова ужасно главоболие, на което бях подложен.

— Ти беше пил онази вечер — обясни му тя сериозно. — А това променя действието на тревите. Уейкот е пил само чая. И ще се събуди с бистра глава.

— Ще го запомня. — Джулиан приключи с ботушите си. Тръгна към вратата, но спря, за да я погледне. Прониза го остро собственическо чувство. А то бе последвано от изненадваща нежност. За него тя бе всичко, съзна изведнъж. Нищо на този свят не бе толкова важно, колкото неговата сладка Софи.

— Да не си забравил нещо, Джулиан? — запита тя от полумрака на леглото.

— Нещо съвсем дребно — промълви тихо. Ръката му пусна бравата и той се върна при нея. Наведе се и още веднъж целуна меките ѝ устни.

— Обичам те.

Видя изумлението в очите ѝ, но нямаше време за повече обяснения. Прекоси стаята и отвори вратата.

— Джулиан, чакай...

— Ще се върна колкото се може по-скоро, мила. Тогава ще говорим.

— Не, чакай, има още нещо, което трябва да ти кажа. Смарагдите.

— Какво?

— Напълно забравих. Те са у Уейкот. Откраднал ги е през нощта, когато е убил Елизабет. Те са в кошницата до огнището, точно под пистолета.

— Колко интересно. Дано не забравя да си ги прибера — рече Джулиан и излезе навън.

Старата норманска руина представляваше злокобна и неприветлива купчина камъни, потънали в сенките на нощта. За първи път от години Джулиан се почувства тук точно както в детството си — на това място не бе никак трудно човек да повярва в съществуването на призраци. Мисълта, че Софи е държана в плен в тази мрачна и студена развалина, разпали още повече пламъците на гнева му.

Направил бе всичко възможно да скрие яростта си от нея, защото знаеше, че това ще я разтревожи. Но се наложи да призове цялото си

самообладание, за да скрие чувствата си.

Поне едно нещо бе сигурно: Уейкот щеше да плати за онова, което се бе опитал да стори на Софи.

Доколкото Джулиан можеше да види, около развалината нямаше никакви признаци на живот. Той отведе черния си жребец при близката групичка дървета, слезе и метна поводите на един клон. После си запроправя път през старинните каменни блокове към кой знае как оцелялата стая. Огънят, за който бе споменала Софи, сигурно отдавна се бе превърнал в пепел.

Джулиан имаше голямо доверие в умението ѝ да борави с билки, но все пак реши да не поема излишни рискове. Пристъпи към стаята с голяма предпазливост. Вътре нищо не помръдваше. Стоеше на прага и чакаше очите му да привикнат към тъмнината. Най-сетне различи тялото на Уейкот, проснато до стената при огнището.

Софи беше права. Щеше да е далеч по-просто, ако някой опреше пистолета в слепоочието на виконта и натиснеше спусъка. Но имаше някои неща, които един джентълмен никога не прави. Джулиан примирено поклати глава и тръгна към огнището, за да стъкне огъня.

Когато свърши, дръпна столчето и седна на него. Бавно премести поглед към кошницата и видя смарагдите, скупчени под пистолета. С огромно задоволство вдигна огърлицата и заразглежда камъните на светлината на огъня. Смарагдите на Рейвънуд щяха да стоят чудесно на новата графиня на Рейвънуд.

Двадесет минути по-късно виконтът се раздвижи и простена. Джулиан наблюдаваше неподвижно, как Уейкот бавно идва на себе си. Продължи да чака и когато той примигна и се намръщи на огъня, чакаше, когато мъжът се надигна и посегна към слепоочията си, чакаше, докато виконтът най-сетне осъзна, че в помещението има още някой.

— Точно така, Уейкот. Софи е в безопасност, а сега ще имаш работа с мен. — Джулиан небрежно плъзгаше смарагдите от едната си длан в другата. — Сигурен бях, че в един момент ти наистина ще стигнеш твърде далеч. Както всеки човек, обзет от някаква лудост.

Уейкот се заотдръпва назад, докато гърбът му най-сетне се подпря на стената. Облегна русата си глава на влажните камъни и загледа Джулиан с присвити от омраза очи.

— Значи скъпата малка Софи е изтичала право при теб, така ли? И ти си повярвал на всяка нейна дума, предполагам. Аз може и да съм луд, Рейвънуд, но ти си глупак.

Джулиан гледаше искрящите смарагди.

— Отчасти си прав, Уейкот. Някога наистина бях глупак, и то доста време. Не разпознах една вещица в копринена бална рокля. Но това отдавна е минало. В някои отношения почти те съжалявам. Повечето от нас успяха да се изтръгнат от магията на Елизабет още преди години. Но не и ти.

— *Защото само аз я обичах.* Вие, другите, само искахте да я използвате. Искрахте да отнемете нейната невинност и красота и да я погубите завинаги. Аз исках да я защита.

— Както вече ти казах, ти си обезумял. И ако бе решил да страдаш сам, нямаше да ти обръщам никакво внимание. Но за нещастие ти се опита да използваш Софи, за да ми отмъстиш. А това аз не мога да пренебрегна. Предупредих те, Уейкот. Сега ще платиш затова, че замеси Софи, и ще сложим край на цялата история.

Уейкот се изсмя грубо.

— И какво ти каза твоята малка Софи за онова, което се случи днес тук? Каза ли ти, че я намерих на пътеката при езерото? Каза ли ти, че се връща от същата абортажийка, която използваше и Елизабет? Твоята скъпа, сладка, невинна Софи се готви да се освободи от наследника ти, Рейвънуд. И изглежда има желание да ти го роди също толкова, колкото и Елизабет.

За миг думите на Софи просветнаха в съзнанието на Джулиан, съпроводени от остро чувство на вина.

„Не искам да бързаме с детето, Джулиан.“

Той тръсна глава и презрително се усмихна.

— Ти си невероятно бърз, когато решиш да забиеш някому нож в гърба, Уейкот. Но този път сгреси. Ние със Софи вече се познаваме достатъчно добре. Тя е почтена жена. Между нас съществува споразумение и ако със съжаление признавам, че невинаги съм го спазвал, от своя страна тя винаги е била безупречна. И знам много добре, че е ходила при старата Бес за билки, а не за аборт.

— Ако го вярваш, ти наистина си глупак, Рейвънуд. Софи сигурно те е излъгала и за онова, което се случи тук. Каза ли ти колко

лесно вдигна полите си и разтвори бедрата си за мен? Все още й липсва опит, но предполагам, това ще се промени с практиката.

Тънката нишка на търпението на Джулиан се скъса. Той пусна смарагдите на пода и светкавично скочи. Прекоси само с два разкрача помещението и сграбчи Уейкот за ризата. Изправи виконта на крака и стовари юмрука си в красивото му лице. Нещо изпраця около носа на Уейкот, рукна кръв. Джулиан го удари още веднъж.

— Ти, копеле, не искаш да признаеш, че си се оженил за една пачавра, нали? — Уейкот се подпря на стената и обърса с ръка кървящия си нос. — Но това е истината, кучи сине. Ще имаш време да го разбереш.

— Софи никога не би унижила себе си или мен. Знам, че не ти е позволила да я докоснеш.

— Затова ли реагира толкова бързо, когато ти казах какво се случи? — изсмя се Уейкот.

Джулиан потисна яростта си.

— Няма смисъл да разговарям с теб, Уейкот. Когато става дума за тези неща, ти просто обезумяваш. Би трябвало да те съжалявам, но не мога да позволя дори на един луд да обижда жена ми.

Уейкот го погледна неспокойно.

— Но ти никога няма да ме извикаш на дуел. И двамата го знаем.

— За съжаление си прав. — Джулиан си спомни за клетвата, която даде на Софи. Достатъчно свои обещания бе нарушил досега. Не искаше да наруши още едно, макар че в момента не желаше нищо повече от това, да пусне един куршум в главата на Уейкот. Пристъпи към огнището и се загледа в пламъците.

— Знаех си — злорадстваше Уейкот. — Казах й, че ти никога вече няма да рискуваш живота си заради жена. Загубил си вкуса към отмъщението. И няма да ме предизвикаш.

— Не, Уейкот, няма да те предизвикам. — Джулиан сложи ръце зад гърба си и се усмихна на другия мъж с хладно предчувствие. — Но не поради причините, които спомена, а поради други, лични причини. Но, бъди спокоен, те няма да ми попречат да приема предизвикателство от теб.

Уейкот се изненада.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Аз няма да те извикам на дуел, Уейкот. В това отношение съм обвързан с известно обещание. Но мисля, че може да наредим нещата така, че в края на краищата ти да си принуден да ме предизвикаш. И когато го направиш, уверявам те, няма да имам търпение да се срещнем. Вече съм избрал и секундантите си. Помниш Даргейт, нали? И Търгуд. Те ще са щастливи да ме придружат и да се погрижат нещата да станат съвсем почтено. Както знаеш, Даргейт има славата, че винаги открива измамниците. Дори ще се погрижа за pistolетите. И ще бъда веднага на твое разположение.

Уейкот го гледаше изумено. После изненадата отстъпи място на подигравка.

— И защо аз трябва да те предизвикам? Не моята жена ми е изневерила.

— Не става дума за нечия изневяра. Не се опитвай повече да ме убеждаваш, че си ми сложил рога, защото знам истината. Упойката в чая ти и това въже на пода, с което си вързал Софи, са достатъчно доказателство. Но аз ѝ вярвах и преди да видя доказателствата. Знам, че съпругата ми е честна жена.

— Честна? Тази дума не означава нищо, когато се говори за жена.

— За жена като Елизабет, да. Не и за жена като Софи обаче. Но няма защо да подновяваме спора за честта. Няма смисъл, защото ти самият нямаш никакво отношение по въпроса. И тъй, да се върнем на нашия проблем.

— Значи ти смяташ, че нямам чест? — изръмжа Уейкот.

— Точно така. Още повече, че ще продължавам да го твърдя публично, докато не ме предизвикаш или не решиш да емигрираш в Америка. Това са двете възможности, с които разполагаш, Уейкот.

— Не можеш да ме принудиш да приема нито едната от тях.

— Ако си убеден в това, със сигурност ще бъдеш изненадан. Ще те принудя да направиш своя избор. Ще те преследвам, докато го сториш. Ще се погрижа животът ти тук, в Англия, да стане непоносим. Ще вървя по петите ти като вълк, докато не ми замирише на кръв.

Уейкот пребледня на светлината на огъня.

— Блъфираш.

— Да ти кажа ли как точно ще стане? Тогава чуй какво ти предстои. Независимо какво ще правиш или къде ще отидеш тук, в

Англия, аз или моите агенти винаги ще бъдем след теб. Ако например решиш да си купиш кон от Татърсол, аз ще дам двойна цена и ще го има някой друг. Ако се опиташ да си купиш ботуши от Хоби или да си поръчаш костюм при Уестън, и двамата ще бъдат информирани, че ще ги зачеркна от списъка на доставчиците си, ако те обслужват.

— Не можеш да го направиш — изсъска Уейкот.

— И това ще е само началото — продължи безжалостно Джулиан. — Ще уведомя собствениците на всички парцели в съседство с имението ти в Съфолк, че смятам да ги изкупя. След време, Уейкот, земите ти ще бъдат заобиколени само от моя собственост. По-нататък ще се постарая репутацията ти да пострада дотолкова, че никой уважаван клуб и никоя почтена домакиня да не те допускат под покрива си.

— Няма да стане.

— Напротив. Имам пари, земя и достатъчно влиятелна титла, за да осъществя плана си. И което е още по-важно, ще имам Софи до себе си. Тези дни името ѝ струва повече от злато в Лондон, Уейкот. Ако тя се обърне срещу теб, цялото общество ще бъде на нейна страна.

— Не! — Уейкот яростно тръсна глава, очите му диво заблестяха. — Тя никога не би го направила. Аз не съм я оскърбил. Тя може да разбере защо постъпих така с нея. Тя ми съчувства.

— Вече не.

— Защото я доведох тук? Но аз ще ѝ обясня.

— Няма да имаш тази възможност. Дори и да ти позволя да се приближиш и да разговаряш с нея, което нямам намерение да направя, вече не можеш да очакваш съчувствие или снизхождение от нейна страна. Както се оказа, Уейкот, ти си подпечатал собствената си съдба много преди да срещнеш Софи.

— За какво говориш пък сега, мътните да го вземат?

— Помниш ли онази млада жена, която си съблазнил тук преди три години и която си изоставил, след като е забременяла от теб? Онази, която е взела този дяволски пръстен? Онази, за която си казал на Софи, че няма никакво значение? Селската хлапачка?

— И какво за нея?

— Тя е била сестрата на Софи.

Уейкот пребледня.

— О, Господи!

— Точно така — каза тихо Джулиан. — Вече започваш да разбираш колко сериозен е проблемът ти. Не виждам смисъл да оставам повече тук. Обмисли внимателно двете възможности, Уейкот. На твое място аз бих избрал Америка. От редовните клиенти на Ментон съм чувал, че не си добър стрелец.

Джулиан му обърна гръб, взе смарагдите и излезе през вратата. Току-що бе отвързал юздите на черния кон, когато чу приглушен изстрел откъм стария замък.

Беше сгрешил. Уейкот имаше три възможности, а не две. Явно виконтът бе намерил пистолета в кошницата и бе избрал третата.

Джулиан понечи да се качи на седлото, но после неохотно реши да се върне в зловещо притихналата руина. Сцената, която го очакваше, щеше да е неприятна, меко казано, но имайки пред вид непохватността на Уейкот, бе длъжен да се увери, че виконтът отново не е оплескал нещата.

ГЛАВА XX

На Софи ѝ се стори, че е седяла цяла вечност, сгушена в креслото, когато най-сетне стъпките на Джулиан отекнаха в преддверието. Тя скочи с вик на облекчение и полетя към вратата.

Само един тревожен поглед към изопнатото уморено лице на съпруга ѝ бе достатъчен, за да разбере, че се е случило нещо ужасно. Бутилката вино и чашата, които той очевидно се бе отбил да вземе от библиотеката, потвърждаваха впечатлението.

— Добре ли си, Джулиан?

— Да.

Той влезе в стаята, затвори вратата зад себе си и остави виното на тоалетката. Без нито дума взе Софи в ръцете си. Дълго стояха прегърнати, потънали в мълчание.

— Какво стана? — запита най-сетне тя.

— Уейкот е мъртъв.

Софи не се опита да скрие чувството на облекчение. Отметна глава назад, за да срещне очите му.

— Ти ли го уби?

— Предполагам, че зависи от гледната точка. Някои със сигурност ще кажат, че аз съм отговорен. Но не аз натиснах спусъка. Той сам го стори.

Софи затвори очи.

— Значи сам е отнел живота си. Също като Амелия.

— Може би в края на краищата все пак съществува някаква справедливост.

— Седни, Джулиан. Ще ти наляя вино.

Той не възрази. Отпусна се в едно кресло до прозореца и замислено проследи как Софи наля виното и му го поднесе.

— Благодаря. — Очите му срещнаха нейните. — Ти успяваш винаги да ми дадеш точно онова, от което имам нужда. — Той отпи голяма глътка. — А ти как си? Разстрои ли те това, което ти казах за Уейкот?

— Не. — Софи седна до Джулиан. — Нека Бог ми прости, но се радвам, че всичко е свършено, дори и това да означава още една смърт. Значи, той не пожела да замине за Америка?

— Струва ми се, че изобщо не бе в състояние да разсъждава разумно. Казах му, че ще го преследвам и че ще превърна живота му в ад, докато не напусне Англия, и че селската девойка, която е прелъстил, ти е била сестра. После излязох. Той е намерил пистолета и е стрелял в себе си, точно когато се качвах на коня. Върнах се, за да се убедя, че наистина е успял да го стори. — Джулиан отпи още една глътка. — Успял бе.

— Сигурно е било ужасно.

Той я погледна.

— Не, Софи. Ужасното бе да вляза в онази малка стаичка и да видя въжето, с което те е вързал, и леглото, където е мислел да те изнасили.

Тя потръпна и се сгуши в него.

— Моля те, не ми напомняй.

— И аз като теб се радвам, че всичко свърши. Дори и нещата да не се бяха развили така днес, трябваше да намеря начин най-сетне да спра Уейкот. Това копеле ставаше все по-опасно със своята мания по миналото.

Софи се намръщи замислено.

— Дали състоянието му не се е влошило още повече, когато си решил да се ожениш повторно? Той просто е отказвал да повярва, че е възможно да намериш жена, която да замести Елизабет. Искал е и ти да бъдеш верен на паметта ѝ като него.

— По дяволите. Бил е напълно луд.

— Да. — Тя замълча за момент. — И какво ще стане сега?

— След няколко дни ще намерят тялото му и ще бъде ясно, че лорд Уейкот се е самоубил. Нещата ще приключат дотам.

— Така и трябва да бъде. — Софи докосна ръката му и предпазливо се усмихна. — Благодаря ти, Джулиан.

— За какво? За това, че не бях достатъчно внимателен, за да предотвратя днешните събития ли? Ти сама се спаси, забрави ли? Последното нещо, което заслужавам, са благодарностите ви, мадам.

— Не бива да се обвинявате, милорд — рече тя разгорещено. — Едва ли някой от нас е бил в състояние да предвиди случилото се днес.

Единственото, което има значение, е, че всичко свърши. Благодаря ти, защото знам колко трудно ти е било да не предизвикаш Уейкот. Познавам те добре, Джулиан. Твоето чувство за чест е настоявало за дуел. Сигурно ти е било много трудно да удържиш на клетвата, която ми даде.

Джулиан леко се размърда в креслото си.

— Софи, най-добре ще е да сменим темата.

— И все пак искам да знаеш колко съм ти признателна, задето удържа на думата си. Надявам се, разбираш защо не можех да ти позволя такъв риск, Джулиан. Прекалено много те обичам, за да ти разреша да го направиш.

— Софи...

— И не бих могла да понеса нашето дете да не познава баща си.

Джулиан остави чашата си и взе ръката ѝ в своята.

— Аз също съм много любопитен да видя нашия син или дъщеря. И наистина мислех онова, което ти казах на тръгване тази вечер. Обичам те, Софи. И искам да знаеш, че каквото и да се случи и колкото и да се отклонявам понякога от твоя идеал за съпруг, винаги ще те обичам.

Тя кротко се усмихна и стисна голямата му ръка.

— Зная.

Веждите на Джулиан се привдигнаха с познатата арогантност, но в очите му имаше много обич.

— Така ли? Откъде?

— Е, да речем, че имах малко време да помисля, докато те чаках тази вечер. И макар и със закъснение ми хрумна, че един мъж, който повярва на невероятната ми история за случилото се този следобед — отвличането, упойващият чай и всичко останало, — би трябвало да е поне малко влюбен.

— Не малко влюбен. — Джулиан вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. Очите му бяха искрящо зелени, когато срещнаха нейните. — А много влюбен. Влюбен до уши и за цял живот. Съжалявам само, че ми трябваше толкова време, за да го разбера.

— Винаги си бил дебелоглав и упорит.

Той се ухили и я сложи върху бедрата си.

— А ти, моя сладка женичке, имаш същите качества. И за щастие се разбираме. — Целуна я силно и потърси очите ѝ. — Съжалявам за

някои неща, Софи. Не се държах винаги добре с теб. Наруших грубо нашето брачно споразумение, защото бях убеден, че знам кое е най-добре за теб и за брака ни. И навярно и в бъдеще понякога ще действам така, както смятам за най-добре, дори и ти да си на друго мнение.

Тя зарови пръсти в гъстата му тъмна коса.

— Както казах, ти си дебелоглав и упорит.

— А бебето, скъпа...

— Бебето е добре, милорд. — Споменът за обвиненията на Уейкот се върна. — Трябва да знаете, че не съм ходила при старата Бес, за да се отърва от него.

— Знам, че никога не би направила такова нещо. И все пак е факт, че не биваше да те натоварвам с дете толкова скоро. Можех да го предотвратя.

— Някой ден, милорд — рече Софи със закачлива усмивка, — ще се наложи съвсем точно да ми обясните как се предотвратява подобно събитие. Ан Силвърторн ми е споменавала за вид торбичка, направена от овче черво, която се връзва за мъжкия член с червен конец. Чувал ли сте за такова нещо?

Джулиан простена отчаяно.

— Откъде, по дяволите, Ан Силвърторн знае такива неща? Велики Боже, Софи, ти имаше доста неподходяща компания в Лондон. За щастие успях да те отведа от града, преди познатите на леля ми да те покварят окончателно.

— Много вярно, милорд. А в случая ще съм доволна да науча всичко, свързано с покварата, лично от вас. — Софи влюбено докосна големите му ръце и се наведе да целуне китката му. Когато вдигна глава, видя обичта в очите му.

— Винаги съм смятал — забеляза меко Джулиан, — че ние двамата ще се разбираме доста добре.

— Изглежда отново сте прав, милорд.

Той стана и я изправи до себе си.

— Почти винаги съм прав. — Устните му се притиснаха към нейните. — А когато не съм, ще се надявам ти да се намесваш. Но вече се съмва, скъпа, а аз имам нужда от твоята нежност и твоя огън. Ти просто ме подлудяваш. Когато си в ръцете ми, не мога да мисля за нищо друго. Нека си легнем.

— Това много би ми харесало, Джулиан.

Той я съблече бавно, с безкрайна нежност, мускулестите му ръце докосваха всеки сантиметър от меката ѝ светла кожа. Сведе глава и целуна настръхналите връхчета на гърдите ѝ, а пръстите му намериха изтичащата топлина между бедрата ѝ.

И когато се увери, че тя цялата изгаря за него, той я отнесе в леглото, легна върху нея и я люби дотогава, докато спомените за отминалия ден изчезнаха от съзнанието и на двама им.

След доста дълго време Джулиан се претърколи на една страна, притискайки Софи до рамото си. Прозина се силно и каза:

— Смарагдите.

— Какво смарагдите? — Тя се сгуши до него. — Нали ги намери в кошницата?

— Намерих ги. И ти ще ги носиш още при първия подходящ случай. Нямам търпение да те видя с тях.

Софи притихна.

— Като че ли нямам желание да ги нося, Джулиан. Не ги харесвам. Няма да ми отиват.

— Не ставай глупачка, Софи. Ще изглеждаш великолепно с тях.

— Би трябвало да се носят от някоя по-висока жена. Руса, може би. Във всеки случай, доколкото се познавам, сигурно ще повредя закопчалката и ще ги загубя. По мен нещата винаги се развалят, милорд. Знаете много добре.

Джулиан се усмихна в тъмното.

— В това е чарът ти. Но не се бой, аз винаги ще бъда някъде наблизо, за да събирам изгубените неща, включително и смарагдите.

— Джулиан, аз наистина не искам да нося смарагдите.

— Защо?

Тя замълча.

— Не мога да ти обясня.

— Защото в съзнанието си ги свързваш с Елизабет, нали? — запита той нежно.

Тя леко въздъхна.

— Да.

— Софи, смарагдите на Рейвънуд нямат нищо общо с Елизабет. Те са притежание на моето семейство от три поколения и ще останат у

Рейвънуд, докато има графини, които да ги носят. Елизабет може да си е поиграла с тях известно време, но те никога не са ѝ принадлежали в истинския смисъл. Разбираш ли?

— Не.

— Сега ти се инатиш, Софи.

— В това е чарът ми.

— Ти ще носиш смарагдите — зарече се Джулиан и я дръпна върху гърдите си.

— Никога.

— Разбирам. — Зелените му очи проблеснаха зад дългите мигли.

— Трябва да те накарам да промениш мнението си.

— Няма начин да го направиш.

— Ах, скъпа. Ти действително продължаваш да ме подценяваш.

— Ръцете му я приковаха за целувка и само миг по-късно Софи се обви около твърдото му тяло.

През пролетта на следващата година графът и графинята на Рейвънуд дадоха прием, за да отпразнуват скорошното раждане на своя син. Пристигнаха всички поканени, включително и онези като лорд Даргейт, които за нищо на света не можеха да бъдат откъснати от Лондон по време на сезона.

През един от малкото спокойни промеждутъци на вечерта в градините на Рейвънуд Даргейт многозначително се усмихна на Джулиан.

— Винаги съм смятал, че Софи ще изглежда добре със смарагдите. Беше толкова красива с тях на вечерята.

— Ще ѝ предам комплиментите ти. — Джулиан се усмихна доволно. — Отначало не искаше да ги носи. Никак не ми бе лесно да я убедя.

— Чудя се — защо е било необходимо цялото това усилие? — рече замислено Даргейт. — Повечето жени биха били готови на убийство, за да сложат такива скъпоценности.

— Тя ги свързва прекалено много с Елизабет.

— Разбирам какво е безпокойло чувствителна натура като Софи. И как успя да я убедиш?

— Един интелигентен съпруг в края на краищата открива мотивите, които движат жена му. Вярно е, че ми трябваше доста време, но вече започнах да се справям — каза самодоволно Джулиан. — А точно в този случай имах гениалното хрумване да ѝ кажа, че смарагдите на Рейвънуд изключително подхождат на очите ми.

Даргейт го погледна изумено, после избухна в смях.

— Наистина гениално. Софи не би устояла на подобен аргумент. А се оказва, че те подхождат също тъй и на очите на сина ти. Изглежда смарагдите на Рейвънуд няма да се изгубят в поколенията. — Даргейт спря, за да разгледа една малка част от градината, която изглеждаше доста по-различно от останалата пищна зеленина. — Какво е това тук?

— Билковата градина на Софи. Засади я тази пролет и хората от селото вече редовно идват за рецепти и лекове. Тези дни съм похарчил цяло състояние за книги за билките. А Софи вече е готова да издаде и своя собствена. Оженил съм се за изключително енергична жена.

— Винаги съм смятал, че е добре жените да се занимават с нещо — забеляза сухо Даргейт. — Иначе сигурно ще започнат да създават неприятности.

— Забавно ми е да го чуя точно от теб, защото единственото нещо, с което някога си се занимавал, е хазартът.

— Но това може скоро да свърши — обяви спокойно Даргейт. — Говори се, че скъпият ми чичо никак не е добре. От доста време е на легло и вече е взел последното си причастие.

— Което е сигурен знак за близкия край. В такъв случай може ли скоро да очакваме и твоята сватба?

— Първо — рече Даргейт, хвърляйки поглед към къщата, — трябва да намеря подходяща наследница. В имението вече почти няма пари.

Джулиан проследи погледа на приятеля си и видя проблясването на нечи червени коси до отворения прозорец.

— Софи ми каза, че вторият баща на Ан Силвърторн неотдавна се е споминал. И госпожица Силвърторн е наследила всичко.

— Така ми казаха и на мен.

Джулиан прихна.

— Е, тогава късмет, приятелю. Но се боя, че ще ти се отвори доста работа с тази дама. На всичко отгоре, тя е приятелка на съпругата ми, а ти знаеш какво преживях със Софи.

— И все пак оцеля — весело забеляза Даргейт.

— Едвам — Джулиан се ухили и потупа приятеля си по рамото.
— Хайде да влезем вътре и ще ти наляя от най-доброто бренди, което си вкусвал някога.

— Френско?

— Естествено. Купих една пратка от нашия местен контрабандист преди два месеца. И Софи ми чете морал, че върша нередни неща.

— Ако съдя по отношението ѝ към теб сега, изглежда ти е простила.

— Научих се как да се оправям с жена си, Даргейт.

— И каква е, кажи ми, тайната на брачното щастие? — Даргейт още веднъж разсеяно насочи поглед към прозореца, където стоеше Ан Силвърторн.

— Ще ти се наложи сам да го откриеш. Но те предупреждавам — пътят към семейната хармония никак не е лек. Ала усилието си струва, ако намериш истинската жена.

Много по-късно тази нощ Джулиан се отпусна до Софи. Току-що се бяха любили и тялото му още бе влажно, а блаженството се разливаше в него като силен опиум.

— Тази вечер Даргейт ме питаше за тайната на брачното щастие — промълви той, вземайки Софи в ръцете си.

— Така ли? — Пръстите ѝ чертаеха някакви фигури върху голата му гръд. — И ти какво му каза?

— Че трябва да го открие сам за себе си, по същия мъчителен начин, както и аз. — Джулиан се извърна настрана и отмести косата от лицето ѝ. Усмихна ѝ се, влюбен във всичко нейно. — Благодаря ти, че най-сетне се съгласи да сложиш смарагдите. Неприятно ли ти бе да са на шията ти тази вечер?

Софи бавно поклати глава.

— Не. Отначало не исках да ги нося, но после разбрах, че си прав. Те чудесно подхождат на очите ти. Когато най-сетне свикнах с тази мисъл, знаех, че с тях ще мисля само за теб.

— Така и трябва да бъде. — Той бавно я целуна, наслаждавайки се на безкрайното щастие, което го изпълваше. Ръката му галеше бедрото ѝ, когато от съседната стая се разнесе пронизителен вик.

— Синът ви е гладен, милорд.

Джулиан простена.

— Той има безпогрешно чувство за време, нали?

— Взискателен е също като баща си.

— Добре, мадам. Оставете бавачката да спи. Ще ви донеса следващия граф Рейвънуд. Успокойте го колкото може по-бързо, а след това ще се заемем с по-важни неща.

„Колко бързо свиквам с бащинството“ — помисли си той, докато влизаше в малката детска стая, подредена в съседство с господарската спалня. И истината бе, че добре се справяше.

Синът му спря да плаче в същия миг, щом усети силните ръце на баща си. Тъмнокосото и зеленооко бебе щастливо загука и когато Джулиан сложи детето на гърдите на Софи, наследникът на Рейвънуд засука доволно.

Джулиан седна на ръба на леглото и се загледа в жена си и сина си в полумрака. Видът им го изпълни със същото чувство на задоволство и собственическо удовлетворение, което изпитваше, когато се любеха.

— Софи, кажи ми, че най-сетне си получила от този брак всичко, което искаше — настоя той тихо.

— Повече от всичко, Джулиан. — Усмивката ѝ проблесна в тъмнината. — Повече от всичко.

Издание:

Аманда Куик. Прелъстяване
ИК „Слово“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.